

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THEIR VAMPIRE QUEEN

QUEEN

TAKES CAMELOT

JOELY SUE BURKHART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRALİÇE CAMELOT'U ALIYOR

JOELY SUE BURKHART

Copyright © 2019 Joely Sue Burkhart Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Kraliçe Camelot'u Aldı

1. Lance
2. Gwen
3. Gwen
4. Gwen
5. Lance
6. Gwen
7. Gwen
8. Gwen
9. Bors
10. Lance
11. Bors
12. Gwen
13. Gwen
14. Mordred
15. Gwen
16. Gwen
17. Lance

Yazar Hakkında

KRALİÇE CAMELOT'U ALIYOR

VAMPİR KRALİÇELERİNİN ROMANI

Bu genişletilmiş versiyon Kraliçe Avalon'u Ele Geçiriyor!

Bir Zamanlar ve Gelecekteki Kral her zaman benim lanetim olmuştur.

Kral Arthur'un bir kahraman olduğunu düşünüyorsun.
Camelot'un düşüşü için beni suçluyorsun.
Çünkü seçim yapmayı reddettim.

Evet, Lancelot'u severdim. Bir zamanlar Arthur'u da severdim. Tüm arkadaşlarını sevdim, hatta huysuz büyücü Merlin'i bile.

Ama Arthur'un kıskançlığı aşkımızı yok etti. Yuvarlak Masa'yı parçaladı, Lancelot'u sürdü ve beni yanan bir kuleye kilitledi. Başka bir adamı sevmektense beni ölü görmeyi tercih ederdi. En iyi arkadaşını bile.

Arthur aşkımı kazanana kadar bu acımasız hikâyeyi tekrarlamaya mahkûm oldum. Ama bu vampir kraliçe asla Arthur'u seçmeyecek. Yaptıklarından sonra olmaz. Lancelot yerine onu kesinlikle seçmeyeceğim.

Asla tek bir şövalyeyle yetinmeyeceğim. Hepsine sahip olabilecekken olmaz.

Oh, ve bu sefer? Arthur Bir Zamanlar ve *Ölü* Kral olacak, çünkü Camelot benim.

LANCE

I çok *işe yaramaz* hissettim.
Dört. Yüz. Yıl. Bekleyerek. Acı çekerek. İhtiyaç duymak. Straining to

dünyanın her yerinde kraliçemi hissediyorum.

Orada bir yerde olduğunu biliyordum. Bir yerlerde. Rüzgârın yumuşak fısıltısında, yıldız ışığının parıltısında ve yağmurun melodisinde onun varlığını hissedebiliyordum.

Guinevere yaşadı. Kraliçemin bana ihtiyacı vardı. Ve ben ona gidemedim.

Beni neden yanına çağırmadığını bilmiyordum, yine de kolayca tahmin edebiliyordum. Büyük olasılıkla, beni aramak için *özgür* değildi. Ya da beni koruyordu.

Hayatım boyunca yaşadığım onca başarısızlıktan sonra benden vazgeçmiş olabileceğini düşünmeyi reddettim.

Onu hayal kırıklığına uğrattım ve lanetimizin ömrü boyunca bir kez değil, birçok kez öldü. Benim güzel, cömert, gülen kraliçemin hayatı acı bir kıskançlık yüzünden söndü.

Her ömür boyu aynı trajediyi yaşamaya mahkûmduk. Sadece kraliçemi değil, en iyi arkadaşımı ve diğer yoldaşlarımızın çoğunu da kaybetmiştim. Yuvarlak Masa asla toparlanamadı. Camelot düşmüştü. Gölün Lancelot'u artık yoktu. İyi tarafından bakarsak, Kral Arthur da yoktu. Sevgilimizi öldüren adam.

Gördüğüm yerde çıplak ellerimle parçalayacağım adam.

Bu hayatım boyunca, bırakın şampiyonu olmayı, onun şövalyesi bile olamamıştım. Bir zamanların ünlü Sör Lancelot'u, ıssız bir yerde, tanrıların terk ettiği bir cehennem çukurunda saklanmaya ve kendimi kör etmeye çalışmaya indirgenmişti.

Aciliyet kemiklerimi toz haline getirdi. İçimde sürekli bir gerginlik vardı. Çaresizlik, çaresizlikle savaşıyordu. Ona gitmem gerekiyordu. Yapmak zorundaydım.

Bir şeyler. Onun nerede olduğu ya da daha kötüsü düşmanlarımızın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile, en ufak bir yanlış adımı beklediklerinden emindim.

Kaşlarımı çatarak boş bardağımı bara vurdum. Barmen ne kadar sarhoş olduğumu anlamak için bana dikkatli bir bakış attı, omuz silkti ve bana bir kadeh daha doldurdu. Bir insan bu kadar çok alkolden zehirlenebilirdi ama benim türümün çoğunu yavaşlatmanın ötesinde etkilemiyordu. Birkaç kadeh içki sinirlerimi köreltiyordu, birkaç saatliğine bile olsa bu bir nimetti. Ama dikkatli olmak zorundaydım. Çağrının ne zaman geleceğini asla bilemezdim ve yapmak isteyeceğim son şey bir dövüşe aciz bir şekilde gitmek olurdu.

Ve bir kavga olacaktı. Her zaman olurdu. Her zaman ölürdük. Bencilce, önce ben ölmeyi tercih ederdim, çünkü kraliçemin ölümünü izlemekten nefret ederdim. Ama döngüyü nasıl kıracağımızı bulana kadar bu kaçınılmazdı.

Kükreyen çaresizlik acil bir uğultuya indirgenmiş olsa bile, hala biraz çelik dövmek, birkaç kafatası kırmak ve birkaç insanın kanını emmek istiyordum.

Guinevere'i bulamadan ruhumu lanetleyecek riskli düşünceler. Biz Aima'ların uyması gereken birkaç kural vardı ama insanlarla beslenmek affedilmez bir günahı. Tanrıçalar bize büyük bir güç ve büyü vermişti ama insanlarla beslenemezdik, yoksa sonsuza dek lanetlenme riskiyle karşı karşıya kalırdık.

Kraliçeler istikrar, yapı ve evet, beslendiğimiz kanı sağlardı. Kraliçem olmadan.

Yürüyen, konuşan bir saatli bombaydım. Bu kadar uzun süre dayanabilmem bir mucizeden başka bir şey değildi.

Kapının arkamdan gümbürdeyerek açıldığını duydum ama arkamı dönmedim. Zincirli zırh ya da mahmuzlar şingırdamasa da ağır adımlar iyi bildiğim bir tempoyla yaklaşıyordu. Arabaların ve cep telefonlarının olduğu bu modern dünyada değil.

Adam bara yaslandı ve kafasını barmene doğru salladı, barmen de hemen önüne soğuk bir bira bıraktı.

Orijinal efsaneye göre Bors benim kuzenimdi. Bu hayatta ise ne kan bağımız ne de ev akrabalığımız vardı. Yine de bir şekilde Bors ve ben birbirimizi bulmuştuk, kraliçemizin çağrısı olmadan bile.

Aramızda bir yankı vardı, daha önce geçen her şeyin yankılanan bir anısı. O iyi adamlardan biriydi. Ona güvenebilirdim. Kraliçem konusunda bile. Bunu biliyordum, tıpkı Guinevere'in tekrar yaşadığını bildiğim gibi. Onu bir zamanlar sevmişti. Onu yine sevecekti. Benim sevdiğim gibi.

Yaklaşık dört yüz yıl boyunca, kraliçemiz bizi çağırana kadar aklı başında ve özgür kalmaya çalışarak yeryüzünde kalan en ücra yerlerde dolaştık.

"Geç kaldın," dedim huysuzca, yüzümü ona dönerek.

Yaklaşık benim boyumda ama kasları daha kalın olan Bors, yırtık, yıpranmış kot pantolon, düz beyaz bir tişört ve ağır motosiklet botlarıyla modern bir insan gibi giyinmişti. Koyu renk saçlarını kısacık kestirmişti, bu da ona acımasız ve vahşi bir görünüm veriyordu. Kollarını kaplayan dövmeler ve alındaki yara iziyle sert görünmek için yardıma ihtiyacı olduğundan değil.

Cevap vermeden başını arkaya eğdi ve şişeyi uzun bir yudumda boşalttı, boğazını açarak sıvının yutkunmaya gerek kalmadan vücuduna akmasını sağladı.

O da aynı şekilde besleniyor, en büyük damarı delip çıkan fiskiye yi boğazından aşağı akıtmayı tercih ediyordu.

Sikim zonkluyordu. İkimiz de beslenmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama dikkatli olmak zorundaydık. Çoğu Aima zamanla birbirlerinin kokusunu alabilirdi, özellikle de besleniyorlarsa. Özümüzde yırtıcıydık. Köpekbalıkları için sudaki kan ne kadar çekiciyse, bizim için de havadaki kan o kadar çekiciydi ve Aima kanı bizim türümüzü ele veren özel bir feromon taşıyordu.

Bu korkunç laneti yaşadığım diğer tüm yaşamları hatırlayamıyordum ama Guinevere'i kurtarmadaki başarısızlığımın temelinde hep ihanet vardı. Bors'a güvenmediğimden değildi, hiç de değil. Ama eğer birlikte olursak, kraliçemiz bizi çağırmadan önce onun iki kanını öldürmek daha kolay olacaktı. O bağlarımızı mühürleyene kadar hiçbir gücümüz yoktu. Fiziksel olarak insanlardan daha güçlü ve hızlı olsak da, kraliçemizin kanı içimize akana kadar yer değiştiremezdik.

Bu da bizi Triune satranç tahtasındaki piyonlardan başka bir şey yapmadı, kolayca seçildik ve vezirimizi açıkta bıraktık.

Ancak, piyonlar tahtada istedikleri gibi hareket etme özgürlüğüne sahipti ve biz de öyle yaptık. Birbirimizden uzak durarak oyun alanındaki kapsama alanımızı en üst düzeye çıkardık ve diğer vezirlerin ulaşamayacağı bir yerde durduk. Çünkü bu kesinlikle uzun zaman önce öğrendiğim bir şeydi.

Bazı kraliçeler bir Kanı aşk için çağırırdı. Diğerleri ise Kan'ın kendisine hizmet etme arzusuna bakmaksızın güç için çağırırdı. Bir kraliçe yeterince kararlıysa en isteksiz Kanı bile zorla kendine bağlayabilirdi.

Hayatlar önce böyle bir Kan bağına hapsolmuş olmanın anısı hâlâ midemin derinliklerinde bıçakların saplanması neden oluyordu. Barmene geri döndüm,

Şişeden kalanları aldı ve köşedeki bir masaya yöneldi.

Başka bir adam sırtını duvara dayamış, kılını bile kıpırdatmadan odayı izliyordu. Kraliçemiz olmadan henüz gücümüze kavuşmamış olsak da Mordred göz önünde saklanabiliyordu. Işık ve gölge oyunu mu, yoksa basit bir illüzyon mu, emin değildim. Görünmez değildi ama dikkat etmezsem gözlerimin üzerinden atlamasına neden olabilirdi.

O da tarih tarafından sikilmişti. Camelot'un düşüşünden Guinevere'in zinası sorumlu tutulduysa, Mordred de bir hain olarak yaftalanmış ve Arthur'un ölümü onun ayaklarının altına serilmişti. Çoğu hikayede büyük kralı öldürdüğü ve savaş alanında öldüğü anlatılırdı. Hatta bazen Arthur'un oğluydu. Bazıları Arthur'un tahtını çalmaya çalıştığını, Arthur'un ise Guinevere'e aşık olduğum için beni öldürmeye çalıştığını söylüyordu. Bazıları ise Mordred'in Guinevere ile evlendiğini söylüyordu ki bu gerçeğe her şeyden daha yakındı.

Ben karşısına oturdum, Bors da kapıya göz kulak olmak için aramıza yerleşti. Mordred saklanmak için Güney Amerika kıyılarındaki uzak bir adayı seçmişti. Bors Tibet'te dolaşıyordu. Ben de şu anki buluşma yerimiz olan Avustralya'nın Gibson Çölü'nü seçmiştim. Orijinal şövalyelerden daha fazlasının dünyada bir yerlerde olduğundan emindim ama yaşamlarımızın çoğunda onlarla karşılaşmamıştım. Ona benim kadar yakın değillerdi, hatta Bors ya da Mordred'e bile. Bu yaşamın uzun yılları içinde çoktan öldüklerini varsaymak zorundaydım.

Bu adamlar benim kardeşimdi. Bors, sevgilim, birlikte olduğumuz zamanlar.

Birbirimizi on yıldır görmemiştik ama yine de ne diyeceğimi bilemiyordum.

Kraliçemiz dışında önemsemiğim tek insanlar Merlin, Arthur'un kendisi ve Elaine Shalott'tu. Arthur eline fırsat geçse beni öldürürdü, özellikle de Guinevere beni yanına çağırmadan önce beni bulabilirse.

Elaine.

Alnımdan soğuk terler boşandı. Akıl sağlığım onunla bir kez daha karşılaşmaya dayanamazdı. Bu hayatta olmaz. Ona tekrar hizmet etmektense ölmeyi tercih ederim.

Ama kraliçem.

Onu tekrar kaderine terk edemezdim. Özgür kalmalıydım. Bu da onun kanından toplayabildiğim kadarını toplamam gerektiği anlamına geliyordu.

Merlin'in nerede olduğunu biliyordum. Bu da ya Arthur'un ya da Elaine'in yakınarda, tuzağı kurmak için bekledikleri anlamına geliyordu. Belki ikisi de. Onlar da

daha önce güçler.

"Herhangi bir haber var mı?" Sonunda Mordred'e sordum. Kuş uçmaz kervan geçmez bir adada olabilirdi ama saray işlerini her zaman bilirdi. Bağlantılarının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sorsam bile bana söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordum.

"Yeni bir Amerikan kraliçesi var. Triune korkuyor."

Bors nefesinin altından homurdandı. "Buna inanmıyorum. Triune hiçbir şeyden korkmaz."

Mordred seramik kahve fincanını ağzına götürdü ve birkaç yudum aldı. Adam çölün ortasında sıcak kahve içmeye nasıl dayanabiliyordu, hiçbir fikrim yoktu. "İsis'in son kızından korkuyorlar."

Bors hafifçe ıslık çaldı. "Evet, kahretsin. Ben de öyle tahmin ediyorum. Nereden çıktı bu kız?"

"Biliyorlarsa bile kimse söylemiyor. Tahminimce *söyleyemezler*."

Viski şişesini kendimden uzağa ittim. Kraliçemizi bulmak için Triune pisliğinin içinden geçmemiz gerekiyorsa, o zaman tüm aklıma ihtiyacım olacaktı. "Kim bu tür bir geas koyacak kadar güçlü?"

"Sanırım kraliçenin annesi. Belli ki kızının varlığı biraz şok etkisi yaratmış. O da güçlü. Bağlantılarım çoktan Meksika'ya gittiğini ve Skye Hanesi ile anlaşmak için New York'a gittiğini söylüyor. Kuzey Amerika onun olacak ve Meksika'da sağlam bir yer edindikten sonra Amerika'nın geri kalanı da onu takip edebilir."

"O zaman kraliçemiz olabilir mi?" Bors sordu. "Guinevere her zaman böyle korkusuzdu."

Nefes verdim ve göz kapaklarımın çırpınarak kapanmasına izin verdim. Dünyayı bloke ederek kraliçeme ulaşmak için tüm irademle çabaladım. Yerini belirlemek için. Herhangi bir yere. Nerede olabileceğine dair bir ipucu. Ne yaptığını. Eğer iyiyse...

Kalp atışlarım kafatasımda ağır bir şekilde gümleyene kadar gerildim.

Başımı sallayarak sandalyemde ağır ağır oturdum ve gözlerimi açtım. "Eğer o bizim kraliçemiz olsaydı, kesinlikle onu hissedebilirdim. Özellikle de söylediğin kadar güçlüyse."

"Zaten birkaç Kan aldığına göre, bu kraliçenin bizim olduğunu sanmıyorum." Mordred elindeki fincanı önüne koydu ama iki elini de sanki ısınyormuş gibi seramiğin etrafına sardı. "Ben bunun bir işaret olduğuna inanmayı seçiyorum. Aniden ortaya çıkan yeni bir kraliçe. Değişen güç mücadeleleri. Üçlü Birlik'in bile korktuğu biri. Gelgit dönüyor. Bunun kraliçemizin özgür kalacağı anlamına geldiğine inanmak zorundayım. Yakında."

"Hazır olmalıyız," dedi Bors, sesi duygusallıktan titriyordu.

Evet, ben de. Kalp atışlarım hızlandı. Zihnim beni heyecanlanmamam konusunda uyarsa da. Çok fazla umutlanmamak. Daha önce pek çok kez yıkılmıştık.

Ama bu doğru hissettirdi. Umut göğsümde yanıyordu. Bu sefer farklı olacaktı. Onu bulacaktım. Onu Arthur'dan kurtaracaktım. Laneti bozacaktık. Bir şekilde. Daha azını düşünmeyi reddediyordum.

"Asıl soru şu: Merlin'i serbest bırakmaya çalışarak riske girecek miyiz?" Mordred usulca sordu. "Yoksa bekleyip önce onun bizi çağırmasını mı umacağınız?"

Umudum buzla çatırdadı, kırıklar kalbimi şeritlere ayırdı. Hemen cevap vermedim. Bu kararı vermek için en uygun kişi ben değildim.

Alfaların korkmaması ya da kraliçesini ve Kan'ın geri kalanını etkileyecek bir karar verirken tereddüt etmemesi gerekiyordu. Ama alfaların zorla hizmet ettirilmeleri ve tecavüze uğramaları da gerekmiyordu.

Elaine Shalott beni zorla almıştı - bu yaşamda değil, daha önceki birçok yaşamda. Kanımı, bağımı, zihnimi ve evet, bedenimi. Yüzyıllar boyunca sayısız kez. Tekrar onun kontrolüne girme düşüncesi vücudumdaki her kası isyan ettirdi.

Bu risk hepimiz için astronomikti. Kraliçemizin alfası bir başkası tarafından alınırsa, Guinevere'in Arthur'u yenme ve laneti bozma umudu ne olurdu? Onlara rehberlik edecek bir alfaları yoksa Kan'ın geri kalanı onu nasıl savunabilirdi? Ama kraliçemizin yanına sadece üç kanla gidersem.

Hepimizi koruyacak kadar güçlü olmayabilir. Büyük olasılıkla yine yenilecektik. Daha önce on Blood'ı vardı ve biz başarısız olmuştuk.

Çünkü tamamlanmamıştık. Merlin'i serbest bırakmamıştık.

Efsanevi büyücü, Arthur bizi lanetlemeden önce bile Avalon'da kilitliydi. O zamandan beri geçen birçok yaşamda, tekrar tekrar başarısız olduk. Guinevere öldü. Biz öldük.

Merlin anahtardı. Ona ihtiyacımız vardı. Kraliçemizin ona ihtiyacı vardı. Ama onu serbest bırakmayı başaramazsak.

Bizi çağırmadan ölürdük ve kendi kanı olmayan bir kraliçe de kesinlikle ölürdü.

"Ben kesinlikle hayır diyorum," dedi Bors, sesi çelik kadar sertti. "Onun çok önemli olduğunu biliyoruz, evet. Onsuz hepimiz öleceğiz. Ama onu daha önce kurtarmaya çalıştık ve öldük. O bizi çağırmadan ölme riskini göze alamayız. Ya da daha kötüsü, Lance'i ona kaptırırsak, kraliçemiz onu nasıl yenebilir?"

"Arthur'un kraliçemizi çoktan ele geçirmiş olma ihtimaliyle yüzleşmeliyiz," diye fısıldadı Mordred. "Belki de bizi bu yüzden çağırmamıştır."

Öfke içimde kabardı, sıcak, yoğun bir nefret ve öfke seli beni boğdu. Tekrar Elaine'in kontrolüne girme düşüncesinden ne kadar korksam da, Guinevere'i tekrar Arthur'a kaptırmaktansa ona sonsuza dek hizmet etmeyi tercih ederdim.

"Hayır," diye karşılık verdi Bors. "Bunu düşünmeyi bile reddediyorum."

"Biz-" Söylemek istediğim her neyse dilimin ucuna kadar geldi. Quasimodo etrafındaki çanları çalarken başım Notre Dame'ın tepesinde duruyormuşum gibi çınladı.

Çağrı.

Kraliçem.

Duyularım dünyanın öbür ucunda ona kilitlendi. Sesini kafamın içinde duyamıyordum, kanının tadına bakana kadar duyamazdım ama ayın gelgitleri sürüklediği gibi beni çekiyordu.

Ayaklarımın üzerinde kapıya doğru koşuyordum. Biri kolumu tuttu ve beni yavaşlatmaya cüret eden o eli vücudundan ayırmaya hazır bir şekilde döndüm.

Bors. Yumruklarımı indirdim, ancak hâlâ telefonla titriyordum. Sonunda.

Yukarıdaki Tanrıça, teşekkür ederim.

"Birlikte gidiyoruz," dedi Bors, ben başımı sallayana kadar kolumu sıkarak. Birbirimizin arkasını korursak birimizin ona ulaşamama ihtimali azalırdı. Yeterince hızlı hareket etmedikleri için içimden çığlık atarken bile bu çok mantıklıydı.

Mordred içkilerimizi karşılamak için masaya birkaç banknot attı ve yanımdan geçip kapıdan çıktı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

GWEN

E Alevler içinde, sesim kısılana kadar onun adını haykırdım.
Lance!
Lancelot du Lac.
Sevgilim. Benim alfam. Kanım.
Ama hiç gelmedi. Gelemezdi. Hiçbiri gelemedi.
Bunun bir rüya olduğunu biliyordum ama yine de uyanamıyordum.
Gözlerim dumandan yandı. Derim kömürleşti, yarıldı ve yırtıldı. Ciğerlerim
acıyla zonkluyordu. Bina yavaşça etrafımda parçalandı.
Uyan artık!
Nefes nefese yatakta doğruldum.
Faydasız gözyaşlarını ve çılgınca çığlıkları yuttum. Yardım için yalvarışları.
O zaman da bana bir faydaları olmamıştı, şimdi de olmayacaktı.
Yorgunluk bedenimi sarmış olsa da başucu lambasını yaktım. Kabus
yüzünden nadiren uyuyordum.
Kocam tarafından diri diri yakıldığımı hatırladım. Daha doğrusu, *onun*
tarafından.
kocam, lanetli atam Guinevere.
Onuruyla övünen efsane adam beni öldürmüştü. Herkes Kral Arthur'un,
bir zamanların ve geleceğin kralının hikayesini bilirdi. Camelot'u, Yuvarlak
Masa şövalyelerini ve Kraliçe Guinevere'in zinasıyla her şeyi nasıl
mahvettiğini hatırlıyorlardı.
Ne yazık ki, herkes onun hikâyesinin yüzyıllar boyunca sessizce
geçştirilen önceki anlatılarını unutmayı tercih etti. Kız kardeşinden nasıl
çocuk sahibi olduğu ve sonra da yaptığı kötülükleri gizlemek için Mordred ile
aynı günde doğan düzinelerce çocuğu öldürdüğü gibi.
Ya da Guinevere'i nasıl bir kuleye kapatıp diri diri yaktığını.

İnsanlar, güçlü bir erkeğin hoşuna gitmediğinde bir kadına yapabileceği gaddarlıkları unutmayı tercih ediyordu.

Asla unutmuyacaktım ve Tanrı yardımcım olsun, bu sefer adaleti sağlayacaktım.

Guinevere'in ölümünün anısı, benim başıma gelmemiş olmasına rağmen ruhuma kazınmıştı. Asıl Guinevere'in soyundan geliyordum ve onun trajik sonu düzeltilinceye kadar çektiği acıları yeniden yaşamakla lanetlenmişim. Şu anda dünyanın bir yerlerinde, Kral Arthur olan adam yürüyor ve nefes alıyor, kayıp kraliçesini arıyor, kıskanç öfkesiyle beni bulmaya ve kendisininmişim gibi sahiplenmeye çalışıyordu. Son üç yüz yetmiş üç yıldır beni bulamadığı için kendimi şanslı sayabilirdim.

Ya da belki beni yıllar önce bulmuştu ama sevgilimi de cezalandırana kadar beklemeye karar vermişti. Çünkü Lancelot du Lac yeniden yaşıyordu. Kaderim, tarih tarafından yaşamaya mahkûm edildiğim acımasız aşk üçgeni. Ama bu aşk hikâyesinin üç tarafı yoktu. Guinevere bir zamanlar Arthur'u sevmişti ve Lancelot'u da kesinlikle sevmişti. Ama aynı zamanda Merlin'i ve kralının diğer şövalyelerini de sevmişti.

Lancelot'tan ya da şövalyelerinden vazgeçmeyi reddetmişti, bu yüzden Arthur onu kulede yakmıştı. Nerede olurlarsa olsunlar, onu şövalyelerime tercih edeceğimi düşündüyse...

O piçi görür görmez onu kendim öldürecektim.

Cep telefonum çaldı, beni o kadar sarstı ki neredeyse onu almaya çalışırken komodinin üzerinden düşürecektim. Numarayı tanıyamadım. "Alo?"

"Gwen, iyi misin?"

Sesini tanıdım ve şimdi onun yeni kraliçem Shara Isador olduğunu bildiğimden, bağının içimde de endişeyle parıldadığını hissettim. Çok batıdaydı, Eureka Springs, Arkansas'taki evine dönüyordu. Birkaç gün içinde New York'un eski kraliçesini öldürmüş ve ardından güneş tanrısı Ra'yı öldürmek için Mısır'a uçmuştu.

Beni, yüzlerce eski Skye kardeşiyle birlikte, onun kraliçe kardeşi olarak Amerika'nın en büyük şehrinin sorumluluğuna bıraktı. Bu bir şikâyet değildi. Aslında böyle bir organizasyonel meydan okuma ihtimali beni heyecanlandırıyordu. "Ben iyiyim. Eve geldin mi?"

"Yakında." Bağı içimde şişti ve beni kontrol altına alması için hazırlandım. O daha güçlü bir kraliçeydi. Onu tutmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Eğer gerçekten içime girmek istiyorsa onu uzak tutmalıydım. Her şeyi bilir, her şeyi görür, her şeyi hissedirdi.

Hiçbir şey saklamaya çalışmıyordum ve benim için yaptığı her şey için gerçekten minnettardım. Eski kraliçelerimin ikisine kıyasla o bir azizdi. Keisha Skye alfalarına işkence etmiş ve tüm sarayına izletmişti ve Elaine Shalott...

Onu düşünmek bile beni öfkeyle titretti.

Shara'nın bağı içimde sessizleşti ve düşüncelerime girmeye zorlamadan gücünü geri çekti. "Acını hissettim ve endişelendim."

Merhameti -sadece hissettiği acı için değil, kafamın içine zorla girmede için- gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu. "Bu sadece eski bir kabus."

"Sadece mi?" Şüpheyile sordu. "Acı korkunçtu. Sadece fiziksel acı değil, ama..." Nefesi kesildi. "İhanet."

Oh, evet. İhaneti çok iyi biliyordum.

"Lance ne kadar yakın?"

Konuyu değiştirdiği için rahatlamış bir halde, yaklaşan Kan'ıma odaklandım. Zihnimin içinde bembeyaz ateşler gibi yanıyor, bana doğru koşarken ışık, sevgi ve aciliyet saçıyorlardı. İçlerinden birinin Lance olduğunu ve yanında iki kişi daha olduğunu biliyordum ama kim olduklarından emin değildim. Henüz emin değildim.

Keşke Arthur'u ben de aynı şekilde hissedebilseydim. O saldırmadan önce onları uyarabilseydim. Ya da kendim gözcülük yapabilseydim. Ama Shara'nın kanıyla bana verdiği ek güçle bile başka hiçbir şey hissetmedim ve görmedim.

Kendi Kanım olana kadar... Güçlerim sınırlı olacaktı.

"Yakın," diye fısıldadım kısık sesle. "Henüz saatler var ama hızla yaklaşıyorlar. Sanırım yarın öğlene kadar burada olurlar. Ya da daha doğrusu bugün."

"Daha önce efsaneler hakkında duyduklarımın gerçek olmadığını söylemiştin. Tehlikede misin, Gwen?"

Bir an çenemi sıktım, aynı anda hem feryat etme hem de çılgılık atma dürtümü bastırdım. Korkuyordum, evet. Ödüm bokuma karışmıştı. Ama aynı zamanda öfkenin de ötesindeydim. Öfkem içimde somut bir alev gibi yanıyor, kemiklerimi kavurduğunu hissedebiliyordum. "Evet, her zaman. Lanet her nesilde kendini tekrarlıyor. Arthur tarafından Kanımdan koparıldım çünkü başka birini sevmeme katlanamıyor. Lance bana ulaşsa bile, korkarım yine de

hayatta kalmak. Muhtemelen Carys'i dinlemeli ve şehrinizi yönetmesi için başka bir kardeş seçmeliydiniz, Majesteleri."

"Shara," dedi sertçe. "Ve hayır. New York'ta tam da ihtiyacımız olan kişiyi seçtim. Daha önce hiç Arthur'u savuşturmana yardım edecek bir kraliçe kardeşin oldu mu?"

"Bilmiyorum. Geçmiş içimden akan dolambaçlı, sonsuz bir nehir gibi hissedebiliyorum ama tüm kıvrımları ve bükülmeleri göremiyorum. Lanetin onun işi olduğunu biliyorum. Onun ellerinde tekrar tekrar öldüğümü hatırlıyorum. Lance'i kaybettiğimi hatırlıyorum. Arthur'un beni izlemeye zorlarken her şövalyenin kafasını kestiğini hatırlıyorum. Bir keresinde Elaine Shalott, Lance'i bir köpek gibi tasmalamıştı ve onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O benden daha güçlüydü, çünkü Arthur Kanımı almama izin vermemişti."

"Ama bunu nasıl yapabilir? Sen bir kraliçesin. Senin üzerinde hiçbir gücü olmamalı."

"Aima kralının ne olduğunu biliyor musun?"

"Ah. Bu mantıklı o zaman. Kraliçe olmadan istediği zaman yer değiştirebilir, bu yüzden öngörülemez ve daha da tehlikeli."

"Aynen öyle," diye cevap verdim acımasızca. "Onun canavarı her zaman kırmızı bir ejderhadır. Merlin, Arthur'un doğumundan önce onu beyaz bir ejderhayla savaşırken görmüş ve kırmızı ejderha her zaman kazanmış."

"Ve sen de beyaz ejderhasın."

"Sözde, gerçi evimdeki hiçbir kraliçe birkaç nesildir iktidarını iddia edecek kadar uzun süre hayatta kalmadı."

"Bu kez yanınızda Isis'in kızının yanı sıra Coatlicue'nun kızı da var. Ayrıca Isador Hanesi için talep ettiğimiz yüzlerce kardeş. Kanınız gelse de gelmese de yararlanabileceğiniz bir güç temeliniz var. O yüzden bunu kullanın. Bizi kullanın."

Gözlerimi kırptım, ne teklif ettiğini anlayamamıştım. Güçlü bir kraliçe gücünü kardeşine sunmaz. Bu şekilde değil.

"Ciddiyim, Gwen." İçimdeki bağı opal ay ışığıyla parıltıyordu ama yumuşak ya da nazik değildi. Bir cam gibi kesiyordu. "Bu senin tek başına vereceğin bir savaş değil. Sana yardım etmeye hazır ve istekli kız kardeşlerin var. Eğer ejderhamın Arthur'u savuşturmaya yardım edebileceğini düşünüyorsan, o zaman geri döner ve sabah New York'a geri uçarız."

Ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce hiç kimse bana yardım etmeyi teklif etmemişti. Bu şekilde değil. "Kraliçem."

"Shara," diye tekrarladı kararlılıkla, ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Yalnız değilsin, Gwen. Bu sefer değil."

Hıçkırıklarımı yuttum ama gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Hayatımın büyük bölümünde yalnızdım. Bir ya da en fazla iki saat içinde evde olurum. Yolculuk planladığımızdan biraz daha uzun sürdü. Kanınız geldiğinde orada bulunmalı mıyım? Gina'ya jeti hazırlatabilirim ve Eureka Springs'e varır varmaz size geri döneriz." Hemen cevap vermedim. İlk anda verdiğim tepki, burada kalması için ısrar etmek oldu. Yardım istemeye alışık değildim. Ama bu benden ya da gururumdan daha büyük bir şeydi. Kraliçe kardeşimin yardımını kabul ederek Lance'i ve Kanımın geri kalanını kurtarabilirsem, o zaman dizlerimin üzerine çöküp onu öperdim

Eğer istediği buysa ayaklar.

Ama Shara az önce aklımın alamayacağı bir tehlikeyle karşı karşıya kalmıştı. İyileşmek ve toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı ve yuvasında geçireceği birkaç günlük dinlenme muhtemelen ona çok iyi gelecekti. "Buraya bu kadar çabuk dönmeni hiç istemem. Lance yakınlarda. Eğer sana ulaşabilirsem..."

"Elbette, bağım size her zaman açık. İlk sorun işaretinde gücümün yararlanın. O şerefsizleri yakacağız."

Bir kahkaha attım. "Kulağa hoş geliyor. Arthur'a çok büyük bir şenlik ateşi borçluyum."

"O zaman yeteneği ateş olan bir kraliçe kardeşe sahip olman çok iyi bir şey." Güldü ama sesi bir tanrıçanın intikamının karanlık ve öfkeli gücüyle yankılandı. "Kimse benimkilerden birine zarar veremez ve bu yanına kâr kalmaz."

"Peki ya Elaine?" Onun adını duyunca sesim çatallaştı. "Hâlâ onun kanını taşıyorum."

Yüzyıllar önce Camelot Hanesi ve Shalott Hanesi, ailelerimiz arasındaki husumeti sona erdirecek bir anlaşmaya varmıştı. Bir zamanlar güçlü olan hanelerimiz, kraliçelerimizi öldüren sonsuz lanet sayesinde yıllar geçtikçe zayıflamıştı. Çocuk doğurmak, özellikle de kraliçe doğurmak gittikçe zorlaşıyordu ve eminim teyzem ben ölürsem Camelot Hanesi'nin sonsuza dek yok olacağından korkuyordu. İki oğlu olmuştu ama hiç kızı olmamıştı. Annem on yıllar boyunca o neslin Arthur'uyla yaşamıştı ve ölümüyle bu hayattan kaçmaktan zevk aldığına inanmaya başlamıştım. Sör Lancelot'unu sevme şansını olup olmadığını asla bilemedim.

Evcil hayvanı olmam için Elaine'e verildiğimde sadece on üç yaşındaydım. Teyzemin tüm iyi niyetine rağmen olan tam da buydu. Elaine beni ve iki kuzenimi kanı için elde etmişti. Beni asla öldürmeyeceğine yemin etmişti ve karşılığında teyzem beni Elaine ile kan değişimi yapmaya zorladı.

Elaine'in kara büyüyle uğraştığını bilemezdi.

Çocuk denecek yaşta karşımda durduğunu ve bana kendi kanım üzerine bir daha asla kendi kanım demeyeceğime dair yemin ettirirken yüzündeki kendini beğenmiş nefret ifadesini izlediğimi hâlâ hatırlıyorum.

Beni Lancelot'tan mahrum etmek. Efsanenin başlangıç dizelerinden beri imrendiği adamı.

Shara kanı ve gücüyle bu yemini bozmuştu ama ben hâlâ Elaine'in kanını taşıyordum, o da benimkini. Tam olarak nerede olduğunu hissedebiliyordum ve haritaya bakmadan uçup doğruca ona gidebiliyordum.

Glastonbury Tor yakınlarında olduğunu bilmek için GPS'e ihtiyacım yoktu. Onun önemini çok iyi biliyordu. Sonunda, onun arka bahçesine girmek zorunda kalacaktım.

Çünkü Avalon'a -ve sevgili Merlin'in hapishanesine- açılan kapı Kadeh Kuyusu'ndan geçiyordu.

"Aldığım şey bende kalır, unuttun mu?" Shara hafifçe güldü, ama bağı içimde ağırlaştı, sözde hediyeimin beyaz ejderhası gibi içimde dolanıyordu. "Seni kardeşim olarak kabul ettim. Eğer bundan hoşlanmıyorsa, benimle anlaşabilir. Ve eğer kardeşimin Kanına karışmayı düşünürse..."

Nefesimi tuttum ve sanki dünya durmuş, onun cevabını bekliyormuş gibi hissettim.

"O zaman ölüm ve karanlıkla uğraşan bir kraliçeyi kızdırmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecek."

GWEN

L Shara gibi ben de New York'un eski kraliçesinin işlerini yürütmek için kullandığı gösterişli balo salonundan nefret ediyordum. Nefret ettim.

Altın varaklı her şeyin, soğuk mermerden devasa odaların ve Sistine Şapeli'ne benzemek için elle boyanmış yükselen tavanların tek bir kullanımı vardı.

Gözdağı.

Tanrıya şükür, Isador Hanesi bu tür taktiklere başvurmayı umursamıyordu. Shara kardeşleriyle yaptığı görüşmeler için çok rahat bir çalışma odası kullanmıştı.

I. Yine de çözmem gereken bir sorun vardı.

Kanım geldiğinde olmak istediğim son yer yüzüncü kattı.

Lance'le kanımı paylaşana ya da en azından koruyucu bariyerden geçerken ona fiziksel olarak dokunana kadar Shara'nın kan çemberine giremeyecekti. Telefon görüşmesinden bu yana saatlerce volta atmış, kafamda senaryolar kurmuştum. Canlı hayal gücüm Lance'i ve yanında getirdiği diğer kişileri dışarıdaki kaldırımda durmuş, sevinçle gülümserken çok kolay bir şekilde gördü...

Sadece Arthur tarafından arkadan kesilmek için.

Burada olmalıydı. Bir yerlerde. Lance ölene kadar dinlenmeyecekti. Zehirli bir örümcek gibi pusuya yatmış, saldırmak için bekliyordu. Yaklaşan Kan'ımı uzun süre dışarıda korumasız bırakamazdım.

Sonunda mahkemeyi alt kattaki lobide yapmaya karar verdim. Skye Hanesi zamanında burası halka açıktı ama Shara kulenin içinde Aima olmayan herkesi ortadan kaldırmıştı. Yani açık alanda oturup son birkaç potansiyel kardeşle tanışmamam için hiçbir neden yoktu. Sandalyeler aslında oldukça rahattı ve bina halka açık olmadığı için

Artık lobi de üst kattaki çalışma odası kadar sessizdi. Ayrıca, camlı pencerelerden dışarı bakıp Kan'ımın gelişini izleyebiliyordum.

Midem beklentiyle düğümlendi. Açlık. Arzu. Dehşet. Hepsi birbirine karışmış ve gerilimle kaynıyordu. Lance bir saat uzaktaydı. Belki daha az. Bana doğru koşarken ayaklarının altındaki zeminin titrediğini neredeyse hissedebiliyordum. Ama o yaklaştıkça boynumuzdaki ilmik daha da sıkılaşıyordu. Arthur'un şövalyemi bulabileceği tek yer benim yanımda olacaktı.

Genç geçici konsül, Kevin Bloom, dikkatimi pencerelerden kibarca çekmek için boğazını temizledi. Neşeli kişiliğini ve ayrıntılara gösterdiği özeni sevmiştim ama Shara ve baş konsüliyeri ona ne kadar güvenebileceğimizden henüz emin değillerdi. Bize yardımcı olması için yanımıza bir asistan bırakmışlardı, ancak onun öncelikle Kevin'e göz kulak olacağından ve güvenilirliği konusunda herhangi bir şüphesi varsa herhangi bir zorluk veya sorunu kraliçemize bildireceğinden emindim.

"Sıradaki kim?" İçimde yuvarlanan sinirlere rağmen sesimi eşit tutarak sordum.

"İgerna Hanesi'nden Gawain Gwyar."

Yüzümü pürüzsüz ve sakın tutmaya çalışarak donakaldım. Gawain. Bu olabilir miydi? Bana yaklaşan adamı izledim ve gücümdeki dalgalanmayı inkâr edemedim. İçimden bir ses onu tanıdı. Ama nasıl olur da benim Kan bunca zamandır bana çok yakındı ve ben hiç fark etmedim mi?

Modern gri bir takım elbise giymişti. Ceket geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde oturuyordu. Kevin'in bir karış üzerindeydi, kesinlikle eski bir şövalye gibi yapıydı ama yüzü granitten yontulmuş gibi sertti.

Kevin karşımdaki sandalyeyi işaret etti. Gawain oturmaya başladığında tereddüt etti ve başını çevirip bana baktı. Gözleri parladı. Yüzünün temkinli bir nezaketten şoka ve ani bir sevinç patlamasına dönüşmesini izledim. Parlak mavi gözleri yüzüme kilitlendi ve kaskatı kesilerek bana doğru döndü.

"Kraliçem mi? Gerçekten siz misiniz?"

Büyünün nabızı inkâr edilemezdi. Onu kesinlikle tanıdım. Ama... Doğru hissetmiyordum. Bunu açıklayamazdım. Gawain bir zamanlar Lance'in en yakın arkadaşlarından ve Arthur'un en iyi şövalyelerinden biriydi. Guinevere onu çok sevmişti. Lance'ten sonra, Gawain de dahil olmak üzere aramaktan mutluluk duyacağım birkaç Kan vardı, ancak alfam lanetimizin en önemli parçasıydı.

Bana doğru bir adım attı ama ben elimi kaldırdım. Hemen durdu, bunu onun lehine bir işaret olarak kabul ettim. "Otur lütfen. Size bazı sorularım var."

Dediğimi yaptı ama sandalyenin en ucuna oturdu, vücudu gergindi. Mümkün olduğunca bana doğru eğildi. Omuzları titriyordu ve kendini yerinde tutmak için savaşıyormuş gibi sandalyenin kollarını şiddetle kavradı. "Bana her şeyi sorun kraliçem."

"Ne zamandır kuledesin?"

"Yılın ilk gününden beri. Evim beni Skye'a haraç olarak gönderdi."

Sadece birkaç hafta sonra, ama yine de, Kanımdan birinin bu kadar yakın olduğu ve onu hiç hissetmediğim ya da algılamadığım düşüncesi...

Elaine'in geas'ı bile olsa, Shara'nın bağı devreye girer girmez onu hissetmem gerekirdi. Yine de birkaç gündür yakınlardaydı ve ben onu en ufak bir şekilde hissetmemiştim.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadı, gözleri suçlulukla dolmuştu. "Bağışlayın beni kraliçem. Hemen size gelmeliydim. Neden sizi hissedemedim?"

Kendimi sandalyeye yaslayıp gülümsemeye zorladım, her ne kadar midemde saldırmaya hazır bir ihtiyat olsa da. "Yüzyıllar önce üzerime bir büyü kondu. Yakın zamana kadar herhangi bir Kan çağırmama izin verilmedi."

"Isador kraliçesi büyüü bozdu mu?"

Rahatlık yanılsamasını sürdürerek Lance'e doğru uzandım ve ne kadar yakın olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Birkaç dakika uzakta olduğundan emindim. Ama o çemberin dışındaydı ve bu adam da içindeydi. Eğer bu Arthur'sa.

Kanım damarlarımda dondu. Lance çağırma gelecek ve Arthur'un beni ele geçirmesini izleyecekti. Ya da beni öldürmesini.

Gözlerimin öfke ya da kararlılıkla parlamasına izin vermemeye çalışarak daha geniş gülümsedim. Tavırlarında ya da görünüşünde söylediği kişi olmadığını gösteren hiçbir şey yoktu. Gerçek Gawain hakkında onu sorgulayamazdım, çünkü Guinevere'in hayatıyla ilgili benim de bilmediğim unsurlar vardı. Her seferinde mükemmel bir yeniden doğuş değildi bu. Olaylar bizi değiştirdi.

Hevesi yavaş yavaş söndü ve omuzları çöktü. "Beni tanı mıyorsun. Beni hiç hissediyor musun? Yıllar içinde çok mu değiştim?"

Yüzünü inceledim, tanıyabileceğim ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilebileceğim herhangi bir şey aradım. Yakışıklıydı, görünüşe göre ciddi ve dürüsttü. Genç, diye düşündüm. Aima'yı yaşlandırmak zor olabilirdi ama o hiç de yaşlı hissetmiyordu.

Shara'nın alfasından daha fazla. Bir yüzyıl bile değil. Elbette Arthur güç ve niyetin ağırlığını hissedecekti.

"Bir insan değişebilir kraliçem," diye fısıldadı. "Zamanın efendisi yoktur."

Ve o zaman biliyordum ki, en ufak bir şüpheyi yer bırakmayacak şekilde Gawain. Gawain'in böyle bir şey söylemesi için hiçbir neden yoktu. İlk anlatılarda nezaketi ve kadınları savunmasıyla tanınan karakteri ancak sonraki efsanelerde tutarsızlıklar göstermeye başlamıştı. Gawain kendisi için herhangi bir mazeret uydurma ihtiyacı hissetmezdi. Değişmesine gerek yoktu. Onu affetmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Kendimi savunmak için hareket etmedim ama yüzümdeki farkındalığı okumuş olmalıydı. Hafifçe iç çekerek bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sen her zaman kendi iyiliğin için fazla zekiydın."

"Sadece zeki bir kadından korkan bir erkek böyle bir şey söyler."

"Touché." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ciddi bir hevesle hareket etmekten vazgeçti. Bunun yerine, basit sandalyeye büyük bir tahtmış gibi yayıldı. Dizlerini genişleterek daha fazla yer kapladı ama aynı zamanda paketini de sergiledi. İlgimi çektiğinden değil. "Denediğim için beni suçlayamazsın. Sana hemen ya da açıkça gelirim benden şüphe edeceğimi biliyordum. Sen tatsız geçmişimize atlamadan önce sana gerçeği gösterebileceğimi umuyordum."

Kevin bana baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. Aniden masumlaşan kardeş görüşmesi raydan çıkmıştı ve neden ya da neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikri yoktu. Yardım etmesi için ona güvenebilir miydim bilmiyordum, gerçi çoğunlukla insan olan bir consiliarius'un Arthur gibi ünlü bir krala karşı ne yapabileceğini de bilmiyordum. Kevin resmi bir Isador kardeşi bile değildi, bu yüzden Lance'i çemberden geçiremezdi.

Arthur'un bakışlarıyla karşılaştım ve soğukkanlılıkla, "Beni öldürdüğünü itiraf etmenin garip bir yolu bu," dedim.

Kevin irkildi ve gözleri büyüdü. Elini telefonuna attı ve geri çekildi ama ne yapabileceğini bilmiyordum. 911'i arasa bile polis içeri giremezdi. Ayrıca, bir ejderha kralına karşı ne yapabilirlerdi ki?

Shara, yardıma ihtiyacım var:

Hiç tereddüt etmeden bana öyle bir güç pompaladı ki titremekten kendimi alamadım. Tanrıça. Onu zerre kadar kıskanmıyordum. Bu kadar gücü taşımak yorucuydu ve bedeli... Kişisel bir bedeli vardı, ister

Fark etti ya da etmedi. Aramızdaki bağ sayesinde karşımda oturan adama baktı.

Zaten çemberin içinde. Onu nasıl dışarı çıkaracağım ve aynı zamanda Lance'i nasıl içeri alacağım?

Onun *bağı* içimde inci gibi bir kılıç *gibi* parıldadı:

GWEN

I kanamaya ihtiyacım vardı. Kraliçem sayesinde tüm bu güç içime akıyordu, ama içimdeki gücü serbest bırakmanın bir yolunu bulana kadar hiçbir işe yaramayacaktı.

Kan. Büyü her zaman bir kurban gerektirirdi ve Aima kraliçeleri için bu, tanrıçaların kendileri tarafından kutsanmış kanımız anlamına geliyordu.

Dişlerim çok açıktı. Beyazın ilk parıltısında, dilimde bir damla kanın tadını bile alamadan üzerime atlardı. Tam da bu amaçla bir ucu sivriltilmiş hilal şeklinde bir kolye takmıştım ama Arthur bu numarayı çok iyi biliyordu. Elim boğazıma doğru çırpınır çırpınmaz saldıracaktı. Lance ve Kanım gelmeden önce ona saldırmak için bir bahane vermek istemedim.

Şiddetle konsantre olarak, henüz benim bağımı taşıyor olsalar da onları uyarmaya çalıştım. *Dikkatli olun. Kral burada.*

"Sen, insan." Arthur elini omzunun üzerinden umursamazca salladı. "Git kraliçemizin yanında, seni görebileceğim bir yerde dur."

Kevin defterini hiddetle tutarak sandalyeme doğru yürüdü ve sağ tarafımda yerini aldı.

"Telefonu kaldır."

Ona baktım ve yatıştırıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Dediğini yap lütfen."

"Elbette, Majesteleri." Sesi titriyordu ama Kevin telefonu cebine attı. "Sanırım bu beyefendi Igerna Hanesi'nden Gawain Gwyar değil?"

Arthur bize en çekici gülümsemesini verdi. "Teknik olarak ben Gawain'im. Daha doğrusu, o benim içimde. Onu yediğimden beri."

Bir an gözlerimi kapattım, öfke ve kayıp feryatlarını bastırmaya çalıştım. Biri, ben daha onu kendi gözlerimle göremeden kan kaybından öldü.

"Bulması kolay olanlar onurlu olanlardır." Arthur sanki beş yıldızlı bir restoranda kahvaltıda ne yediğini anlatıyormuş gibi devam etti. "Gawain adını değiştirmeyi ya da en azından evinin yuvasını terk edip onları benim gazabımdan kurtarmayı hiç düşünmedi. Igerna Hanesi'nin bu konuda Skye Hanesi'nin yolundan gittiğini söylemekten üzüntü duyuyorum."

"Sadece yeni kraliçemiz Skye Hanesi'ndeki herkesi öldürüp yemedi." Sesim hafifçe titredi ama sözlerinin ne kadar acı verdiğini ona göstermeyi reddettim. "Başka kimi öldürdün?"

"Onurlu olmayanları bulmak daha zor oldu," diye devam etti soruma cevap vermeden. "Ama eninde sonunda sana geleceklerini biliyordum. Hainler her zaman gelir. Elaine'in geas'ının onları bu kadar uzun süre oyalamasından memnun değilim ama önemli değil. Bu bana geri kalanları bulmak için bolca zaman verdi."

"Ne istiyorsun?" Biliyordum ama onu konuşturmayı umuyordum. Zihnim bir plan bulmaya çalışıyordu. Kanım gelene kadar bekleseydim... Hiçbir şey değişmezdi. Kan olmadan olmaz. En ufak bir hareket yaparsam, peşime düşerdi. Rahat pozlarının hepsi sahteydi.

"Benimle burada buluşmayı kabul etmeniz çok düşünceli bir davranıştı." Arthur başını cam duvarlara doğru eğdi. "Belki de Lancelot'la işler çirkinleşmeden önce bir anlaşmaya varabiliriz."

İnsanlar dışarıda yürüyor, herhangi bir günmüş gibi işlerine ve randevularına koşturuyor, giremedikleri binanın içine bakamayacak kadar meşgullerdi.

Ama çok geçmeden, sevilen yüzler pencerelerde belirecek, içeri adım atamayacaklardı.

Lance, Arthur'la asla bir anlaşmaya varamazdı. Olanlardan sonra olmaz. Bu konuda ben de öyle. Ama oyunuma devam edersem, belki bana bir şeyler gelirdi. "Ne tür bir anlaşma?"

Arthur öne doğru eğildi, samimiyet yayıyordu. Dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini gevşekçe kavuşturdu. Evlilik parmağına büyük bir altın ve oniks yüzük takmıştı.

Boğazım düğümlendi, geçmiş çirkin yüzünü gösterince beynim irkildi. Guinevere'in o ağır yüzüğü onun eline taktığı zamanı hatırladım. Başlarda onu sevmişti ama sonlara doğru ondan nefret etmeye başlamıştı.

Yüzüğü egosunu körüklemişti. Karşılığında ona verdiği yüzük bir hapishaneydi. Cehennemde bir ömür boyu hapis. Ve bu, onun da şövalyelerine aşık olduğunu fark etmeden önceydi.

"Benim Guinevere'im ol, her zaman olmamız gerektiği gibi."

Beni boğmaya çalışan soğuk, sert düğümü yuttum. "Bunun hiç işe yaramadığını biliyorsun."

"Bu sefer olacak," diye ısrar etti. "Ben değiştim, Gwen. Gerçekten değiştim. Bu kez seni memnun etmek için ne yapmam gerektiğini anlıyorum."

Samimi olmaya çalıştığında bile, hala bir pislikti. Sanki yüzyıllardır süren işkencenin tek suçlusu *benmişim* gibi konuştu. Beni.

Kulede yakarak öldürdüğü kişi.

Zor davranıyordum. Etrafta koşuşturup arkadaşlarımızı ve onların ailelerini öldürmemesi için ısrar ediyordum. Ne aptalım.

"Eğer onu istiyorsan, alabilirsin."

Gözlerimi kısarak yüzünü inceledim. Yanağında bir kas kıpırdadı ve ellerini parmak uçları beyazlayacak kadar sıkıca kavradı. "Adını bile söyleyemiyorsun, o zaman neden ona sahip olmama izin vereceğine inanayım ki?"

"Seni ondan uzak tutmaya çalışarak hata yaptım. Bunu artık biliyorum. Hâlâ hoşuma gitmiyor ama bu sana sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, o zaman seni paylaşırım."

Bu onun gibi bir adam için büyük bir tavizdi ama yine de ona inanmadım. Sesi sertleşmiş, sanki kendini tutuyormuş gibi sertleşmişti. Gözleri duygularla parlıyordu. Çoğunlukla öfke ve nefret diye düşündüm. Tutku, sevgi ya da anlayış değil.

Kevin defterini düşürdü ve kâğıtlar etrafa saçıldı. "Ah canım. Çok özür dilerim, Majesteleri. Çok beceriksizim."

Yanıma çöktü ve kâğıtları toplamaya başladı, hâlâ ona bağırmamdan korkuyormuş gibi saçmalıyordu.

Bana tutmam için bir yığın buruşuk kâğıt uzatırken elindeki gümüş parıltısını yakaladım. Eski moda bir dolmakalem avucunda parlıyordu.

Metal uç.

Kan akıtacak kadar keskin.

Ona hafifçe başımı salladım.

Yap o zaman.

Sonra tüm dikkatimi Arthur'a yönelttim. Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım titredi. Umarım bunun çok büyük bir umut olduğunu düşünmüştür. "Gerçekten ciddi misin?"

"Tabii ki. Senin için her şeyi yaparım, hayatım. Seni seviyorum. Her zaman sevdim."

Uzandı ve dizime dokundu, neyse ki eteğimle örtülmüştü ama yine de ürperdim. İğrenme duygusu içime işledi. İrkilmemek ve geri çekilmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Tek istediğim, ben yokken ona asla dokunmaman. Paylaşacağım ama her şeye dahil olmak istiyorum. Çok şey istemiyorum, değil mi?"

Bunu istemek çok fazlaydı. Ben lanet olası kraliçeydim. Bu kuleyi kanımla koruyacak ve kardeşleri Isador Hanesi'ne bağlayacaktım. Gücü ben sağladım. Kanı. Kalbi.

Bir kral olabilir ama asla kendi tanrıçalar tarafından kutsanmış yuvasını kuramaz. Gücümü asla tadamayacak ya da zevk alamayacaktı çünkü Arthur'a bir daha dokunmaktansa Kevin'in güvenilir kalemını şahdamarıma saplamayı tercih ederdim. Eğer onunla seks yapmaya çalışırsam.

Anılar tekrar zihnimde parladı, beni sakat bıraktı. Beni bir şok tabancası gibi sersemletti. İçime girerken bu adamın altında yattığımı hatırladım. Nefret ve tiksintiden başka bir şey hissetmiyordum.

Kendim için. Çünkü onu istemediğim halde bana tekrar sahip olmasına izin veriyordum. Başka bir adamı sevmeme rağmen.

Arthur'la evlenmişim ve o evlilik haklarını çok ciddiye alıyordu.

Gece hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Top gibi kıvrılıyorum. Kendimden nefret ederek. Her gece.

Benim başıma hiç gelmemişti ama o anılar ruhuma kazınmıştı. O korkunç anıları çabayla uzaklaştırdım. Guinevere'in durumu ne yazık ki benzersiz değildi. Yasal olarak erkeklere bağlanmış ve onlara hizmet etmeye zorlanmış, görünürde hiçbir sonu ya da umudu olmayan pek çok kadın vardı. Böyle bir hayata geri dönmek istemezdim. Bunu düşünmeyi bile reddettim. Bu, Arthur'un Lance'i lime lime etmesi ve onu yerken bana izletmesi anlamına gelse bile.

I. Reddettim. Arthur'u becermeyi. Bir

daha asla. Nokta.

"Çok özür dilerim Majesteleri," diye fısıldadı Kevin, bacaklarımın altına uzanırken bana doğru yaklaştı. "Bazı kâğıtlar sandalyenizin altına kaçtı. Beni affedin."

Kalemi baldırıma sapladı.

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimin içimde kaynayan öfkeyle parlamasına izin vererek. "Bunu istemek çok fazla."

Arthur bana sert bir bakış attı, üst dudağı sanki kötü bir koku almış gibi küçümseyerek kıvrıldı. "Benim kim olduğumu unutuyorsun."

Yavaşça ayağa kalktım. Öfkemle beslenen gücüm içimde yükseldi. "Hayır. Sen benim kim olduğumu unuttun."

Dişlerini sıktı ve tehditkâr bir hırıltı çıkardı. "Neler yapabileceğimi biliyorsun. Artık çok geç. Çoktan Isador kan çemberinin içine girdim. Bu kuledeki herkesi öldüreceğim ve kanları senin başına bulaşacak."

"Hayır. Eğer birini öldürürsen, bu senin suçun."

"Ne yapacaksın?" Beni ürkütmek ve korkutmak için tek bir sıvı, yumuşak hamleyle ayağa kalktı. "Gitmemi mi sağlayacaksınız?"

Aramızdaki bağda Shara'yı o kadar net hissediyordum ki arkamda duruyor olabilirdi. Diğer kardeşi Mayte de onun yanında duruyordu. Üç kraliçe birleşmiş, güçleri parmaklarımın ucundaydı.

Shara daha güçlü bir kraliçeydi ama gücünü benden esirgemedi. Zihnimin gözünde onun gücü opal gökkuşağı gibi parlıyordu. Mayte'nin gücü orman gibi yeşil ve gürdü. Benim gücüm saf beyaz ışıktı. En karanlık gecede yakalanmış parlak bir yıldız gibi parlayacaktım.

Güçlerimizi birleştirdim ve Arthur'un göğsüne bir darbe indirdim.

Bir adım geriye sendeledi, gözleri büyüdü. Ama sonra kıkırdayarak başını salladı. "Benim küçük kraliçem bu sefer daha da güçlendi. Mükemmel. Birlikte yenilmez olacağız. Camelot bir kez daha bizim olacak, Guinevere."

"Gwen," diye homurdandım. "Ben o değilim. Asla da olmayacağım. Sadece damarlarımda onun kanı ve kafamda onun kâbusları var."

Onu şimdi öldürebilir misin? Shara sordu: Onun zayıflığı ne?

Bilmiyorum. Işığım ona zarar vermiyor. Ben çoğunlukla bir şifacıyım. Onu kanatabilirim, ama o sadece güler ve bundan zevk alır. Yüzyıllar boyunca onu öldürmeye çalıştık ama o her zaman bizi de öldürmeyi başardı. Birlikte ölmeye mahkumuz:

Bu sefer olmaz, dedi Mayte kafamın içinde. Ben de çoğunlukla şifacıyım ama kötü bir virüs ya da veba uydurabilirim. İşin püf noktası, başkasına bulaştırmasına izin vermemek olacak:

Onunla doğrudan bir kan bağı yoktu ama Shara'nın bağı bizim için bir köprü görevi görüyordu. Aslında, Shara'yı etrafımızda dönen yüzlerce bağlantıyla bir vagon tekerleği gibi hissedebiliyordum. Edindiği tüm Isador kardeşler. Zaniyah kardeşler. Onun kanı. Hepimiz güzel karanlık kraliçemizin etrafında ateşböcekleri gibi parıldıyor ve ışıldıyorduk.

"Birini öldürmeden önce onu çemberin dışına çıkaralım. Shara dedi ki. Tabii geldiklerinde kanınıza girmesinden korkmuyorsanız:

Başımı arkaya atıp riske karşı feryat etmek istedim ama bu bizim en iyi hamlemizdi. Kuleyi korumak için onu çemberin dışına çıkarmalıydim. Kanım onunla savaşmaya alışkındı. Lance, Arthur'un büyük ihtimalle burada pusuya yatmış olacağını biliyordu. Farkında olmadan bir dövüşe giremezdi. *Tanrıça, lütfen onları koru.*

Arthur'a tekrar güç verdim, bu sefer daha sert. Bana karşı hazırlıklıydı ama arkamda iki kraliçe varken kendini tutamadı.

Tıslayarak ejderhasına dönüşmeye başladı. Elmacık kemiklerinde kırmızı pullar oluştu.

Shara sakince, Leviathan'ı nasıl kontrol ettiğinin hızlı bir görüntüsünü verdi: *Onunla bir bağın yok, ama uçümüzle birlikte, onun değişmesini engelleyebileceğini düşünüyorum:*

Gücümüz içimde kükrerken, ejderhasının içinde asılı kaldığını ve değişmeye hazırlanırken güçle şiştiğini görebiliyordum. Örgülü gücümüzü ejderhasının boynuna doladım ve sonra canımı kurtarmak için ona tutundum.

Kırmızı ejderha tuttuğum yere doğru şişti, tısladı ve büyümü yırttı. Bana tam olarak zarar vermedi ama bu kadar çok gücü yönlendirmeye alışık değildim. Göğüslerimin arasından ter damlıyordu ve dizlerim titriyordu. Sistemim maksimum seviyeye ulaşmış, kırmızı çizgiliydi ve hızla aşırı ısınıyordu. Akışı uzun süre devam ettiremeyecektim.

Kardeş kraliçelerim arkamdayken, çırpınan adamı mermer zemin boyunca itip kaktık.

"Bunu bana yapamazsın," diye öfkелendi, onu amansızca kapıya doğru iten güç duvarıyla savaşıyordu. "Ben Camelot'un Kralıyım. Bir Zamanların ve Geleceğin Kralı! Sen benimsin, Guinevere. Benimsin!"

"Ben kimseye ait değilim." Son rezervlerimi toplayarak nefes nefese kaldım. "Bırak seni."

Tüm öfkem. Korkum, üzüntüm ve kalp ağrım. Bu adam yüzünden çektiğim acılar. Hepsini aldım ve tüm gücümle onu ittim.

Cam pencerelerden yuvarlanarak geri düştü, kaldırım boyunca kayarak Shara'nın kan çemberinin dışına çıktı.

Kraliçemin bağı içimde şiddetlenirken, parçalanmış pencereden dışarı çıktım ve kuleyi koruyan parıldayan duvara odaklandım. Hilali başparmağıma batırdım ve kanımın Shara'nın binasının etrafına çizdiği çembere damlamasına izin verdim.

"Arthur Pendragon bu çemberden çıkarılmıştır. O geçemeyecek. Onun kanından hiç kimse geçemeyecek. Öyle olsun."

Ayağa kalktı, gözleri kötülükle parlıyordu. Bir zamanlar kusursuz olan takım elbisesini keskin, sarsak hareketlerle fırçaladı, çenesi sıkılmıştı. Camlar betona çarparak çınlıyordu ve bir dizinde delik açılmıştı. "Benim ne olduğumu unutuyorsun. Bu gece çemberin üzerinden uçup ziyafet çekeceğim. Sen izlerken değerli kardeşlerinin her birini parçalara ayıracağım."

Kafamın içinde, Shara acımasızca güldü. *:Leviathan, onun bile çemberimden geçecek kadar yükseğe çıkamayacağını garanti ediyor. Arthur'un hiç şansı olmayacak:*

"Sana iyi şanslar." Çenemi yukarıda, omuzlarımı geride tuttum ve titreyen dizlerimi kilitledim. Onun karşısında herhangi bir zayıflık göstermeyi reddediyordum. "Bu kan çemberini İsis'in son kızı yaptı. Sanırım sana bile dayanacaktır."

Sağ tarafımdaki kaldırımın aşağısında bir adam kükredi. "Kraliçem!"

Lance. Tanrıça. Kalbim hem sevinç hem de dehşetle çarptı. Eğer Arthur onu öldürdüyse.

Şövalyelerim kaldırıma hücum ederken insanlar nefes nefese kaldı ve bağırdı. Üç kişiydiler. Uzun boylu, güçlü, gururlu, bir zamanlar Yuvarlak Masa'nın en büyük şövalyeleri, altın saçlı parlak şövalyemin önderliğinde.

Lancelot du Lac'ı nerede görsem tanırım. Saçları kısa kesilmiş ve diken diken olsa bile. Zırh yerine kot pantolon giymiş olsa bile. Mavi-gri gözleri, iki ruhu yeryüzünde kilitli tutan, nesilden nesile birbirlerini bulmak için mücadele eden türden bir aşkla parlıyordu.

Binlerce yılın bitmek bilmeyen kalp ağrısı ve üzüntüleri. Arthur'un ellerinde sayısız ölüm. Yine de bana bu sefer bir umutla geldi.

Belki bana ulaşır ve ölmeden önce bir anlığına bana sarılırdı. Bu yeterli olurdu.

Arthur korkunç, hınzır bir neşeyle gülümsedi. Ellerini kaldırdı, her bir parmağında vahşi siyah pençeler uzanıyordu.

Hilali kavradım ve avucumu kestim. Daha fazla kana ihtiyacım vardı ama kendi boğazımı kesmenin bile onu Lancelot'tan uzaklaştırmak için yeterli gücü sağlamayacağını tecrübelerimden biliyordum.

Shara içimde kabardı, o kadar çok gücü içime itti ki, ağırlığının altında sarkmaya başladım. Kraliçemiz içime akarken biri beni tuttu, bir kolunu belime doladı ve ayakta durmama yardım etti. Ona teslim oldum, vücudumda olabildiğince çok çalışmasına izin verdim. Gücü bir gayzer gibi patladı ve Arthur'un boğazını güçlü bir yumruk gibi sardı.

"Beni öldüremezsın İsis," diye hırladı, onu boğmaya çalışan büyüü yırtarak. "Bu senin savaşın değil."

Shara'nın sesi ağzımdan çıktı. "Gwenhwyvar Findabair benim kanımı taşıyor, dolayısıyla İsis'in kanını da taşıyor. Eğer ona müdahale edersen, bu benim savaşım olur."

Sol elini yüzünün önüne doğru kaldırdı ve ejderha yüzüğü havaya bir tür zehir saçtı. Bu, Shara'nın onun üzerindeki büyüü etkisini yok etti ve mükemmel beyaz dişleri ejderha dişlerine dönüşerek bana dudak büktü. Shara'nın güç seli yavaşlayarak bir damlaya dönüştü ve hafifçe doğrulmama izin verdi, ancak şimdi onun için endişeleniyordum. O siyah şey de neydi öyle? Ona bir şekilde zarar vermiş miydi?

Telefonlarını çıkarmış bir New Yorklu kalabalığı toplanmıştı. Onu canlı videoda ejderhaya dönüşürken ya da daha kötüsü bana ulaşmadan kaldırımdaki Kanımı öldürürken yakalayacaklardı. Lance'in ayak seslerini duyabiliyordum. Yaklaşmıştı.

Arthur çok güçlüydü. Shara bile onu durduramadıysa...

Yanımda bir silah patladı. Kulaklarım bu karşılıkla kükredi. Arthur irkildi ve hırlayarak döndü, ona odaklandı.

Başımı yavaşça çevirdim, Kevin'in yanımda durduğunu ve tabancasını sabit bir şekilde tutarak tekrar ateş etmeye hazır olduğunu görünce afalladım. Yanıma gelip bana destek olan oydu. Kesinlikle minnettardım ama ne yaptığını sanıyordu ki?

Bir silah Bir Zamanların ve Geleceğin Kralı'nı durduramaz. Kesinlikle tek bir atış bile.

Kulaklarımdaki çınlamadan bile kılıçların çekilme sesini duydum. Lance bana doğru koşarken iki elindeki ağır geniş kılıcı omzunun üzerinden kaldırdı. Ağzı sözsüz bir haykırıyla açıldı. Her zaman yaptığı gibi, kendini düşünmeden ya da umursamadan savaşa daldı.

Sadece beni. Koru beni. Ne pahasına olursa olsun.

Kevin tekrar ateş etti ve Arthur'u diğer omzundan vurdu. Arthur çarpmanın etkisiyle yana doğru sarsıldı, yüzünü buruşturdu. Başını eğlenerek sallayarak gülmeye başladı. Ama kahkahası bir küfürle kesildi.

Yayılan kanı ovuşturdu ve tısladı. Takım elbise ceketinin altından dumanlar yükselmeye başladı.

"Gümüş kurşunlar," dedi Kevin. "Onu öldürmez ama onları çıkarana kadar canını fena yakar."

Arthur bize ters ters baktı, etraftaki izleyici kalabalığına bir göz attı ve topuklarının üzerinde dönerek ters yöne doğru ilerlemeye başladı.

Kevin'in karşısında rahatlayarak sarktım. "Başardık. Yukarıdaki tanrıça, onu uzak tutmanın mümkün olduğunu sanmıyordum."

Şövalyelerim çembere yaklaşırken yavaşladılar. Lance'in gözlerindeki tereddütü okudum. Önce bana gelmek istiyordu ama içindeki savaşçı, Arthur yaralıyken peşinden gitmesi ve onu öldürmek için elimizdeki her avantajı kullanması konusunda ısrar ediyordu.

Ama bu savaşı defalarca yaşamıştık. Eğer şimdi Arthur'un peşinden giderse.

O ölecekti. Ve ben onsuz öleceğim. Daha önce sayısız kez olduğu gibi.

"Lance." Ona doğru yürümeye başladım, adımlarım kararsızdı. Kevin bir kolunu belime dolayarak benimle birlikte hareket etti. Adımlarımı hızlandırdım, şövalyeme ulaşmak için çaresizdim. Onu çemberin içine almak için. Ona dokunmak için. Onu öpmek. Tadına bakmak. Son birkaç adımı koşarken kendimi onun kollarına attım. Beni kendine doğru çekti ve ayaklarımdan kaldırdı.

Vücudum onu tanıyordu, kaslarının her lifini ve dokusunu. Boyunu. Kokusunu. Deri ve sandal ağacı. Kumral saçları Guinevere'in olması için ısrar ettiği kadar uzun değildi ama yer değiştirdiğinde muhteşem bir aslan yelesine sahip olacağını biliyordum.

Beni o kadar sert sıktı ki nefes alamadım. Körü körüne yüzümü ona doğru çevirdim, gözyaşlarımı göremiyordum. Ağzını bulmak için onu görmeme gerek yoktu.

Dudaklarını içime çektim, iniltisini içime çektim. Yanakları kirli sakallarla pürüzlüydü. Günlerdir seyahat ediyordu, beni bulmak için dünyanın bir ucundan diğerine koşuyordu. Her şeye rağmen buradaydı. Yaşıyordu. Ve ben ona doyamıyordum. Boğazının çıplak derisini okşadım ve açlık içimde alevlendi.

Onun kanı beni mahvedecekti.

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Alnını alnıma bastırabilmek için dudaklarımı serbest bıraktı. Nefesi yüzümde soluk soluğa dolaşıyor, vücudu bana karşı titriyordu. "Kraliçem. Aşkım."

"İçeri gel," diye fısıldadım, yüzünün sevgili düzlemlerini okşayarak. "Güvende olduğunu bilmem gerek."

Diğer adamlardan biri öne çıktı ve beni daha kolay tutabilmek için kılıcını aldı.

"Bors," diye bağırdım, ona doğru uzanarak. "Başardın."

Eski bir şövalyeden çok dövmeli bir motosiklet kulübü üyesine benziyordu ve ben buna bayılmıştım. Yaklaştı ve hem beni hem de Lance'i kollarıyla sardı. "Kraliçem, bizi arayabileceğinizi umarak onu olabildiğince uzun süre hayatta tuttum."

Alnındaki yara izini öptüm. "Teşekkür ederim, aşkım." Hayatımın ilk mutluluk gözyaşlarını kırıştıtarak üçüncü Kan'ımın parıldayan bal sarısı gözleriyle karşılaştım. "Oh, Mordred. Tanrıçaya şükürler olsun ki sen de başardın." Ona uzanabilmek için kolumu Lance'in boynundan çözdüm. Lance beni kan çemberi boyunca taşırken Mordred elimi tuttu, ben de diğer iki şövalyeye dokundum.

Shara'nın çemberinin içinde en azından daha güvende olurlardı. Yine de savaş henüz bitmemişti.

"Bugünlük bu kadar millet," dedi Kevin yüksek sesle izleyenlere. "Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir. Gelecek hafta yine gelin!"

Kalabalığın bunu yutacağını sanmıyordum ama umurumda da değildi. Gözlerimi kapatarak yüzümü Lance'in boğazına dayadım ve sadece nefes aldım. Çok güzeldi. Onun kokusunda yuvarlanmak ve aramızdaki bağı hemen sağlamlaştırmak istiyordum ama önce Shara'ya ulaştım.

İyi misin? Arthur sana ne yaptı?

Hemen cevap vermedi, bu da kalp atışlarımın korkuyla hızlanmasına neden oldu. Bağıma odaklanıp ona doğru uzandım. Eğer iyileşmeye ihtiyacı varsa...

"Ben iyiyim," diye cevap verdi sonunda, bağı sabit ve emindi, ama sanki bir darbe almış ve gücünü koruması gerekiyormuş gibi zayıflamıştı:

Guinevere bunu ona düğün günlerinde vermişti:

Bu onun gücünün ve lanetinin anahtarı. Ona bağlı çok kötü niyetli bir şey var. Bağlantımı kesmeden önce gücümü bir sülük gibi emdi. Şimdi daha da güçlü olacak:

İçimi çektim. Bakalım bu konuda daha fazla bilgi edinebilecek miyim ve nereden geldiğini öğrenebilecek miyim?

Bu yüzük onu ayakta tutuyor ve koruyor. Onu al, yok et, ve inanıyorum ki lanet sona erecek.:

Sesi yorgun ve ağırlı geliyordu. Aramızdaki bağda, Kanının yakınımda toplandığını, onu dokunarak ve kanla yatıştırdığımı hissettim. Suçluluk duygusu sızlıyordu. Shara'ya zarar verme riskini alamazdık, yoksa hepimiz ölürdük. O bizim kraliçemizdi ve hepimizi korurdu.

"Yorgunum, incinmedim," diye cevap verdi sertçe, beni hafifçe zihinsel olarak sarsarak.

Onu uzak tuttuk, yani bu bir zaferdi, yenilgi değil. Kanınızı alın. Kutlayın. Sonra bu işi sonsuza dek bitirmek için son savaş planını yapacağız:

Kanımı al.

Yukarıdaki Tanrıça, Guinevere ne zaman Lancelot'un kanını tekrar tadacak kadar uzun yaşamıştı ki? Bu arada, kulenin önündeki kaldırımında beni kollarının arasına almış duruyordu.

"Kevin, camı değiştirmeyi sen halledebilir misin? Ve medyadan gelecek sorularla ilgilenir misin?"

Sırıtarak kapıyı açtı ve Lance diğer iki Blood'la birlikte peşinden içeri daldı. "Yedek cam çoktan sipariş edildi. Tüm soruları yarın sabaha kadar bekleteceğim ama acil bir durum olursa Gina'yı arayacağım."

"Teşekkür ederim, Kevin. Senin yardımın olmadan..."

Başını eğdi, gençliğine rağmen ona çok yakışan eski moda bir jestti bu. "Benim için bir zevk, Majesteleri."

LANCE

I Kraliçemi kollarıma aldım ve kaçma dürtüsüyle savaştım. Onu Gibson'daki en uzak, en ıssız yere götürecektim. Bulabildiğim bir çöl. Arthur'dan ve tüm dünyadan saklanacaktık. Onu güvende tutacaktım. Bir daha kimse ona zarar veremeyecekti.

Ama en çılgın fantezilerimde bile bunun asla olamayacağını biliyordum.

Majesteleri Guinevere Findabair, Beyaz Büyücü, görevlerinden asla kaçmazdı. Camelot kraliçesinin pek çok sorumluluğu vardı. İster bu modern gökdelen, ister eski efsanevi şato olsun, evindeki tüm insanlarla ilgilenirdi. Kendini güvende tutmak için bile olsa, himayesi altındakileri asla terk etmezdi.

Arthur bunu biliyordu. Onu defalarca bulup öldürmesinin sebebi de tam olarak buydu.

"Beni yere indir, Lance."

Onu bırakmak sanki kendi derimi bedenimden ayırıyormuş gibi hissettirse de bunu hemen yaptım. Bu gözler onu daha önce hiç görmemişti ama yine de onu her yerde tanıyabilirdim. Aynı parlak maun rengi saçlara sahipti, ancak saçlarını başının etrafına dolamak yerine tek bir örgü şeklinde örmüştü. Değişken ela gözleri bir bakışta her şeyi tüm çıplaklığıyla görüyordu.

Eski Guinevere küçük, narin bir kadındı. Bu kez daha uzun boyluydu, neredeyse omzuma geliyordu ve hatırladığım kadar güzel olmasına rağmen o kadar da ruhani değildi. Geniş beyaz çizgili, parlak kırmızı bir elbise giymişti ve eteği dizlerinin üzerinde sallanıyordu. Kadın modasına hiç dikkat etmemiştim ama böyle giyinen birini görmemişim. Bana onlarca yıl önce siyah-beyaz filmlerde giyilen bir stili hatırlattı.

Giydiği kırmızı topuklu ayakkabılar bacaklarının sonsuza kadar uzamasını sağlıyordu. Guinevere de bu ayakkabılara bayılırdı. Parlaklığı severdi,

beklenmedik renkler. Hiç giymesine izin verilmemişti-

Düşüncelerim kayboldu, beynim kilitlendi.

Beyaz ve kırmızı çizgili.

Sör Lancelot du Lac'ın arması.

İçimdeki çalkantılı duyguları hissederek durakladı. Omzunun üzerinden gülümseyerek elimi tuttu ve tekrar hareket etmeye başlayana kadar beni biraz çekti.

"Ben bu hayatta Gwen'im." Bizi bir asansöre götürdü ve en üst kat için düğmeye bastı. "Bu kule benim değil ama kraliçem, İsis'in son kızı Shara Isador için tutuyorum. Birkaç gün önce beni kardeşi yaptı ve Elaine'in üzerimdeki etkisini kıran da bu oldu."

Kraliçemin dudaklarından bu ismi duymak omuzlarımın gerilmesine neden oldu. Arthur yetmezmiş gibi, Elaine de hâlâ hayattaydı. Harika. Arthur'un şu anda nereye gittiğini tahmin bile edemezdim. Merlin'in peşine düştüğümüzde Elaine'le yeniden bir araya gelip bizi öldürecek. Yine.

Bors boğazını kabaca temizledi. "Bu yüzden mi bizi arayamadınız kraliçem?"

"Evet. Bana asla Kanımı aramayacağıma dair yemin ettirdi." Elim sıkarak bana yaslandı ve beni korumaya çalıştığını fark etmek beni utandırdı. Beni daha iyi hissettirmek için.

Çünkü evet, o kadının adı hâlâ midemi bulandırıyor ve onunla bu hayatta karşılaşmamıştım bile.

"Seni almasına izin vermeyeceğim," diye fısıldadı Gwen şiddetle. "Sen benimsin, Lancelot du Lac. Sen benim alfamsın. Kanımsın. Benim aşkımsın. Bu sefer hiçbir şey seni benden alamayacak. Yemin ederim."

"Bildığınız gibi sizi canımdan çok seviyorum kraliçem. Ama lütfen tutamayacağımız sözler vermeyin."

Doğruldu, çenesi kalbimde gurur kükremesine neden olan mağrur bir açıyla yukarı doğru eğildi. Elmacık kemikleri sert ve gururluydu, dudakları gür ama sertti, yüzü muhteşemdi. Bu benim kraliçemdi. Çağların kraliçesi. Kral Arthur'u unutun. Şiirler ve pasteller ona adanmalıydı. Kalbimin Bir Zamanlar ve Daima Kraliçesi.

"Bu sözü tutmaya tamamen niyetliyim, şövalye efendi. Bu hayatta daha önce hiç sahip olmadığımız pek çok avantaja sahibim. Bir kere ben daha yaşlıyım. Elaine'in geas'ı bizi ayrı tutmuş olabilir ama aynı zamanda hayatta kalmamızı da sağladı. Kendi kanım olmamasına rağmen bu zamanı kendimi ve yeteneklerimi olabildiğince geliştirmeye adadım. Artık bir kraliçem var.

Tüm kıtayı kontrol edebilecek kadar güçlü bir kardeş. Onun yardımıyla Arthur'u uzak tuttum, böylece sen çembere girebildin. Seni görür görmez öldürmedi. Bu daha önce ne zaman oldu ki?"

"Asla," diye mırıldandı Mordred karanlık bir sesle. "Ama hepimiz onun bir sonraki adımının ne olacağını biliyoruz ve bu aşılmaz bir engel."

Asansörün kapıları açıldı ve kraliçemiz dışarı çıkmaya başladı. Bors önce onun yanından geçmeyi başardı, Mordred ise çıkışını engellemek için öne çıktı. Müdahalemize sinirlenmesini bekliyordum ama bana yaslandı ve kollarını belime doladı.

"Korunmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Teşekkür ederim, Kanım." "Temiz," diye seslendi Bors.

Ancak o zaman Mordred kenara çekildi ve kraliçemiz geçerken eğildi. Bors birkaç adım ötede durmuş, iki kapı arasında bir ileri bir geri gidip geliyor, herhangi bir tehdidin ortaya çıkmasını bekliyordu. Kraliçe soldaki kapıya doğru adımını attı ve Bors hemen pozisyonunu aldı, içeriyi arayabilmek için kapının kilidini açmasını bekledi.

Gwen, "Bu binanın tamamı Isador kan çemberi tarafından korunuyor," dedi. "Artık hiçbir şey bana zarar veremez."

"Arthur çemberin içindeydi," diye hatırlattım ona.

Kaşlarını çattı ve bir iç geçirdi. "Doğru. Ama bunu ben yapmadım. Bir önceki Skye kraliçesi tarafından içeri alınmıştı."

"Başka kimin içeri girmesine izin vermiş olabilir? Bildiğimiz kadarıyla Elaine Shalott'a da giriş izni verilmiş olabilir."

Gwen başını sertçe salladı. "Bunu yüzde yüz güvenle doğrulayabilirim. Shalott Hanesi'nden hiç kimse bu çemberin içinde değil."

Kraliçem hariç. O Elaine'in kanını taşıyordu. Bu, bu yaşamda yeni bir kırıksıklıktı. Elaine, Gwen'in beni sahiplendiği anı bilecek miydi? Kraliçemin gücündeki dalgalanmayı hissedecek miydi? Zevki?

Çünkü kraliçemizi memnun etmek için kendimi öldürebilirim.

Gwen'in gözleri parladı ve mavi-yeşil eladan yosun yeşiline dönüştü. Dönerek odanın ortasındaki devasa yatağa doğru yürüdü. Köşelerden yükselen ağır ahşap direkler, beyaz tül flamalarla kaplanmış üç metre boyundaki iskeleti havada tutuyordu. Duraklayarak omzunun üzerinden bana baktı ve sağ elini arkaya doğru kıvrarak elbisesinin fermuarını yavaşça açtı.

Ses odanın içinde yüksekti, sessizliği sadece elbise yavaşça görkemli bir şekilde üzerinden düşerken kendinden geçmiş üç adamın ağır nefes alışları bozuyordu

Vücut.

Zayıf da olsa, kıvrımlı da olsa, kısa da olsa, uzun da olsa güzel olduğunu düşünürdüm. Yüzyıllar boyunca onun birçok bedenini sevmiştim -eğer onu uzaktan bile olsa görme ayrıcalığına sahipsem- fiziksel güzelliğinden çok içsel ruhundan etkilenmiştim. Ama kabul etmeliydim ki bu vücut tanrıçalar tarafından mükemmel bir şekilde oyulmuştu.

Omuzlarının gururlu ve güçlü ama yine de kadınsı hatlarını, omurgasının kıvrımını, belinin eğimini, kalçalarının ve basenlerinin kabarıklığını, baldırlarının yumuşak kıvrımını izledim. Kurumuş kanın küçük bir damlası bakışlarımı bir an tuttu, sonra bakışlarımı tekrar yukarı çekerek vücudunu bir kez daha uzun uzun inceledim.

Yavaşça bana doğru dönerken, kıcının ve göğüslerinin tümseklerini belirginleştiren ince beyaz dantelli bir elbise giymişti. Gücü havada mırıldanıyor, sanki gümüş rengi dolunay tarafından içten aydınlatılmış gibi teninden parlıyordu. Teni bile kusursuz, kremi ipek gibiydi.

"Kaç yaşam boyunca birbirimizi hiç görmedik? Bırak aynı odada bulunmayı."

Boğazımdaki jiletleri yuttum. "Sayılamayacak kadar çok."

"Kaç yaşam boyunca kanımı tattın ve bağımı taşıdın?" Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak, "Asla yetmedi," diye mırıldandım.

Karşı konulmaz susuzluk damarlarımı yalayarak beni deliliğe sürükledi. Yıllardır Aima'nın kanını tatmamıştım. Yaşadığım dört yüz yıl boyunca hiçbir kraliçenin kanını taşımadım. Bırakın *Guinevere'in* kanını.

Lancelot du Lac'ın kraliçesinden beslenmesinin ve karşılığında onu güçlendirmek için canının kanını vermesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ruhumda yazılı olan kıyamet anıları bunun bin yıl olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Kaslarımı sıkarak, o aksini söyleyene kadar pozisyonumu korumak için mücadele ettim. "En fazla bir avuç."

Yatağın kenarına oturarak uzandı ve kırmızı topuklu ayakkabılarını teker teker çıkardı. "O zaman bu konuda bir şeyler yapmalıyız." Kirpiklerinin arasından bana baktı ve usulca güldü. "Hepiniz."

Onun yanına doğru on adım ya da daha fazla ilerlemek şöyle dursun, kılımı bile kıpırdattığımı hatırlamıyorum ama birdenbire iki yanımda silah arkadaşlarımla birlikte önünde diz çökmüştüm. "Kraliçem. Biz siziniz. Bizi uygun gördüğünüz gibi kullanın."

GWEN

I Lance'in yanağını kavradım ve başparmağımı ağzının üzerinde gezdirdim. Hafif bir dokunuşla titredi ama dokunmak için hiçbir hareket yapmadı.

Ben. Hiçbir Kan, davet edilmedikçe kraliçesine dokunmaz. Susuzluğum giderilmeden kesinlikle beslenmezdi. Bunun şövalyeliğe bir ilgisi yoktu, bir Kan'ın kraliçesine olan bağlılığından başka bir şey değildi.

Her zaman benim ihtiyaçlarımı onunkilerin önüne koyardı. Güvenliğimi onunkinden önce.

Özellikle de benim alfam olarak.

Tanrıça, ona bakmak kalbimi acıtıyordu, ihtiyaçtan ağrıyordu, dudakları dişlerine yer açmak için ayrılmıştı, böylece kendi dudaklarını veya dilini delmedi. O uzun fildişlerinin ne kadar zonkladığını bilmek için tam bir bağıya ihtiyacım yoktu, çünkü benimkiler kafatasımın derinliklerine sürekli bir zonklama gönderiyordu.

Gözlerinin içine bakarken, bu önemli olayı kutlamak için bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. Yuvarlak Masa'nın en büyük şövalyesi, daha önce sayısız kez hizmet ettiği gibi, düşmanlarımızın beni bir kez daha bulma planlarına rağmen dört yüz yıldan fazla bir süredir hayatta kalmıştı. Büyük ihtimalle korkunç bir şekilde öleceğini bile bile.

Kaderimiz karanlığa usulca gitmek değil, öfkelenmek ve düşmanlarımıza lanetler yağdırmaktı.

Geçmiş yaşamların anıları, sonu olmayan bir kitabın sayfaları gibi zihnimde uçuşuyordu. İhanet. Şok edici dehşet. Acı. Ağrıyan yalnızlık. Sefalet.

Bir odanın içinde birbirlerine bakıyorlar, dokunamıyorlar. Konuşmadan.

Ya da daha kötüsü, gözlerindeki ışık sönerken ve yaralarından kan damlarken başını kucağımda tutmak.

Öfke içimde yıkıcı bir kasırga gibi dönerek o korkunç kitabı paramparça etti. Kâğıtlar teker teker uçtu ve yırtıldı, geriye sadece nefret etmeye başladığım kitabın lime lime olmuş sırtı kaldı.

Artık sayfalarca ıstırap, kalp ağrısı ve umutsuzluk yok. Bu sefer...
Bize yeni bir kitap yazardım. Birlikte olabileceğimiz bir gelecek.
Sonsuza kadar.

Nazik olmak niyetiyle boğazına doğru eğilmeye başladım. Onu zarif bir ısıklıkla onurlandırmak, bu efsanevi güzellik ve beceri şövalyesini. Ama teninin sıcaklığı beni çağırdı, kokusu burnuma doldu. Sıcak sandal ağacı ve iyi kullanılmış deri, mükemmel uyumu nedeniyle onlarca yıldır cilalanmış ve yağlanmış favori bir eyer gibi.

O mükemmeldi. O buradaydı. Ve susuzluğumu daha fazla bastıramadım.

Sertçe vurdum, dişlerimi boynunun derinliklerine batırdım ve şahdamarını yırttım. O kadar çok kan vardı ki, daha dişlerimi geri çekmeden hevesle ağzıma doldu.

Nefes nefese boğazına sarıldım. Tadı tıpkı kişiliği gibiydi; sanki kanı sonsuz bir sevgi, parlayan bir onur ve saf, tatlı bir gümüş taşıyordu.

Tanrıça. Görüşürüz.

Tıpkı onu gördüğümde tanıdığım gibi, gücüm de onu tanıyor ve kanından zevk alıyordu.

Guinevere, en azından gerçek tarihi bilenler için, kana susamış ünlü bir cadı kraliçe olan Beyaz Büyücü'ydü. Şövalyelerini korumak, halkına bakmak ve hastaları iyileştirmek için sihrini kullanmıştı ama aynı zamanda en iyi mahsulleri elde etmek için karanlık büyülerle de uğraşmış, bereket ayinlerini gerçekleştirmiş ve insanlar kadar türümüzü de avlayan fae yaratıklarına karşı koruma sağlayan tılsımlar yaratmıştı.

Hepsi de fedakarlık içeriyordu. Kan kurbanı.

Genellikle kendi kanını akıttırdı ama şövalyeleri de onun için gönüllü olarak kanlarını akıtmışlardı. Shara Isador'la tanışana kadar kavrayamadığım muazzam bir gücü vardı. Elbette yeni kraliçem Guinevere'in zahmetsizce kullandığı güce yaklaşmıştı.

Büyük bir büyü vardı, evet, ama bu büyü gücünü kanından alıyordu. Camelot'u inşa etmek için Sör Lancelot'un kanını kullanmıştı. Şövalyelerini korumak için Merlin'in kanını kullanmıştı. Bors, Mordred ve evet, hatta Arthur bile onun gücüne ve yaptığı büyüye tat katmışlardı ve o da bu gücü hepsini korumak için kullanmıştı.

Hiç böyle bir güce sahip olmamıştım.

Şimdiye kadar.

Lance'in kanı içimde orman yangını gibi dalgalandı. Hayatım boyunca uykuda kalan hücrelerim aniden harekete geçti. Bir ömür boyu süren kuraklığın çöle çevirdiği çorak tarlalar yeni bir hayatla kıvılcımlandı. Uzun zamandır kuru olan nehir yatakları şimdi bir damlayla nemleniyordu. Bir dere. Sonra içimden taştan bir sel suyu.

Çok fazla güç.

Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafında kilitledim. Ağzımı sadece "Seni içimde istiyorum" diyecek kadar kaldırdım ve sonra ağzımı tekrar işaretimin üzerine kapattım, böylece doya doya içebildim.

Sert bir hırıltı çıkardı ve beni sırt üstü yatağa çarpmak için dizlerinden yukarı itti. Külotumu çekiştirdi, siparişimi tamamlamak için acele ederken ipeği yırtıldı. İçime girmeye başladığında boğazını bırakmadım ama mutlulukla inledim. İçime uzun, yavaş bir kayışla kabzasına kadar girdi. Sonra bana yaslandı, tüm ağırlığını bana verdi.

Her zaman sevdiğim gibi, bu hayatta Gwen olarak bile.

Ağlayarak, tüm vücudumla ona sarıldım. Onu içten ve dıştan sıkıca kavradım. Çok uzun zamandır. En son ne zaman hem Kanım hem de sevgilim olduğunu hatırlayamıyordum bile.

İkimiz de mutluluktan kendimizden geçene kadar ondan içmek istiyordum ama kanından çok daha fazlasını da istiyordum. İçimde çelik bir kılıç gibi hissetmeme rağmen hareket etmedi ya da itmedi. Ellerimi omuzlarında ve sırtında gezdirdim ve kasları titredi. Kanım içimde bir santim bile kıpırdamadan serbest kalmanın eşiğindeydi.

Pürüzlü deliklerimi yaladım ve yüzünü görebilmek için başımı yastığa doğru eğdim.

Gözleri şehvetle yanıyordu. Alnından ter damlıyor, her nefes alışında burun delikleri açılıyordu. Ama bir sonraki emrimi bekledi.

Yanağını avuçladım ve başparmağımı ayırık dudaklarına sürttüm. Dişleri küçük kılıçlar gibi parlıyordu, o kadar uzun ve acımasızdı ki içimde hissettiklerimi hatırladıkça ürperiyordum.

Aleti ve dişleri beni delip geçiyordu. Çok uzun zaman olmuştu.

Yine de bekledi, kendi ihtiyaçlarını karşılamadan önce her isteğimi yerine getirmeye kararlıydı. Onun içime boşalmasını izlemeyi, bana verebileceği herhangi bir zevk kadar sevdiğimi asla anlamamıştı.

Hiçbir şey söylemedim, sadece boğazımı açmak için yüzümü başka tarafa çevirdim.

Ürperdi, aleti içimde sertçe gümbürdüyor, daha da uzuyordu.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi başını eğdi. Kalçalarım otomatik olarak yukarı kalktı ve onu daha derine çekti. Çünkü biliyordum ki, dişlerini içime batırdığında.

Boşalacaktım. Zor. O da biliyordu.

Büyük bir dikkatle boğazımı deldi. Kalçaları hareket etmese de dişlerinin içimde kaydığını, küçük bir itiş hissetmişim. Klitorisim titreşti ve onun altında parçalandım. Güç içime çöktü ve yuvarlandı, beni stratosfere itti, ancak beni dünyaya geri çarpmak için. Sırtını pençeledim ve altında kıvrandım, her kasım hareket etmesi için yalvarıyordu. İçime girmesini istiyordum. Beni sabitlemesini. Ter ve kaslar beni memnun etmek için geriliyordu. Kontrolden çıkmışım.

"Lance!"

Adını dudaklarımda duymak her zaman onun felaketi olmuştu. Bir elini boynumun altına kaydırды, kazara deliklerini yırtmamak için başımı kucakladı. Diğer elinin başımın yanından yukarı kayarak yatak başlığının demirlerinden birini kaldıraç olarak kullandığını hissettim.

Sonra sanki vücudu dev bir kasmış gibi esnedi. Sırtı kabardı, kalçaları ellerimin altında sıkılaştı. Parmaklarımı kıçına sokarak onu daha da zorladım. Daha derine. Hâlâ bırakmamıştı. Tamamen değil.

Birden aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ona Elaine'in bu yaşamında onu ele geçirip geçirmediğini sormamışım. Onu kaçırmış, incitmiş ya da zorlamışsa...

Hayır, diye hırladı zihnimde. Ben seninim. Sadece senin.:

Zihni benimkine dokundu ve onun içimde, bedenimde, kalbimde ve ruhumda olmasının ne kadar güzel bir his olduğunu düşünerek ağlayabilirdim. Sonunda. *Sonunda.*

Kanım onun canavarını, manticore'u harekete geçirdi. Aslanı seni parçalamazsa, zehirli akrep kuyruğundan öldürdün. Ayrıca uçabiliyordu, derimsi kanatları bir kuştan çok bir ejderhaya benziyordu. Çoğu düşmana karşı, mantikor zorlu ve yenilmez bir rakip olurdu.

Ama Arthur'un devasa ejderhası onu her zaman cüce bırakmıştı. Ejderhanın Lance'in manticore'unu dev bir yırtıcı kuşun yemeğiyle oynaması gibi tekrar parçalamasını izlemeye dayanamazdım.

Bağım Lance'in içinde kök salmaya başladığında, salıverilmesinin omurgasında patlamaya hazır bir şekilde kaydığını hissettim. Başını geriye attı, kanım çenesinden aşağı akıyordu. Geri çekildi, neredeyse tamamen geri çekiliyordu, böylece

tekrar içime girdi. Nefesim kısık bir hırıltıyla dışarı fırladı. İşte, hissetmek istediğim lezzetli, ağır zonklama buydu. Tekrar itti, içime o kadar sert girdi ki yıldızları gördüm. Kafamın içinde dönen parlak beyaz yıldız patlamaları. Daha parlak. Beyaz bir patlama duyularımı tamamen bastırana kadar.

Serbest kalmanın verdiği ürpertiyle, o üstümde sarsılıp gerilirken ben de ona sarıldım. Nefesi derin bir feryatla dışarı fırladı ve göğsünü bana doğru salladı. İçime fişkırdı, vücudumun onun kanı kadar hevesle yaladığı sıcak bir arzu seli.

Nefes nefese üstüme yığıldı, zevkten ve kanımın yüksekliğinden inerken vücudu seğiriyordu. Başını kaldırmaya çalıştı ama bu bile çok fazla çaba gerektiriyordu.

"Şşşt," diye fısıldadım, başını boğazıma yaslayarak. "Senin de onları alman gerek," diye nefes nefese kaldı.

Sağ elimi yatağın kenarına doğru kaldırdım ve Bors hemen parmaklarını benimkilere doladı ve bizimle birlikte yatağın üzerine geldi. "Geleceğim. Ama fazla uzağa gitmene gerek yok."

Bors zahmetsizce Lance'i karşı tarafıma kaydırmama yardım etti. Hâlâ bana sarılabilecek kadar yakındı ama Bors'u da kollarıma almak için bana yer açıyordu. Bir an vücudunun üst kısmına işlenmiş dövmeleri inceledim. Kılıçlar, kalkanlar, güller ve kafatasları göğsünde karmaşık bir tasarım oluşturuyordu. Kalbinin üstüne *benim kraliçemi* yazdırmıştı.

Göğsüne *Guinevere* dövmesi yaptırmamasına bayıldım, çünkü bu Ama yine de kendini bana ait olarak işaretlemişti.

Eğilerek dudaklarımı bu kelimelere bastırdım.

"Beni aradığınız anda altına isminizi yazdırmak için yer bıraktım."

Kokusunu içime çektim, dudaklarımı hafifçe tenine sürttüm. Ezilmiş ladin iğneleri, sanki karanlık, ilkel bir ormandan büyük bir hayvan sessizce geçmiş gibi. Dev bir geyiğe dönüştüğü için bu çok mantıklıydı. "Bayıldım buna. Bahse girerim sen de motosiklet kullanıyorsundur."

Şakağıma doğru gülümsedi. "Doğal olarak. Günümüzde ve bu çağda savaş atı yok, bu yüzden bir Harley sonraki en iyi şey."

Yüzünü görebilmek için başımı geriye eğdim. Parmaklarımı alnındaki uzun yara izinin üzerinde gezdirdim. Nedeni her yaşamda farklı olsa da, çağlar boyunca hep bu yara izine sahip olması ne tuhaftı. "Motosiklet kazası mı?"

Lance homurdanacak kadar kendine gelmişti. "Pek sayılmaz. Yanlış hatırlamıyorsam Dublin'de bir bar kavgasıydı, gerçi ikimiz de oldukça sarhoştuk."

Aima'nın tam olarak nerede olduğunu hatırlayamayacak kadar sarhoş olması... "Bütün bir fıçıyı kaldırdın mı?"

"Neredeyse," diye yanıtladı Bors. "Ama kavgaya tutuştığımız insanlar değildi."

Kanından bazıları Lance'i aramak için oradaydı. Onu almaya çalıştılar."

"Aptallar," diye mırıldandı. "Onları öldürmek zorundaydık. Elleri boş gitmeyeceklerdi."

"Ondan sonra, siz bizi arayana kadar dünyanın ıssız yerlerine gitmeye karar verdik."

"Ayrıca mümkün olduğunca uzun süre ayrı kaldık," diye ekledi Lance. "Böylesi daha güvenliydi. En azından birimizin sana ulaşma şansını ikiye katlayacağımızı düşündük."

Oh, tanrıça. Bunca yüzyıl boyunca yalnız yaşadıkları düşüncesi.

Kabul ediyorum, ben de yalnızdım ama Lance ve Bors her zaman sevgiliydiler. En azından ben onları arayana kadar birbirlerine eşlik edebilirlerdi. Gözlerimi kırıştıtararak elimi Bors'un ensesine götürdüm ve onu kendime doğru çektim. "Yani telafi etmemiz gereken bir sürü kayıp zamanımız var, değil mi?"

Dişlerimi boğazına geçirdiğimde alçak sesle onaylayan bir hırıltı çıkardı. Kanı ağızıma doldu ve ilk yudum, yıllanmış şarap gibi içime bir yumruk etkisi yaptı. Derin, karanlık ve tıpkı o kadim orman gibi durgun, büyümlü ve insan eli değmemiştir. Vahşi Av'ın geceleri hâlâ dolaştığı türden bir yer.

Geyiği zihnimi doldurdu, sarp bir dağın üzerinde duran, bir geyik kadar büyük, kalın ağaçlar gibi kocaman, geniş boynuzları olan yaşlı, gururlu beyaz bir geyik. Muhteşem başını bana doğru çevirdi ve yavaşça eğilmeye başladı.

Hayır. Bana asla boyun eğmemeli. Şövalyelerimden hiçbirisi asla boyun eğmemeli, beni hayatta tutmak için her şeylerini feda ettiklerinde değil. Henüz kanımı almadığı için bunu ona bağ yoluyla söyleyemezdim ama beni kelimeler olmadan da anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Her zaman önünüzde eğileceğim kraliçem. Her gün dizlerimin üzerine çökeceğim ve bu acımasız dünyayı varlığınıza şereflendirmek için bir gün daha yaşadığınız için tanrıçalarımıza şükredeceğim."

Lance benden uzaklaştı ve bir an için yanıma soğuk bıraktı. Ama sonra Mordred yanıma kayd ve beni Bors'a daha sıkı bastırdı.

Beni tutan iki muhteşem adam. Benden tek bir talepte bulunmadan kenara çekilip sevdiğim diğerlerine yer açacak kadar beni seven üçüncü bir adam. Arthur etrafımızdakilere asla yer açamamıştı.

"Onu düşünme," diye fısıldadı Mordred, kolumu yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. Onların arasında rahatlayana kadar gerildiğimi fark etmemiştim. Kalbim üzerinde tek ve haklı hak sahibi olduğuna inanan kral hakkında gerildiğim tek kişinin o olduğunu bilmek için benimle kan bağı kurmasına gerek yoktu.

Benim bile olmayan o anıları engellemek istedim. Kanımı vücudumun her santimetresine nakşetmek istedim. Bana sadece onlar dokunacaktı. Sadece onlar benim zevkimi ve aşkımı hissedecekti.

Sadece onlar. Sonsuza kadar.

Kalçamı Bors'un kalçalarına geçirdim ve kendimi ona doğru açtım. Aramıza uzandı ve onu içime alabilmem için kendini ayarladı. Şövalyelerimin önümde ve arkamda bana sıkıca bastırması çok güzeldi. Ama Mordred'i de içimde istiyordum.

Onlara söylememe gerek yoktu. Daha yeni yüz yüze tanışmış olmamıza rağmen beni içten ve dıştan tanıyorlardı. Kaç kez yaşayıp ölmüş olursak olalım, bir gerçek hep baki kaldı.

Bu. Şövalyelerim. Bana kanlarını, bedenlerini, aşklarını veriyorlar.

Mordred'in kanını kokladım, Guinevere'in anılarının derinliklerinde tanıdığım tatlı, yoğun bal kokusunu. Benim altın kartalım. Kayganlaştırıcı sağlamak için kanlı parmaklarını çatlağımdan aşağı doğru okşadı ama bununla yetinmedi. Kendi kanını Bors'un sikine de bulaştırdı, böylece her yavaş itişinde Mordred'in kanı içime işledi.

Çekirdeğimin derinliklerinde yandığını hissedebildiğime yemin edebilirim. Bors'un boğazına doğru inledim ve onu sıkıca kavradım. İkisini de içimde istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Onlarla aramızdaki bağı hissetmeye ihtiyacım vardı. Kanlarının benimkine karışmasına ve menilerinin içime sızmasına.

Gücüm onları serbest bırakmak için can atıyordu.

"Acele etmeni istiyor, pislik herif," diye hırladı Bors diğer şövalyeye, arzusunu dizginlerken sesi gergin çıkıyordu.

Mordred kulağıma doğru gülümsedi. "Öyle mi kraliçem? Bir süre Bors'u izlerim diye düşünmüştüm. Sizi memnun etmek için terlerken ve inlerken çok güzel oluyor."

Cevap olarak, kıcımlı talepkar bir şekilde ona çarptım, bu neredeyse Bors'u içimde kaybettiğim anlamına gelse bile.

Mordred ipucunu aldı ve yavaşça içime girdi, alışabilmem için acele etmedi. Lanet olsun, aynı anda iki kan almayalı uzun zaman olmuştu. Bu hayatta hiç. Guinevere Kan'ını bu şekilde birçok kez aldığını hatırlasa da, bu benim için yeni bir duyguydu. Geriliyor, yanıyor, neredeyse çok fazlaydı. Ama Mordred'in hiç acelesi yoktu. Nasıl, hiçbir fikrim yoktu. Lance'i çoktan doğurmuş olmama rağmen içimde bir dürtü vardı. Ben de onların serbest kalmasını istiyordum. Çaresizce.

Yine de Mordred beni acele ettirmedi. Sonunda kaslarım, taşaklarını kırımın derinliklerine kaydırmasına izin verecek kadar gevşedi. Bors daha da yaklaştı. Beni tamamen doldurdu. İçimde bir basınç oluştu. İçimde bu kadar alet varken hareketsiz yatamazdım. Titreyerek aralarında yer değiştirdim, bu da yeni bir sinir uçları dalgasını harekete geçirdi.

Nefes alabilmek ve her nefes alışımında kendimi kana boğmamak için Bors'un boğazını serbest bırakmak zorundaydım. Bileğimi ağzına bastırarak Mordred için boynumu yana doğru eğdim.

İki diş beni deldi. İki penis içime doldu. Orgazm ani bir dalgayla içime doldu ve çılgılık atmama neden oldu. Yakıcı beyaz güç içime doldu, beni daha yükseğe itti. Alev alev yanan bir süpernova, parlayan, asla inkâr edilemeyecek saf bir ışık. Bu, dünyanın temellerini sarsan ve geceleri avlanan tüm şeytani yaratıkları geri püskürten türden bir güçtü.

Hatta vahşi, yenilmez bir ejderha. Tanrıça, umarım öyledir.

Serbest bırakılmam Bors'u sınırın ötesine itti. Beni Mordred'in sikine daha fazla bastırmak için bana karşı direndi. Boğazımı ağzıyla kavrayan Mordred, sıcak bir dalga halinde içime aktı.

Nefes nefese, yavaşça kendime geldim. Bors ve Mordred hâlâ kanımla besleniyorlardı. Tükenmiş ya da zayıflamış hissetmiyordum, bu yüzden Lance ne kadar aldıkları konusunda endişelenmiyordu. Henüz endişelenmiyordu.

Gözyaşlarım gözlerimde yandı. Kanım. Bağlarını içimde hissedebiliyordum, güçle şişiyor ve büyüyorlardı. Ne kadar çok kan alırlarsa, o kadar güçlü olacaklardı. Ben ne kadar çok kan alırsam, bağımız o kadar sıkılaşırdı.

Ben bunu düşünür düşünmez Mordred sağ kolunu bana doladı ve bileğini dudaklarıma bastırdı. Henüz ondan beslenmediğime dair pek de ince olmayan bir hatırlatma.

Dişlerimi bileğinin iç kısmındaki yumuşak ete batırdım ve aleti kalçalarımın canlandı. Açlıktan alçak sesle mırıldandım.

Kanının ve arzusunun tatlı tadından. İkisinden de olabildiğince çok yararlanacaktım. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Telafi etmem gereken neredeyse dört yüz yıllık bir yalnızlık ve kırmam gereken binlerce yıllık sefil bir lanet vardı. Dişlerinin ya da aletlerinin içimde olmadığı bir an bulmakta zorlanacaklardı. Tercihen ikisini de.

Kanımın üçü de içimden şöyle dedi: "*Bana uyar...*"

GWEN

W Başardık. Sonunda birbirimizi bulacak kadar uzun yaşamıştık.

Lance ve Mordred iki yanımda yatıyor, beni aralarında kucaklıyorlardı. Bors yatağın daha derinlerinde, Lance'in yanında bacaklarımızın arasına sıkışmış, yüzü kalçama yaslanmış, kolu kalçalarımın üzerine sarkmıştı.

Mordred, "Burası oldukça güzel bir yuva, kraliçem," dedi. "Bu kule kaç katlı?"

"Yüz, ama benim değıl. Ben sadece Isador Hanesi için tutuyorum." Parmaklarımı Bors'un kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdim ve kısa saçların tenime verdiği hissin tadını çıkardım. "Burası Camelot değıl."

Lance boğazıma doğıru mırıldandı. "Bu daha iyi."

Gözlerini görebilmek için başımı kaldırdım. "Guinevere o parlayan duvarları kendi kanıyla inşa etti. Arthur'un lanetiyle her şeyi mahvetmesine rağmen efsane bu yüzden devam ediyor. Bir daha hiçbir şey Camelot gibi parlayamayacak."

"Camelot hiçbir zaman kaleyle ilgili değıldi kraliçem. Her zaman siz vardınız."

"Burada hiçbir şey inşa etmedim." Bu sözleri söyleyene kadar bunun beni rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Hayatta olduğum için minnettardım. Beni kardeşi yapmak da dahil olmak üzere benim için yaptığı her şey için Shara'ya son derece minnettardım. Eğer bugün arkamda olmasaydı...

Arthur'u uzak tutamazdım.

şövalyelerim ben onları sahiplenemedemden ölmüş olacaktı. Kanımla sevişmek yerine, kral tarafından becerilirdim. Ya da ölmüş olurdum. Seçme şansı verilse hangisini tercih edeceğimi biliyordum.

Yine de kendimi bir işgalci gibi hissetmekten nefret ediyordum. Binanın etrafındaki koruyucu çembere kanımı eklemiş olsam da, bu sadece

birincil kraliçe ile ilişki. Bu *onun* çevresiydi. Onun yuvası.

Asla *benim* Camelot'um olamaz.

"Önemli değil." Lance'in gözleri, gözlerimi yaşartsa da beni şaşırtan şiddetli bir gururla parladı. "Senden başka hiçbir şeyin önemi yok. Sen hayatta kaldın. Bizi çağırdın. Yüzyıllar sonra ilk kez Kan'ı aldınız. Arthur'dan bile kaçtın-"

"Şimdilik," diye araya girdim. "Geri döneceğini biliyorsun."

"Evet. Dönecek. Camelot'un çağrısına da karşı koyamaz."

"Çağrına karşı koyamaz," diye fısıldadı Mordred, omzumu çenesinin altına sıkıştırarak. "Özellikle de şimdi gücünü çağırdığına göre. Camelot'u aldınız kraliçem. Güç sizindir. Ak Büyücü yeniden yaşıyor. Son bin yılda bu ne zaman oldu?"

Yavaş bir nefes aldım, zihnim dönüyordu. Haklıydılar. Guinevere'in soyunun birkaç nesildir onun gücünü kucaklayabildiğini sanmıyordum. Kesinlikle, hiçbir zaman Camelot'un asıl kraliçesi kadar tam olarak. Arthur'un kıskanç laneti ve Elaine'in Lance'i benden çalmak için yaptığı umutsuz planlar Camelot'u daha yükselemeden yok etmişti.

Gücümü alamadan önce.

Gümüşi beyaz güç içime aktı ve aktı. Yakalanmış bir yıldız kalbimde parlıyordu.

Lance avucunu kalbimin üzerine koydu. "Burası Camelot, kraliçem. Bir Zamanların ve Geleceğin Kralı'nın en çok arzuladığı şey."

Yüzüm sertleşti. İçimdeki yumuşak, parlayan ışık kristalleşerek bir elmasın keskin kenarına dönüştü. "O zaman bu sefer, Bir Zamanlar ve *Ölü* Kral olacak."

GWEN

I Elaine Shalott'tan kurtulmak inanılmaz bir duyguydu. Üç yüz yıldan fazla bir süre sonra, üzerimde hiçbir etkisi kalmamıştı. Zihnim ve gücüm bana aitti.

Lance benimdi. On üç yaşında bir kızken bana ettirdiği berbat yemine rağmen onu ve Kanımdan iki kişiyi daha çağırmıştım.

Başaramamıştı... ama Camelot ve Shalott Haneleri arasındaki savaş henüz bitmemişti. Hâlâ efsanevi ada Avalon'un girişini koruyordu - huysuz büyücümün bin yıldan uzun süredir hapsedildiği yer.

Bazı hikâyelere göre ölümcül şekilde yaralanan Kral Arthur, iyileşmek ve Avalon'da dinlenmek için üç kadın tarafından bir tekneyle savaş alanından uzaklaştırılmıştı. Bir gün geri dönecek ve ona tekrar ihtiyaç duyulduğunda dünyayı kurtaracaktı.

Bu düşünceyle üst dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Arthur kesinlikle geri dönmüştü, tekrar ve tekrar ve tekrar. Asla dünyayı kurtarmak için değil, Guinevere'in kadim ve güçlü evini yok etmek için. Sadece teyzem ve ben hâlâ Kraliçe Guinevere'in kanından bir parça taşıyorduk. Eğer bu kez lanetini bozmayı başaramazsam, bir daha denemek için ondan bir iz bile kalacağını sanmıyordum. Arthur -ve nihayetinde Elaine- kazanacaktı.

Merlin sonsuza dek kapana kısılacaktı. Lance ve Kanımın geri kalanı, ruhlarının nesiller boyu uğruna savaştığı huzura asla kavuşamayacaktı. Kraliçeleri ölüp sonsuza dek kaybolmazsa.

Arthur'u sonsuza dek durdurmanın bir yolunu bulmalıydım. Bu da Merlin'i serbest bırakmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bu Elaine'in arka kapısını çalmak anlamına gelse bile.

Avalon'un yeri hakkındaki efsaneler çeşitlilik gösterse de Glastonbury Tor uzun zamandır mistik adayla ilişkilendiriliyordu. Yüzyıllar önce, antik tepenin etrafı bataklıklarla çevriliydi ve bu da onu adanın konumu için popüler bir tahmin haline getirmişti. Tor önemliydi, ama sadece Kadeh Kuyusu yüzünden.

Teyzem hayatıma karşılık Shalott'a bağlılık yemini etmeyi kabul ettiğinde, Elaine kardeşlerin kan değişimini resmileştirmek için beni kuyuya götürmüştü. Sonra neşeyle bana Avalon'a açılan kapının yanında durduğumuzu söylemişti.

-Ama bunu kullanmama asla izin verilmeyecekti. Kendi Kanımdan herhangi birini çağırmama asla izin verilmedi, ama özellikle Merlin benim için kayıp olacaktı.

Sonsuza kadar.

Sadece bir çocuk olmama rağmen kasıtlı işkence. Çok yakın, ama çok uzak.

Kadeh Kuyusu halka açık bir alandı ama yakınına yaklaşırsam onu uyarması için etrafına özel bir kan çemberi yerleştirmişti. Bu uyarının enerjisinin saçlarımı kaldırdığını ve tenimde çatırdadığını hissettim. Kuyuyu çevreleyen güzel bahçenin herhangi bir yerine adımımı atarsam bunu hemen anlayacaktı.

Atabileceğim her olası adımı bilmemesi için bu acımasız savaşta çok uzun zamandır ileri geri dans ediyorduk. Bu yüzden onu şaşırtmalıydım. Bir şekilde.

Eğer Kadeh Kuyusu yasak olsaydı.

Belki de Avalon'a ulaşmanın başka bir yolu vardı. Gerçi şövalyelerime sorduğumda sevgili alfam şüpheyile kaşlarını çatı. "Avalon'la ilişkilendirilen ve Glastonbury Tor'la aynı gücü taşıyan başka bir yer ya da bölge duymadım kraliçem."

Üç Kanım Yuvarlak Masa'nın yeniden doğmuş şövalyeleri olabilirdi, ama şu anda içinde yaşadığımız modern çağı tamamen benimsemişlerdi. Mordred yatak odamın hemen dışındaki küçük bir odayı ele geçirmiş ve birkaç bilgisayar ve monitör kurmuştu. Bırakın kurmayı, tüm ekipmanı ne zaman bulduğunu bile bilmiyordum ama Lance ve Kevin'ı bodrumdaki kalp ağacından Shara Isador'un yuvasına götürdüğümde hiçbirisi orada değildi. Kevin'in Shara'nın ikinci consiliarius'u olarak yeminini resmileştirmek için en fazla bir saatliğine gitmiştik.

Mordred sandalyesini monitörlerden yana çevirip bana bakarak sırtı. "Hızlı çalışırım kraliçem."

"Anlıyorum. Bütün bunlar ne için?"

Bors kapının yanındaki duvara yaslanırken homurdandı. "Tanrıça, işte başlıyoruz. Teknoloji dersi zamanı."

Mordred'in altın rengi gözleri muzip bir beklentiyle parlıyordu, beni amansızca yaklaştıran bir ışıktı bu. Elimi boynuna doladım ve parmak uçlarımı sıkı buklelerinin üzerinde gezdirdim. "Aslında mitoloji ve tarih dersi vermeye hazırım."

Bors dramatik bir şekilde iç çekti. "Daha da iyisi. Belki de bunun yerine gidip kulede devriye gezmeliyim."

İç çekmedim ama uzun bir ders için de çok istekli değildim. Sinirlerim gerilmiş, bastırılmış sihirle kaynıyordu. Vücudumdaki her hücre aciliyetle çılgılık atıyordu. Merlin'i yakalamalıyım. Hem de hemen. Harekete geçmem gerekiyordu. Elaine beni kontrol etmeden önce bir hamle yapmalıyım.

Ama eski kraliçem Keisha Skye'a hizmet ettiğim son birkaç on yılda öğrendiğim bir şey varsa o da uzun oyunun önemi idi. Zaniyah Hanesi'ne bir geas koymaya ve kraliçelerinin düşmesi için kırk yıl beklemeye istekli idi. Shara Isador'un annesi bu oyunda çok daha büyük bir ustaydı, varisini teslim etmeye ve onu korumak için iz bırakmadan ortadan kaybolmaya hazır olmadan önce bir asırdan fazla bir süre boyunca taşları yerinden oynatmıştı.

Tek bir hatayı bile göze alamazdım. Bu oyunda olmaz. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Elaine bu oyunu yaklaşık dört yüz yıl önce teyzemin bağlılığını kazandığında başlatmıştı. Ben hayatta kalmayı başarmıştım ve Lance de her şeye rağmen özgür kalmıştı. Hepimizin ölümüne neden olacak ani bir hareketle tüm bunları bir kenara atamazdım.

Lance bir an odadan çıkıp beni şaşırttı. Ta ki oturmam için yastıklı sandalyelerden biriyle dönene kadar. Belli ki bu gerçeğe uzun bir tartışma olacaktı. Mordred'in karşısına oturdum ve Lance'in eli sağ omzuma yerleşti. İçimde hayali bir anı titreşti. Guinevere'in anılarından biri, benim değil ama inanılmaz derecede gerçek.

Omzumdaki çıplak elinin hoş ağırlığı. Parmağının boğazımın çıplak tenine hafifçe dokunuşu. Lordumuz ve kocam Kral Arthur, bir grup büyükelçiyle tartışırken açık sarayda hızlı, hoşgörülü bir vuruş. Çok küçük bir dokunuştı, kesinlikle dikkat çekecek bir şey değildi. Beni açıkça ellememiş ya da herhangi bir şekilde saygısızca davranmamıştı.

Yine de Arthur, samimiyet ve özleminden bahseden o şefkatli dokunuşu görmüştü. Gözleri yanan yarıklara dönüşmüş, içinde için için yanan kuduz ejderhayı ortaya çıkarmıştı.

Senin aşkının bir anını bile paylaşmaya dayanamazdı: Aramızdaki bağda bile, Lance'in sesi kederle kırıldı. :Bu hepimizi yok etmek anlamına gelse bile...:

Hem geri çekilmediğinden emin olmak hem de dokunuşunu açıkça onaylamak ve hoş karşılamak için uzandım ve parmaklarımı onunkilere doladım. Burada, odamda tamamen mahremiyet içindeyken bile, yüzyıllardır süregelen resmiyetin ve şövalyeliğin onun iliklerine kadar işlediğini hissediyordum.

Şövalyem güvenliğimi ön planda tutar. Her zaman.

Yaklaşan tehlikenin farkına varamayacak kadar kraliçesini sevmekle meşgul olan bir muhafız, muhafız değildir. Aşkıma ihanet etmemek için çok uzun süre mücadele etmişti, tabii ben onu cesaretlendirmedim sürece.

"Tüm sevgim sizindir" diye cevap verdim, bu düşünceleri tüm Kanıma yaydığımın emin olarak... *"Aşkımızı daha fazla saklamamıza gerek yok şövalyelerim..."*

Mordred'e dersine devam etmesi için başımla işaret ettim.

"Geçtiğimiz yüzyıllardan faydalandım kraliçem. Merlin'in kendisinin bile elde edebileceğinden çok daha büyük veri tabanları ve kütüphaneler içeren bu gibi bilgisayarlarla, laneti kırmanıza yardımcı olacak bir yol bulma umuduyla Avalon'u ve tarihinizi araştırdım."

Hafifçe öne doğru eğildim, kalbimde umut kıpırdanıyordu. "Ve?"

"Avalon'a gitmek için *onu* varlığından haberdar etmeyecek bir yol bulmalısın, değil mi? Peki ya sana Merlin'in Avalon'da olduğuna inanmadığımı söylersem? Ya da en azından bizim dünyamızın ötesinde, tekil bir adadan çok daha kapsamlı bir yerde kilitli olduğunu."

"Ama o Avalon'da. Bana öyle söyledi. O kuyunun kenarında dururken, suyun ötesinde bir şeyler hissedebiliyordum, sanki dünyamızı ötesinden ayıran ince bir perdeymiş gibi."

Mordred hevesle başını salladı. "Kesinlikle. Tüm kadim efsanelerde o perdeden tekrar tekrar bahsedilir. 'Perdenin ötesi' pek çok anlama gelebilir. Kesinlikle Avalon, ama aynı zamanda genel Öteki Dünya'yı da ifade ediyor olabilir. Eski efsanelerde anlatılan bu tür pek çok paralel evren vardır. Tennyson'dan Chrétien de Troyes'a ve hatta Monmouth'lu Geoffrey'e kadar Arthur edebiyatıyla ilgili her incelemeyi okudum. Yıllar içinde pek çok hikâye anlatıldıkları zamanları yansıtacak şekilde değişti, ancak asla değişmeyen masalsı bir yönleri var. Örneğin, Excalibur'u sözde kim yaptı? Lancelot du Lac'ı kim yetiştirdi?"

"Morgan." Lance cevap verdi. "Ya da bazen daha genel bir Gölün Hanımı, ama aynı kadın olup olmadıkları belli değil. Kimse Morgan'ın kim olduğunu gerçekten bilmiyordu."

"Morgan *le Fay*," dedi Mordred. "Peri. Hatta bazı hikâyeler onu daha çok bir tanrıça olarak tanımlıyor. Bazıları onun Arthur'un büyük üvey kız kardeşi olduğunu ama bir şekilde doğaüstü olduğunu söylüyor. Diğerleri onun bir büyücü olduğunu söylüyor. Ama adı büyülü bir şeyi ima ediyor. Diğer dünyadan."

"Bu da beni diğer masalları araştırmaya yöneltti. Tuatha dé Danann-İrlanda perilerinin de tıpkı biz Aima'lar gibi tanrı ve tanrıçaların soyundan geldiğini biliyor muydunuz? Onların Öteki Dünyası Tír na nÓg da bir adadır. Galler'in yeraltı dünyası da bir başka mistik ada olan Annwn'dır. Kelt ve İrlanda folkloru ile Arthur hikayeleri arasında pek çok benzerlik ve örtüşme vardır. Belki de çizgilerin bulanıklaşmasının bir nedeni vardır."

Aslında garip bir şekilde anlamlıydı. Vampirlerden daha eski olan tek masal peri masallarıydı. "Yani tüm bu mistik adaların aslında aynı yer olduğunu, sadece isimlerinin farklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aynen öyle ve her isim farklı geçitlerle ilişkilendiriliyor. Bazen bir peri höyüğüydü. Diğer kültürler içinse bir mezar höyüğüydü. Bazıları hala Stonehenge'in Öteki Dünya'ya açılan bir tür kapı olabileceğine inanıyor. Öteki Dünya'nın isimleri farklı olabilir, ancak onlara giden yollar her zaman iki dünya arasındaki perdeyi delen bir tür geçit içeriyordu."

Yollar kelimesi kafamda yankılanmaya devam etti. Belki de Shara'nın bodrumdaki kalp ağacından geri döndüğüm içindir. Birkaç adımda onun New York'taki kulesinden Eureka Springs'e gitmiş ve sonra tekrar geri dönmüştüm. Gerçek geçiş beş dakikadan az sürmüştü.

Bana İngiltere'ye de aynı şekilde seyahat edebileceğimi söylemişti, ancak portallar benim için ağaç olmayabilirdi. Bodrumdaki yeni ağaç beni Eureka Springs'e, İngiltere'ye ya da herhangi bir yere götürebilirdi.

Peki neden Avalon değil?

Ayağa fırlamamak, asansöre koşmamak ve bu yeni teoriyi test etmemek için tüm irademi kullandım. Göğsümdeki umut çırpıntısını kucaklamaktan korkuyordum.

-Kuruyup ölmesinden korktuğum için. Kanım aramızdaki bağdan bunu anlamış olsa da bu fikri dile getiremiyordum bile.

"Bağışlayın beni kraliçem." Lance omzumu nazikçe sıktı. "Ama Isador kalp ağacının bile Avalon'a doğrudan erişemeyeceğinden şüpheleniyorum."

"O haklı," dedi Mordred. "Toprağın derinliklerine kök salmış bir ağaç gibi fiziksel bir nesne, doğrudan Öteki Dünya'ya giden perdeyi delmenizi sağlayacak yeni bir güç kazanmadığınız sürece, muhtemelen yalnızca dünyevi düzlemin kendisine erişebilir. Eğer Kadeh Kuyusu gerçekten Avalon'a açılan bir geçitse, o zaman dünyevi olmayan düzleme geçişi içeren başka sulu geçitlerin de var olabileceğinden şüpheleniyorum. Masallarımızda *Gölün Hanımı*'nın yer almasının ve Avalon ile Tír na nÓg'un sık sık adalar ya da Dalgaların Altındaki Ülke olarak anılmasının nedeni budur."

Göğsümde filizlenen umut solmadı ya da parçalanmadı, aksine daha da büyüdü. Beni yumuşak, nazik bir ışıkla doldurmaya başlayan parlayan bir inci. "Bir ağaca ihtiyacım yok. Suyu ihtiyacım var."

"Belki." Mordred'in gözleri içimde büyüyen ışığı yakalayarak daha parlak parladı. "Ama hiç ıslanmana gerek kalmayacağından şüpheleniyorum."

"Nasıl?"

"Eğer teorim doğruysa ve Avalon, fae'lerin yaşadığı öteki dünya düzleminin bir başka adıysa, o zaman Tír na nÓg'a giden bir geçit de Kadeh Kuyusu ile aynı işlevi görecektir."

Bors homurdandı ve duvardan uzaklaştı. "Yani bize Merlin'e ulaşmak için lanet olası bir peri tepeciği bulmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hiç de değil." Mordred gülerek sandalyesini dizüstü bilgisayarına doğru çevirdi ve bir tarayıcı penceresi açtı. "Bir *mezar* höyüğüne ihtiyacımız var."

BORS

T Yüzyıllar boyunca karşılaşmadığım pek bir şey kalmamıştı. Orijinal Sör Bors, hayatta kalan tek şövalyeydi. Kase arayışından dönmek için. Ama ben bile bir mezar höyüğünün etrafında dolaşmaya pek hevesli değildim. Özellikle de bu kraliçemizi riske atmak anlamına geliyorsa.

"Sorun nedir Bors?" Mordred sırtarak omzunun üzerinden geriye baktı. "Birkaç ürkütücü gölgeyle karşılaşabileceğimizden mi korkuyorsun?"

Kalçamda asılı duran kılıcın deri kaplı kabzasını parmakladım. "Evet, tekrar ölemeyen şeyler kanayan şeylerden daha tehlikelidir." "Katılıyorum," dedi Lance. "Bırakın Fae'leri, ölüleri bile rahatsız etmeden başımızda yeterince bela var. Hikayelerden hatırladığım kadarıyla, davetsiz misafirleri pek hoş karşılamazlar."

Sinirlerim kaşınıyordu. Kılıcımı çekme dürtüsüyle savaşıarak parmaklarımı kabzada sıktım. Tehlikede değildik. Öyleyse neden içimdeki alarmlar çalışıyordu?

Daha da kötüsü, kraliçem çalkantımı fark etti. Başını çevirdi ve o ciddi, dipsiz gözleriyle beni inceledi. Beni duygulara boğdu. Özlem, aşk ve ıstırap dalga dalga içime doldu. Yüzyıllar boyunca onun beni aramasını bekledim. Onu uzaktan izleyerek ölmekle geçen ömürler. Onun savunmasında ölmek. Ona ulaşmak için ölmek. Daha onu göremeden ölmek.

Sonsuz özlem. Acı. Onu görmek için çaresiz. Çok fazla acı. Çok fazla ihtiyaç.

Kaç kez yeniden doğduğumu saymaya başlayamazdım ama Guinevere'e gerçekten dokunduğum zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim.

"Buradayım," diye fısıldadı, yanaklarımı avuçlarının içine alarak.

Ama onu göremiyordum. Bir gelgit dalgasına kapılmış, boğuluyordum. Nefes alamıyordum. Karanlık beni doldurdu. Acımasız soğuk. Gittikçe daha derine batıyordum,

dibe ulaşmayı bekledi, ama asla gelmedi.

Parmaklarını yanaklarıma gömdü, beni içine çeken akıntıya karşı bir can simidi gibi. "Geri dön Bors. Gitmene izin vermeyeceğim. Bu sefer olmaz. Hiçbir zaman. Bors!"

Boğuluyordum. Tutunamadım. Geri dönüş yolunu bulamadım. Çok fazla acı. Çok fazla karanlık. Yumuşak bir ses suyun içinde ürkütücü bir şekilde yankılandı. "*Göl senin adını biliyor.*"

Parlak ve sivri bir şey zihnimi kırık bir kılıç gibi kesti. Acımasız bir mengene boğazımı kavradı. Acı suyu bulandırıyor ama bu iyi bir acıydı. Sağlıklı. Temizdi. Karanlığı yıkadı ve dünya batmayı bıraktı. Ayaklarım yumuşak, pırıl pırıl kumlara çarptı. Dip sertleşti. Beni toprakladı.

Derin bir nefes çektim ve boğuldum.

Ağzıma tuzlu su doldu. Gömleğim ıslanmıştı.

Nefes nefese kraliçemin donuk gözlerine baktım. "Bu da neydi böyle?"

Boğazım ağrıyordu, kelimelerim çiğ ve kırıktı. Bunun sebebinin Lance'in boğazımı hâlâ avucunun içinde tutması olduğunu anlamam bir anımı aldı. Sol kolunu belime dolamış, beni kendisine yaslamıştı. Sağ eli boğazımı sıktı. Eğer yatakta yalnız olsaydık.

O kırımın derinliklerine vururken sol eli sikimin etrafına sarılmış olacaktı.

Ürperdim, tekrar nefes alamadım, ama bu sefer özlem yüzünden. Tanrıça, çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. Ama kraliçemiz bizi çağırana kadar, neredeyse dört yüz yıl geçmesine rağmen bir araya gelmeye cesaret edememiştik.

Beni nasıl topraklayacağını çok iyi biliyordu. Boğulurken beni nasıl geri getireceğini. Hiçbir şey o karanlığı acı, seks ya da daha iyisi her ikisi gibi kesemezdi.

Suçluluk duygusu beni onun parmaklarından daha sert boğdu. Kraliçem sonunda beni çağırmıştı. Her şeye rağmen beni sahiplenmişti. Ona sahipken nasıl hâlâ onun şövalye dokunuşunu arzulayabilirdim? Bu bana çok yanlış ve saygısızca geliyordu.

"Saçmalama." Gözleri parlayarak parmak uçlarında yükseldi ve bana dik dik baktı. "Sen Lance'i hep sevdin. O da seni hep sevdi. Neden bunun arasında durayım ki? Ben ikinizi de seviyorum. En ufak bir kırgınlığım yok."

Parmaklarını gevşeterek nefes almamı kolaylaştırdı ama kollarını bana dolamaya devam etti. Kraliçem önümde ve Lance arkamdayken, boğulmanın korkunç hissi geri çekildi.

Yanağımı okşadı, parmakları nazikti. Sanki kırılabilirmişim gibi. "Daha önce böyle bir şey yaşadın mı?"

Başımı salladım. "Böyle değil. Bu kadar kötü değil. Boğulma anılarım var ama daha önce hiç ıslanmamıştım. Bu nasıl mümkün olabilir? Kötü bir rüyadan mı?"

Lance çenesini omzuma yasladı. "Geçmiş yaşamlarımızdan korkunç anılarım var."

Ayrıntı vermedi ama hepimiz hala Elaine Shalott tarafından tuzağa düşürüldüğüne dair kabuslar gördüğünü biliyorduk. Onun tarafından tecavüze uğradığını. Tekrar tekrar. Onu bu hayatında hiç görmemiş olmasına rağmen.

Bir erkeğin bir kadın tarafından tacize uğraması çok utanç verici bir şeydi, ama özellikle de Sör Lancelot du Lac gibi bir şövalye ve Kan için. Aynı zamanda Yuvarlak Masa'nın en iyi ve en ünlü şövalyesi olan bir alfa Kanı. Bu lanetin ömrü boyunca çok fazla şeye katlanmıştı. Zihnindeki gölgeli yerleri ve bir gün paramparça olup içimizden birini tehlikeye atacağından korktuğu kırılğan bölgeleri hissetsem de, onun aşırı onurunu biliyordum. Ölümsüz gücünü. Sonsuz sevgisini.

Başka bir kraliçenin ellerinde dile getirilmemiş işkencelere katlanmıştı çünkü kanla ettiği yeminler bunu gerektiriyordu. Çünkü bir zamanlar, bin küsur yıl önce, güzel kraliçemize aşık olmuştu. Bu lanetin sefil yüzyılları için hâlâ kendini suçluyordu. Eğer Guinevere'e hiç aşık olmasaydı.

O zaman burada olmazdım. Onu sevmek ve kraliçemizi sevmek.

"Şu anda burada ikinizle birlikte olmak için milyonlarca kez boğulurdum."

Gwen başını kalbimin üzerine koydu. "Ve seni tekrar sevebilmek için kulede milyonlarca kez yanabilirim. Bana kâbusundan bahsedebilir misin? Önemli olabilir."

Kollarımı ona doladım ve onu kendime doğru çekme isteğimle savaştım. "Sanırım Bors olarak ilk hayatımdan, kardeşim Lionel ve ben çocukken Gölün Hanımı tarafından alındığımız zamandan kalma."

"Sudan geçiş," diye fısıldadı yüzünü benimkine çevirerek. "Ama boğulduğunu hatırlıyorsun?"

Başımı sallayarak dişlerimi sıktım ve duygularımı kontrol altında tutmak için mücadele ettim.

Tekrar kâbusun içine sürüklenmek istemedim.

"Beni de Gölün Hanımı'nın büyüttüğü söyleniyor," diye ekledi Lance. "Ama pek bir şey hatırlamıyorum. Adını, evin ya da kalenin neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Bu sefer bana bir şey söyledi. 'Göl benim adımlı biliyor.' Bu ne anlama geliyor? Hangi göl?"

"Bunun belirli bir göl olmadığını tahmin ediyorum." Mordred bilgisayarlarının önünde oturuyordu ama bize bakmak için sandalyesini geri çevirmişti. Yüzü dikkatle nötrdü, ama bağında derin bir yalnızlık acısı okudum. Kraliçemizle olan bağımızı kıskanmıyordu; sadece bizi ona bağlayan duyguların aynısını taşımayı diliyordu. Eğer geçmiş yaşamlarında bir şeylerden dolayı acı çekiyorsa, tek kelime bile etmemişti. "Gölün Hanımı muhtemelen sana, eğer Öteki Dünya'ya açılan kapıdan geçmen gerekirse, kapıyı açacak anahtarın senin adın olduğunu söylüyordu."

Her zaman yanımızda olan ve her türlü ihtiyacımızla ilgilenen alfamız bana olan bağını gevşetti ve Mordred'e yaklaştı. Bir elini omzuna koyarak dikkatini diğer adama odakladı. Kraliçemiz bizi çağırmadan çok önce ona yardım etmek için yaptığı tüm çalışmalar ve araştırmalar için ona saygı ve minnettarlık duyuyordu. "Hangi mezar höyüğünü düşünüyordun?"

"Newgrange." Mordred ekranına geri döndü ve ünlü Neolitik höyüğün bir resmini büyüttü. "Mısır piramitlerinden ve Stonehenge'den daha eski. Garip bir şekilde, aynı zamanda neredeyse tamamen suyla çevrili, bu da onu en azından sembolik olarak bir ada yapıyor."

"Bunun Avalon'a açılan bir kapı olduğunu mu düşünüyorsun?" Gwen sordu. "İrlanda'da olmasına rağmen, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Birleşik Krallık'ın dört bir yanına dağılmış bunun gibi çok sayıda höyük var ama Newgrange en büyüğü ve en ünlüsü. Tuatha dé Danann'ın bir tanrısı olan Dagda'nın evi olduğu varsayılıyor."

Gwen ileri geri volta atıyor, parmakları dalgın bir şekilde kolyesindeki hilalle oynuyordu. "Bir tanrı beni endişelendiriyor. Gücümü kazandım ve Guinevere'in muhtemelen birkaç yaşamda olduğundan daha güçlüyüm. Ama Shara'nın yardımıyla bile bir tanrıyla kapışmak istemem. Hepimizi öldürmeden önce Arthur'la başa çıkmayı zar zor başardık."

Arthur onu öldürmezdi. Onun ellerinde neler çekmiş olabileceğini düşünmek midemi bulandırdı. Islak pamuk göğsüme yapıştı, soğuk ve nemliydi. Boğulma hayalinin istenmeyen bir hatırlatıcısıydı. Islanmış tişörtü başımın üzerine çektim. En azından kot pantolonum hâlâ kuruydu.

"Saygılı olduğumuz sürece, Dagda'yla neden bir sorun yaşayacağımızı anlamıyorum," diye devam etti Mordred. "Güya tüm Tuatha dé Danann uzun zaman önce Tír na nÓg'a çekilmiş. Eğer kalp ağacı bizi yakınlarda bir yere götürebilirse, o zaman *onun* tuzağını atlatmayı başarmış oluruz. İşe yaramazsa Stonehenge'i ya da diğer taş çemberlerden birini deneyebiliriz ama orası onun bölgesine sizi götürmek istediğimden biraz daha yakın."

"Riskler nelerdir?" Lance sordu. "Bölgede bildiğimiz herhangi bir kraliçe var mı?"

"Bilinen en yakın belgelenmiş yuva aslında Edinburgh'da, Kan Akademisi'nin bulunduğu yerde. Bölgeye dağılmış birkaç küçük yuva var, ancak bunlar oldukça lokalize. Kraliçeleri bizi hissedebilir ama biz onlara yaklaşmadıkça saldırgan olmayacaklardır."

"Tabii *onunla* müttefik değillerse ve varlığımızdan onu haberdar etmedilerse," diye mırıldandı Gwen karanlık bir sesle.

Mordred oflayıp pufladı ve ona uzun uzun acı dolu bir bakış attı. "Kraliçem, onlardan çok ama çok uzakta kalmamız için ittifaklarını çoktan planlamamış olacağımı düşünmeniz beni fena halde gücendirdi."

Yumuşayarak ona yaklaştı ve kollarını onun omuzlarına doladı. "Affet beni, Kanım. Elbette son bin yıldır onları haritaladınız, renklerle kodladınız ve belgelediniz, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Onun kulağını şakacı bir şekilde ısırdı. "Bundan emin misin?"

Kıkırdayarak, üzerinde düz bir dünya haritası olan düz bir manila klasörü açtı.

Yüzeyde sadece iki kırmızı nokta vardı. Biri İngiltere'de, diğeri... "Uzun yıllar boyunca sahip olduğu diğer tek müttefik sizdiniz, kraliçem."

Gözlerini kapattı, nefesi kesildi. "Beni kontrolü altına aldıktan sonra, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Kraliçemizin yüzlerce yıl boyunca Elaine Shalott'a hizmet etmek zorunda kalacağı düşüncesi damarlarımdaki kanı kaydattı. Bunun Gwen için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyordum.

Var olduğumuzu bilerek. Onun için hayatta kalmak için savaştığımızı. Ama eğer bizi yanına çağırmaya çalıştıysa.

Elaine, gerçek avını yakalayana kadar bizi teker teker avlamak için iğrenç bir örümcek gibi bekledi.

"Yani." Bu tek kelime havada parıldadı, odaya güç dalgaları yaydı ve bakışlarımızı kraliçemizin parlayan gözlerine çekti. Kraliçe

Doğruldu ve varlığının ağırlığı odayı doldurdu. Gücünün dalları içime sızdı.

İlkel bir ormanın derinliklerinde, devasa boynuzları olan dev bir geyik muhteşem başını kaldırdı. Tetikte. Hazır.

"Mordred'in çalışkanlığı sayesinde bir planımız var. Gece yarısı Newgrange'e gitmek için kalp ağacını kullanacağız ve sonra efsanelerin doğru olup olmadığını öğreneceğiz."

"Gece yarısı mı kraliçem?" Lance yavaşça sordu, tavrı dikkatlice saygılıydı ama aynı zamanda Mordred'in teorisinin doğru olup olmadığını görmek için neden hemen seyahat etmediğimizden de emin değildi.

Bakışları üzerime yerleşti, göğsümdeki karmaşık mürekkep desenlerini izledi. Tanrıça yardımcım olsun. Kraliçemin bakışları beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetti.

"Merlin'i mümkün olan en kısa sürede serbest bırakmak istiyorum elbette. Ama birkaç saat daha geçmesi sonucu değiştirmez ve vardığımızda ve ayrıldığımızda havanın karanlık olmasını istiyorum. Zaten yüzlerce yıldır hapsedilmiş durumda. Birkaç saat beklemek bana hazır olduğumuzdan emin olmak için zaman verir."

Şimdi sertleşme sırası Lance'deydi ve alnı kırış kırış olmuştu. "Artık hazırız. Sadece sizin talimatınızı bekliyoruz."

Bana yaklaştı. Üst dudağımda boncuk boncuk ter vardı. Azı dişlerim zonkluyordu. Açlığima ihanet etmemek için onları kılıfında tutmak için savaştım. Bağa verdiğim tepkiyi saklayamazdım ama en azından burada dişlerim dışarıda salyalarım akararak durmazdım.

Ya da belki yapardım. İşaret parmağı kalbimin üzerine kazınmış "kraliçem" kelimesinin üzerinde gezindi.

"Henüz hazır *değilim*. Bu savaştan önce tam güçte olmalıyım."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve boğazımı açmak için başımı çevirdim. "Alın beni kraliçem. Kanım sizindir."

Bana doğru eğildi ama sadece boynumda çılgınca çarpan nabzımı hafifçe öptü. "Öpeceğim, Kanım. Ama sadece alfam yatağımda arzunu tatmin ederken."

LANCE

G tuhaflık bana yardım et. Kraliçemin sözleri beni çözdü. Bors'u çözdüler. Ve arzunun alevleri arasında tahviller..

Onun da ayaklarına kapanmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Yine de tereddüt ettim. Sorduğu şey karmaşıktı. İnanılmaz derecede.

Hiçbir şey söylemedim ama Bors bağdaki isteksizliğimi hissetti. Çenesini göğsüne indirdi. Başını eğdi. Yere çöktü.

Kalbimi kırdı. Onun da kalbini kırdı. Bana baktı, gözleri acı ve anlayışla kararmıştı.

Bors'u en az onun beni sevdiği kadar sevdiğime şüphe yoktu. Onu sikmeyi çok isterdim. Kraliçemizi beklerken yeryüzünde dolaştığımız yüzyıllar boyunca onu birkaç kez becermiştim. İnanılmazdı.

Ham. Şiddetli. Sert. İkimizin de sevdiği şekilde.

Kraliçemiz işin içinde olmadığında.

İşte sorun da buydu. Bors'la birlikteyken farklı bir insan olmuşum. Sonradan sık sık pişman olduğum biri. Bu yönümü onunla paylaşmaktan çekinmiyordum ama kraliçemizin beni o şekilde görmesine izin vermekten çekiniyordum.

Hırçın, sert, kontrolden çıkmış. Onunlayken şefkatli, koruyucu bir alfa değildim. Canavar gibiydim. Tamamen baskındım. Ve tanrıça adına, işim bitmeden önce bunu ter ve acı içinde pahalıya ödeyecekti.

Benim de ona aynı şekilde yaklaşacağımdan korkmasını hiç istemedim. Ya da daha kötüsü, onunla asla paylaşmayacağım şiddet yanımı tercih ettiğimden. Ona ikinci seçenek olduğumu hissettirmektense boğazımı kesmeyi tercih ederdim.

"Bu seçimle ilgili değil." Kollarını Bors'un başına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Bu aşkla ilgili ve bu odada aşk sıkıntısı yok."

"O zaman her şeyi yanlış anlıyorsunuz kraliçem." Sesimdeki sertlik karşısında irkildi ama elimde değildi. Ona bakarken, dizlerinin üzerinde, kırılmış, acı çekiyor ve ihtiyaç duyuyor...

İçimdeki canavarı harekete geçirdi. Gömülü ve zincirli tutmak için çok uğraştığım karanlık tarafımı.

"Bu aşkla ilgili değil. Acıyla ilgili."

Başını salladı, parmaklarını Bors'un kafatasının üzerinde gezdirdi. "Onu, ihtiyacı olan acıyı verecek kadar seviyorsun."

"Şiddet. Karanlık." Ellerimi yumruk yaptım ve onu yakalayıp odanın diğer ucuna fırlatma isteğimle savaştım.

Kraliçe yatağıma.

"Bu hoş bir manzara değil kraliçem. Sen..." Sesim gürleyen bir hırıltıya dönüştü. "Beni gördün. Bunun gibi."

"Hepinizi görmek istiyorum. Seni seviyorum, Lance. Benim onu sevdiğim kadar. Senin onu sevdiğin kadar. Korkmuyorum."

Ama öyleyim. Yüksek sesle söylemedim ama söylememe de gerek yoktu. O duydu.

Uzandı ve saçındaki bir tokayı çekerek saç tellerinin serbest kalmasını sağladı. Saçlarını eski Guinevere kadar uzun kullanmıyordu ama parlak saçlarını serbest bırakmak için örgüyü çözmesi birkaç dakikasını aldı.

Ünlü şövalyenin asla tanık olma ayrıcalığına sahip olamayacağı bir şey.

Bayan kraliçesi, saçlarını açıyor. Yatmak için.

Lord kocası, kral, onu beklerken.

"Mordred," diye seslendi usulca. "Beni yatağa taşıyor mısın?"

Ayağa fırladı ve onu kollarının arasına aldı. "Derhal, kraliçem."

Yan odaya geçerek onu yavaşça yatağının kenarına oturttu. Sözsüzce kollarını başının üzerine kaldırarak onu kazağını çıkarmaya davet etti. Her iki ayağını da kaldırdı ve adam özenle ayakkabılarını çözüp bir kenara koydu. Kot pantolonu için daha fazla uğraşmak gerekti.

Beni terleten, gözümü alamadığım tatlı bir çalışma.

Bors'un durumu daha da kötüydü. Geniş ve karanlık gözleriyle bana yalvaran bir bakış fırlattı. *Aptalca bir şey yapmadan önce. Kendimi onun ayaklarına atıp hala hayatta olduğu için rahatlayarak hıçkırmak gibi...*

Cevap vermeden kılıcımı yavaşça kınından çıkardım ve çeliğin sessizlikte şarkı söylemesine izin verdim. Rahatlama yüzündeki gerginliği alıp götürdü. Bunu biliyorduk.

Savaş. Elde kılıç. Çeliğin çınlaması. Hayatımızın her döneminde birbirimize karşı dövüştük ve beni asla yenemeyeceğini biliyordu.

Kimse beni kılıçla alt edemezdi. Bu en başından beri böyleydi.

Gerçi bu onun beni yenmeye çalışması ya da kraliçemiz için yeteneklerimizi sergilememizle ilgili değildi, ancak kraliçemiz şüphesiz bu gösteriden keyif alacaktı. Lanetimizin ömrü boyunca kılıç kullanmayı tamamen yeni bir seviyeye taşıdık.

Başka bir yetenekli savaşçıyla bedensel yaralanma ya da ölüme neden olmak amacıyla göğüs göğüse çarpışmak başka bir şeydi. Onu jilet gibi keskin bir çelikle, tek bir damla kan akıtmadan yenmek ise bambaşka bir seviyeydi.

Kraliçemiz olmadan, bir zamanlar olduğumuz savaşçılara en fazla elimizde kılıçlarla yaklaşabilirdik. Yüzyıllar akıp gitti. Modern dünya toza dönüştü. Hiç şövalye olarak hizmet etmedim ya da at sırtında savaşa gitmedim ama kılıç tuttuğumda Lancelot du Lac oluyordum.

Ve kimse beni yenemezdi.

Başımı iki yana sallayıp omuzlarımı gevşeterek yatak odasının ortasındaki açık alana adım attım. Bors çizmelerini ve pantolonunu çıkaracak kadar durakladı. Eski şövalyeler gibi tam zincir zırh ve zırh giyemediğimizde, genellikle çıplak savaşırdık. Zaten çıplak olmamız sonrasını kesinlikle kolaylaştırıyordu ve ikimiz de dövüşün ortasında durup sevişebilmek için kıyafetlerimizi çıkarmayı umursamıyorduk.

Ellerimi serbest bırakmak için kılıcımı yatağının ayakucuna bıraktım. "Bu sefer kotunu santim santim kesmem için bana meydan okumak istemiyor musun?"

Pantolonumun düğmelerini açıp botlarımı çıkarırken Bors sırtıttı. "Siktir, hayır. Bu kötü sevdim. Eskiden bu kadar rahat bir pantolonum olması için neler vermezdim. Deri çok fena sürtünüyor."

Tişörtümü başıma geçirdim ve onaylarcasına homurdandım. "Bu modern dünyanın bazı kolaylıkları var."

"Guinevere sizi hiç böyle kavga ederken izledi mi?" Gwen'in boğucu sesi dikkatimi ona çekti. Mordred yatağının ortasında oturmuş, sırtını yatak başlığına yaslamış, kraliçemiz de gösteriyi izleyebilsin diye kalçalarının arasına destek almıştı.

Kraliçemizin mükemmel vücudu bizi çağırırken, bizi dövüşürken izlemek umurunda bile değildi. Her iki eliyle göğüslerini kavradı, parmakları tembelce meme uçlarını yuvarladı. Boğazını sıkıyor, arkasını yalıyordu.

dişleriyle nazikçe alay ediyordu. Onun bağındaki zevk vızıltısını hissedebiliyordum. Vücudundaki alevleri özenle körüklerken yükselen arzusunu.

İhtiyacının kokusu kafatasıma bir metre uzunluğunda çiviler çaktı. Onun kanının kokusunu aldığımda Tanrıça bana yardım etti.

"Bir alakarga kuşu kadar çıplak mı?" Bors çizdi. "Asla. Arthur bu düşünce karşısında küplere binerdi."

Ona dişlerimi gösterdim ve gürleyen bir hırıltı çıkardım. "Sakın onun adını ağzına alma."

Odanın ortasında gevşek ve rahat bir şekilde duran Bors, neredeyse sıkılmış görünmeyi başarıyordu. "Lanet olası Arthur Pendragon mu? Bu isim mi?"

Kontrolüm boyunca kılcal çatlaklar oluştu. Dişlerimi sıktım ve canavarı serbest kalmadan önce alt etmek için savaştım. Bors'un en çok istediği şey tam olarak bu olsa bile. "O lanet ismi yumruğumla ağzından sileceğim."

"Misafirim ol."

Kanım pompalandı. Güçlü kanatlar açıldı. Zehirli kuyruğum içimde kemerli, saldırmaya hazır. Pençelerim kınından çıktı.

Mantikor meydan okurcasına böğürdü, savaş için sabırsızlanıyordu.

Efsanevi imajımın çoğu tamamen sahteydi. Lancelot, ünlü şövalye, onurlu ve şövalyece bir hata. İyi işler yaparak kırlarda dolaşan soğukkanlı, sakın savaşçı. Yuvarlak Masa'nın parlayan bir örneği.

Hepsi yalan. Hepsi, Kral Arthur'un Britanya'yı iyilik ve kanunla birleştiren övülen kral olması kadar vahşi ve zorlama masallar.

Bu bendim. Gerçek ben.

Çatlaklar genişledi. Dişlerimi göstererek kılıcımı kuşandım ve en iyi dostum ve en yakın yoldaşımın kafasını kesecekmişim gibi ona saldırdım.

GWEN

I Bir kraliçe olarak olgunlaştığımdan beri geçen yüzyıllar boyunca, Kanımı aramam yasak olsa da, şövalyelerimin hayalini kurdum. Onları hayal ettim.

Sadece eğlenmek için bile olsa, bir kez daha savaşmak için zırh ve kılıç giymek. Ama yaklaşık dört yüz yıl boyunca kurduğum tüm o lezzetli hayallerde hiç böyle bir şey yaratamamıştım.

Benim iki şövalyem. Çıplak. Tahrik olmuş. Terliyorlardı. Zar zor takip edebildiğim bir kılıç ve yumruk telaşıyla birbirlerini öfkeyle dövüyorlardı.

Ayakları üzerinde hafif ve hızlı olan Lance, her hareket ettiğinde bulanıklaşıyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum bile. Bors'un nasıl tepki verdiğini izlemek daha kolaydı. Lance'in yumruğu söz verdiği gibi ağzına çarpınca kafasını geriye attı. Lance'in darbelerini savuşturmaya çalışırken kılıcı yanıp sönüyordu. Metalin metalle çarpışması ve gıcirtısıyla irkildim, kana hazırlandım.

Gücüm içimde yükseldi, hem uyarılmam hem de bu iş bitmeden önce onlardan birini iyileştirmem gerekebileceğine dair korkum beni harekete geçirdi.

Ama Lance'in ona vurduğunu bildiğim halde, Bors'un göğsünde hiçbir kesik görünmemesi beni şaşırttı. Kılıcın yükselip alçalmasını takip edemedim ama Bors sendeleyerek geri çekildi ve iki büküm oldu, nefesi hırıltılı çıkıyordu. Demek ki darbe inmişti.

Mordred'in nefesi kulağımda sıcaktı. "Başka bir Aima'nın onları koklayıp kim olduklarını anlayacağından korktukları için kanamaya cesaret edemediler."

"Beslenmediler mi?" Sesim titredi, parmakları karnımda gezinirken nefesim yumuşak bir iç çekişe takıldı. "Hiç mi?"

"Başka yollarla beslenmeyi öğrendiler." Kulak mememi dişleriyle kavradı, dişlerinin uçlarının kan akıtmadan derime batmasına izin verdi. "Seks. Şiddet. Senin kanının kokusunu alır almaz yumruklaşmayı bırakacakları kadar kesin bir şekilde bununla besleniyorlar. Bunu size kanıtlayayım mı kraliçem?"

Kalçalarımı daha da açarak eline doğru eğildim. "Evet."

"İzle onları," diye fısıldadı kulağımı yalayarak. "Sana ne kadar çabuk geldiklerini gör."

Daha derine okşadı, dudaklarımdan bir inilti daha çıkardı. Amım sıkılaştı, ihtiyaçtan ağrıyordu. Dişlerim zonkluyor, içime doğru küçük şok dalgaları gönderiyordu. Gelmek çok kolay olurdu. Parmaklarının en ufak bir fırçası...

Titreyerek dudağımı ısırdım, çünkü orgazm içimde dalgalanıyordu. Kanımın tadına baktım. Gücüm omurgamdan ve uzuvlarımdan aşağı döküldü, beni titretti ve yumuşak beyaz bir nimbusla parladı.

Şiddetli çarpışmalar kesildi. Sessizlikte nefes alış verişim gürültülüydü. Gözlerimi kırıştıtararak açmayı başardım ve Bors'a odaklandım. Bana bakarken, sanki kaburgaları ağrıyormuş gibi hafifçe kambur duruyordu. Alt dudağı şişmişti. Bir gözü kararmıştı.

Dudaklarını yaladı, kılıcı bir kenara fırlattı ve yatağa doğru sıçradı.

Lance, beni ağlatan bir gürültüyle onu yere çarptı.

"İşte şimdi başardık." Mordred kıkırdadı, ağzını kulağıma ve çenemin arkasındaki narin çukura doğru ileri geri sürttü. "Daha önce dövüştüklerini düşünmüştün ama şimdi gerçek mücadele başlıyor. Lance onun içine girmeden önce Bors ağzını sana sokabilecek mi?"

Yuvarlandılar ve çarpıştılar. Dirsekler ve acı homurtuları. Etlere karşı sert vuruşlar. Görüş alanımdan kayboldular ama bir şey yatağı yeterince sert salladı ve tahta çatladı. Umarım tüm çerçeve üzerlerine çökmemiştir.

Yatağın kenarına tırmanan Bors, parmaklarını yatağın içine soktu, ancak tutuşunu kaybedip tekrar yere düştü. Çarpma sesinden kafatasının yerde çatladığı anlaşıyordu.

Bağlandıklarında ikisinin de kafasında havai fişeklerin patladığını hissettim. Yani yere değil de Lance'e kafa atmış olmalıydı. Tekrar patladı ve ayak bileğimi yakalamayı başardı. Dizimi. Yatağın üzerinde kaymaya başladım ama Mordred beni daha sıkı tutarak Bors'un kendini bizimle birlikte yatağa çekmesi için bir dayanak noktası sağladı.

Lance saldırgan bir aslan gibi yerden havalandı. Gözleri alev alev yanıyor, ağzı öfke dolu bir kükremeye açık, parmakları kısmen pençeye dönüşmüştü. Bors'un sırtında kanlı oluklar açtı ama beni bırakmayı reddetti.

Pençeli yumruğunu Bors'un böğrüne saplayan alfam, Bors'un omzunu çenesiyle kavradı ve onu bir bez bebek gibi salladı. Ama bu, Bors'un ağzını klitorisimin üzerine kapatabilmek için daha da yaklaşmasını engellemedi.

"Bors'a puan." Mordred'in tezahüratı, Lance üzerime uzanıp boğazını tutarak onu kendisiyle burun buruna getirdiğinde boğucu bir hırıltıya dönüştü.

"Neden hala onun içinde değilsin?"

Bors'a doğru yükseldim, ağzına doğru sürtündüm. "Evet, lütfen."

Kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki Mordred beni içime sokacak kadar kaldırdı. Kıyafetlerini çıkardığını bile hatırlamadığım için şaşırmışım, nefes nefese kaldım ve Bors'a doğru savruldu. Kollarını kalçalarımın dolayarak beni kalçalarımın arasına sıkıştırdı. Daha derine iten Mordred'in itmesine bile gerek kalmamıştı. Bors klitorisimi emerken olmazdı.

İçimde bir gerginlik vardı. Güçlü şövalyelerimin arasında kıvranırken Lance'in geri çekilmesini izledim. Gözleri parlıyordu, topuklarının üzerine oturdu ve tembelce kendini okşadı.

Bakışları şövalyemin sırtının güçlü hatlarını izledi. Kıcının yuvarlak kaslarını. Kalın kalçalarındaki patlayıcı güç. Sonra benim

ve kalbini parçalayan ham duyguyu görmeme izin verdi.

Diğer Kanıma bakmaktan hoşlanıyordu ama bu pek sık yaptığı bir şey değildi. Tepkilerini, özellikle de hem bana hem de Bors'a duyduğu arzuyu gizlemek o kadar içine işlemişti ki yüzyıllar sonra bile kendini savunmasız bırakmaktan çekinirdi.

Benim için bile.

Bu sefer tahrik olduğunu saklamaya çalışmadı. Aleti avucunun içinde şişti. Kendini dizginlerken boynu ve omuzları güçlükle gerildi.

"Şanslısın, Bors." Parmaklarını Bors'un sırtından damlayan kana buladı ve kayganlaştırıcı görevi görmesi için kanı çatlaklarına sürdü. "Bu sefer sana yeni bir göt deliğı açmayacağım."

BORS

H Bana bunu yaptığı için onun çok kötü bir insan olduğunu düşündüm.

Peki bu beni ne yaptı?

Çünkü onun için kanlı ve bereli olmayı çok seviyordum. Biz Aima savaşçılarıydık, bu yüzden çok fazla hasar alabilirdim. Daha da iyisi, artık kraliçemizle birlikte olduğumuz için beni kanatacak kadar incitebilirdi. Elaine'in fedailerinden birinin bizi fark etmesinden endişe etmemize gerek yoktu.

Yine de başımı Gwen'in amından bir anlığına kaldırmadan edemedim. -Bunu gerçekten umursamadığından emin olmak için. Bağları beni yakıcı alevlerle yıkıyordu ama belki de bu sadece Mordred'in aletinin onu doldurmasıydı. Bir zamanlar dilimi kullanmakta oldukça yetenekliydim ama düşmanlarımız tarafından kesilmeden önce onun yanına bile ulaşamadığım nesillerden sonra bu konuda hiç pratik yapmamıştım.

Başımı kaldırır kaldırmaz parmaklarını kafatasımın üzerinde gezdirdi. Yüzümde. Diğer kolunu omzunun üzerinden geriye atarak Mordred'in boynunu kavradı. Geniş ve karanlık gözlerini Lance'e dikmiş, dudaklarını usulca aralamıştı. Dili dişlerinin ucunu okşamak ve alt dudağının kıvrımını okşamak için dışarı fırladı. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum. Beni delirtmek için kasıtlı bir numara değildi.

Gerçi sonuç kesinlikle buydu.

O görkemli dişlerini boğazıma geçirebilmesi için vücudunu yukarı doğru hareket ettirmeye başladım.

Lance'in ön kolu boynuma dolandı ve beni dizlerimin üzerinde kendisine doğru çekti. "Hayır, yapamazsın," diye kulağıma karşı kabaca hırladı. "Bırak da ne tür hayvanlar olduğumuzu görsün."

Onun pençeleri vardı. Benimse sadece boynuzlarım ve toynaklarım vardı, ikisi de bir düşmana arkadan saldırmak için kullanışlı değildi. Yapabildiğim en iyi şey yüzüne birkaç kez vurmaktı, baş kilidini sıkılaştırıp boğazımı sıktıkça giderek daha da çıldırıyordum.

Nefes alma yetimi kaybettiğimde
kendimi de kaybettim.

Belki de sadece çocukluk travması kafamı karıştırmak için geri dönüyordu, ama yüzyıllar boyunca bunu kabullenmeye başlamıştım. Hatta çocukken ilk kez boğulduğuma bile karar vermişim - çünkü en çok ihtiyacım olan şey buydu.

Boğulmam *gerekiyordu*.

Suların altına ve soğuk, boş karanlığa gömülmem gerekiyordu. Burada savaşma ve ışığa doğru ilerleme dürtüsü dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Eğer kurtulmayı ve ışığa doğru yüzmeyi başarırsam, o zaman tekrar yaşayacaktım. Yaşamak için savaşmak zorundaydım. Nefes almak için savaşmalıyım.

Bu mücadele bana her gün neden hala burada olduğumu hatırlattı. Neden ömür boyu dönüp durduğumu, hep aradığımı. Her zaman boğuluyorum.

Lance benim için her zaman ışık olmuştu. En cesur şövalye. Yuvarlak Masa kahramanı. Kraliçe'nin şampiyonu. Gölün Leydisi'yle birlikte büyüdüğümüz yılları hatırlayamıyordum ama ne ve kim olduğumu hatırladığım anda aradığım yüz onun yüzüydü.

Kardeşimin değil. Asla kralımın değil.

Lance'e ulaşabilirsem kraliçemizi tekrar görecektim kadar yaşayabileceğimi hep biliyordum. O benim tek umudumdu. Onsuz...

Kraliçemizin aşkında bir daha boğulmamak için ölürüm.

Ona karşı çırpındım. Boğuldum. Hırıldadım. Etkisiz tırnaklarımı etine geçirdim ve gözlerini oymaya çalıştım. Ciğerlerime hava girebilseydi ulur ve çığlık atardım.

Ben kudurmuş bir kurt gibi ağzımdan köpükler saçarak nefes alma mücadelemi tamamen tüketene kadar bekledi. Sonra aletini içime soktu, taşaklarıma kadar beni şişledi. Ancak o zaman boğazımdaki tutuşunu gevşeterek nefes almamı sağladı.

Yine de hemen kolunu tekrar sıktı. Karanlık havada asılı kaldı, görüşümde siyah noktalar şişti ve dans etti. Elimden bir şey gelmiyordu ama onun kollarında asılı kaldım ve tekrar ne zaman nefes alacağıma karar vermesini umutsuzca bekledim. Hızlı bir yudum. Boğucu bir nefes. Sonra karanlık. Tekrar. Acımasızca içime girerken.

O beni altına alan karanlık suydı. Sonunda ölüm ve huzurun tatlı vaadi. Bu bir yalandı. Bunu ikimiz de biliyorduk. Guinevere'in şövalyeleri, biz Arthur'un lanetini bozana kadar asla huzura kavuşamayacaktı. Bin yıl daha sürse bile.

Lanet, bu sonsuz acı, karanlık ve sefalet okyanusu gibi devam edip gidecekti. Ta ki Lance bir umut kırıntısının daha ciğerlerime dolmasına izin verene kadar. Ta ki bir ışık zerresi milyonlarca kilometrelik ıstırabın arasından süzülüp bana yüzeye dönüş yolunu gösterene kadar.

Kraliçemize dönelim.

Karanlık, yüzünü görebileceğim kadar azaldı. Suyun içinden süzülerek yaklaştı. Yakalanmış bir yıldız gibi parlıyordu. Yumuşak, inci beyazı suyun içinde akıyordu. Kıyafetleri, belki. Onun gücü. Emin değildim. Ama kanatlara benziyordu. Hayallerin, sevginin ve umudun akan ipek kanatları. Çok mükemmeldi. Çok güzeldi.

Bir şeyler söylemek istedim. Onu sevdiğimi söylemek istedim. Her şeyden çok. Hayatımdan daha çok. Lance'in hayatından bile daha fazla. Çünkü onu kaybedersek.

Onu kaybedebilirdim. Tekrar.

Ve pes etmeden ve sonunda soğuk karanlığın beni ele geçirmesine izin vermeden böyle bir kayba daha kaç kez katlanabileceğimi bilmiyordum.

Dudakları dudaklarıma yapıştı. Soğuğa karşı yakıcı bir sıcaklık. Karanlığa karşı aydınlık. Benim için nefes aldı. Umut etti. Sevdı. Benim için.

Benim için *kanadı*. Suda yayılan kırmızıyı görebiliyordum. Onu içime çektim. Onun tadının beni doldurmasına izin verdim. Kristal ay ışığı. Beyaz zambaklar. Baştan çıkarıcı ve zarif, görünüşte narin ve kırılgan. Gerçi bunun da yalan olduğunu bilecek kadar aklım başımdaydı.

Kırılgan hiçbir şey, kısa bir süre için bile olsa bizi tekrar tutmak için tüm bu yüzyıllar boyunca hayatta kalamazdı.

Ezici bir ağırlık beni aşağıya, karanlığın derinliklerine sürükledi. İsteyerek gittim, Lance'in beni aşağı taşımasına izin verdim. Çünkü kraliçemiz benimle birlikte süzülüyordu. Elleri yüzümdeydi. Dilimde onun kanı. Aşkı içimde parlıyordu.

Sonsuza kadar.

GWEN

Gözyaşlarıma karşı koydum, çünkü ikisini de üzmem istemiyordum. Gözyaşlarım pişmanlık, üzüntü ve acı taşıyordu.

I Ama sadece çok şey kaybettiğimiz için. Onlar çok fazla şeye katlandılar.

Çok uzun zamandır.

Bors kollarımda baygın yatıyordu. Lance, ikisi de bana doğru yığılana kadar onu vahşice becermişti. Henüz başını kaldıramıyor, hatta nefes alamam için yana doğru yuvarlanamıyordu. Hiç umursadığımdan değil.

Dünyada acı çekiyor olmaları gerektiğini biliyordum. Yaşadığımın tamamen farkındaydım ama bilinmeyen bir nedenle onları yanıma çağırıyordum. Bu belirsizlik onların işkencesi olmuştu. Her an Arthur tarafından yakalanacağımdan ya da öldürüleceğimden korkuyorlardı, daha beni bu hayatta bile göremeden.

Elbette benim işkencem de aynıydı. Elaine'in büyüünden kurtulmadan önce Arthur'un onları öldürmesinden korkuyordum. Önce Lance'i bulmasından korkuyordum. Kendim için gerçekten korkmuyordum ama aynı zamanda her birinin tüm bu yaşamlar boyunca katlandığı derin, kişisel acıyı da anlamamıştım. Özellikle de Bors'un.

Çocukken boğulduğunu hiç bilmiyordum. Orijinal Guinevere biliyor muydu? Nedense... Hiç sanmıyorum. Bors'a bu kadar yaklaşmasına hiç izin verilmemişti. Onun kalbini ve korkularını bilmesine. Hayatında güvenilebileceği tek kişi Lance'ti. Çok sık şımartmaktan korksalar da en azından bunca yıl ona bakabilmişti.

Mordred'in yüzünü görece kadar dönerek ona, "Sana eziyet eden böyle bir şey var mı?" diye sordum.

Aleti hâlâ içimdeydi ama Lance ve Bors'la birlikte onun da boşaldığını hissetmiştim. Hepimiz domino taşları gibi doruğa ulaşmıştık, ikisinden de akan ezici duyguyu zapt edemiyorduk.

"Boğulmak kadar dramatik bir şey yok," dedi hafifçe, ancak ruhunun derinliklerindeki acının bağında bir yankı hissettim.

Onunla daha iyi yüzleşebilmek için Blood'larımın ölü ağırlıklarının altından sıyrıldım. "Söyle bana. Lütfen."

"Kaderimde yalnız ölmek var." Alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü.

"Hepsi bu kadar."

Ama hepsi bu değildi. Onun bağında ağır bir başarısızlık duygusu hissettim. *Kişisel* başarısızlık. Sanki Arthur'un yaptığı her korkunç şey için kendini suçluyordu. "Onu öldürüp bizi özgür bırakması gereken kişi asla sen değildin."

Hafifçe omuz silkti. "Eğer Camlann'ı tekrar görece kadar uzun yaşarsak, o zaman kimin çekip gittiğini göreceğiz."

"İlk seferinden beri onunla savaş alanında karşılaşmadın mı?"

"Asla. O zamana kadar hep ölmüş oluyorum. Dürüst olmak gerekirse bu bir rahatlama. Sana ne yaptığını görmektense önce ölmeyi tercih ederim."

"İlk savaş... ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Bir an gözlerini kapattı, sanki tüm açılardan bakmak için anıyı yukarı çekiyormuş gibi. "Kalbi," diye mırıldandı sonunda. "Kalbini delmeye çalışıyorum. Hayır. Aslında kalbini sökmeye çalışıyorum." Gözlerini açarak güldü ve başını salladı. "Bir kartalın pençeleri ejderha derisine karşı çok işe yarar."

Altın gözleri gölgelenmiş, parlatılmış ve yüzyıllardır gömülü antika bir para gibi yaşlanmıştı. Gözlerindeki ışıltının bir kısmını geri getirmeye çalıştım. "O zaman bir erkek olduğunda kalbini sökmeye çalışalım."

Homurdandı. "Söylemesi yapmasından daha kolay. Bir erkek olarak savunmasız olduğunu biliyor. Size karşı en çirkin günahlarını işlediğinde Lancelot'u her zaman saraydan uzaklaştırmayı başarmasının nedeni de bu, kraliçem. Lancelot'un şahitler önünde ona resmen meydan okumasını göze alamazdı."

"Çünkü Lance'in kazanacağını biliyordu," dedim yavaşça, başımı sallayarak.

Lance inleyerek başını kaldırdı ve gözlerini kırıştıtırarak bana baktı. "Hiç kimse Lancelot du Lac'ı kılıçla yenemedi, ama bu lanetle geçen onca nesilden sonra o kadar kibirli ki muhtemelen yenebileceğini düşünüyor."

Bors'un uyandığını omzumda dişlerinin acıtıcı sızısını hissedene kadar fark etmemiştim. "Benden beslenmen gerekiyordu kraliçem. Sana güçlü ihtiyacımız var."

Mordred'in boynuna sokuldum, geriye uzandım ve Lance'in bir battaniye gibi beni saran kolunu buldum ve kıcımlı Bors'un kasıklarına doğru kıvırdım. Aleti kıpırdadı. Yine. Beni gülümsetti. "Ben yaptım."

"Saçmalık," diye karşılık verdi ve dişlerini şakacı bir şekilde kulağıma geçirdi.

Gözlerimi kapadım ve onları içime çektim. Benim üç kanım. Canlı. Sonunda birlikte. Tek yapmak istediğim onlara dokunmaktı. Onlara sarılmak. Onları sevmekti. Mümkün olduğunca uzun. Önce...

Sertçe yutkundum ve Lance'in kolunu göğsüme doğru daha sıkı kıvırdım. Bu sefer... Onları tutacaktım. Sonsuza kadar.

GWEN

T Shara'nın kalp ağacının korkunç beyaz dalları kolyemin yumuşak ışığında parılıyordu. Isador'un zifiri karanlığında Kule'nin bodrumunda, hilalimden gelen yumuşak, inci gibi ışık hoş karşılandı. Bu yolculuk tamamlanmadan önce daha fazla ışığa ihtiyacım olacağından şüpheleniyordum, bu yüzden ışığımı azaltmaya çalışmadım.

Bu Arthur'a ya da karşılaştığımız her kimse ona bir uyarı olsun. Camelot yeniden parlıyor.

Kendimi toparlamak ve gitmek istediğim yere odaklanmak için birkaç derin nefes aldım. Newgrange, devasa yuvarlak taş mezar. Ay ışığında parlayan pırıl pırıl taşları hayal ettim. Mordred bana spiral şeklinde oyulmuş ağır bir taşla kapatılmış girişin resimlerini göstermişti.

Büyük Anne'nin sembolleri. Üç spiral. Üçlü.

Triskeles. Üçlü Tanrıça.

Aynı kadim semboller düzinelerce uygarlık boyunca tekrarlandı. Hepimiz birleşmiştik. Hepimiz onun soyundan geliyorduk. Toprak Ana, Gaia, Danu, Dea Matrona. Dünyanın tüm kültürlerinde pek çok başka isim.

Aima ya da Tuatha dé Danann. Vampir ya da peri kraliçesi. Onun kızlarının soyundan geliyoruz.

Sonunda, bu vampir kraliçenin perdeyi delme ve büyücümü geri alma zamanı gelmişti.

Ağacın gövdesindeki karanlık deliğe adım atarken gözlerimi açmadım. Beni gitmem gereken yere götüreceğine güveniyordum. Lance sağ elimi, Mordred sol elimi tuttu. Bors arkamda yürüyor, diğer Kan'ın omuzlarını kavriyordu. Yakında Merlin önümde olacaktı. Kanım tarafından kuşatılacaktım.

Dört köşe. Dört nokta. Arthur'la tekrar karşılaşmadan önce o dördüncü noktaya ihtiyacım vardı. Tamamlanmış olmalıydım.

Güç etrafımda uğulduyor, her adımda daha da güçleniyordu. Gücümü bilinçli olarak çağırıyordum ama içimdeki dansı ve kıvılcımı hissediyordum. Bastırmaya çalışmadım. Tek bildiğim, hayatta kalmak için parmak uçlarımdaki her damlaya ihtiyacım olacağı idi.

Titreşimler kemiklerimi gümbürdetiyor, dişlerimin kalp atışlarımla birlikte zonklamasına neden oluyordu. Kan yoktu, henüz değil, ama sadece bir saniye sürecekti ve dudaklarımı yırtıp açacak ve gücümün tüm ağırlığını serbest bırakacaktım.

İleride bir açıklık hissettim, gözlerimi açmama neden olan bir genişleme hissi.

Antik sembollerle kaplı düz bir taş önümüzde uzanıyordu. Hafif kubbeli bir çatıya yükselen taş duvarın ardında karanlık bir kapı uzanıyordu. Küçülen ay, parlak yıldızların serpintisi içinde gökyüzünde alçakta asılı duruyordu. Gökyüzünde kırmızı bir şey parladı, parlak alevli bir meteor saniyeler içinde yok oldu. Ama çok önemli görünüyordu. Hava ağırlaştı ve titreşimler derinleşti, ses olmamasına rağmen kulaklarımı acıtan bir zonklama. Büyü ağır havada titreşiyor, ensemdeki narin tüyleri kaldırıyor.

Durdum ve omzumun üzerinden geriye baktım. Bir ağaçtan ya da herhangi bir şeyden çıkmamıştık. Ama bir çift dikili taş iki yanımızdaki ön girişi işaret ediyordu.

"Buranın binlerce yıl öncesini hayal edin," diye fısıldadı Mordred saygıyla. "Tüm dikili taşlar sınır boyunca sıralandığında burada ne kadar büyü olurdu. Stonehenge'deki gücü gölgede bırakırdı." Hâlâ Kanlarımın ellerini tutarak höyüğün girişine yaklaştım. Alçak kapı girişini düz bir lento taşı kaplıyordu. Bekleyen Geçit hepimizin yan yana yürüyemeyeceği kadar dardı.

Bors yanımızdan geçip karanlık koridora doğru ilerledi. Işığım hâlâ parlıyor, oyulmuş taşları aydınlatıyordu. Yukarıda, toprak ve taştan oluşan muazzam bir ağırlık aşağıya doğru bastırıyordu. Bizi gömüyordu. Duvarlar kapandı, kanal daraldı. Eski toprak ve eski, çok eski kan kokusu dilime dolandı. İnsan kanı değil. Hayvan kanı değil.

Bu, O'nun, her şeyin Anası'nın kokusuydu. Etrafımızda titreşen sihir onun kalp atışlarıydı. Bu tünel, tüm yaşamın aktığı doğum kanalıydı. Bu alan o kadar eski ve güçlüydü.

Derinlere indikçe ışığım daha da parlıyordu. Bembeyaz kumların ya da tertemiz karların üzerinde dolunay gibi parlıyordum. Burası Beyaz'ı çağırıyordu

Enchantress, kollarını açarak beni evine davet ediyor.

Guinevere hiç burada mıydı? Kanıma sordum. Burası tanıdık geliyor:

Bildiğim kadarıyla onu buraya getiren bir hikaye yok: Mordred cevap verdi. Ama bu mümkün. Glastonbury Tor ve Stonehenge'den uzak olmadığı kesin. Eğer düşündüğümüz kadar güçlüyse, o zaman tüm bu antik yerleri ziyaret etmiş ve hatta kullanmış olması muhtemeldir...:

Alçak bir taş sunağın önünde durdum. Hayal mi yoksa geçmiş yaşamlardan gelen kırılğan anılar mı, emin olamadığım görüntüler zihnimde titreşti. Sunağın iki ucunda meşaleler yanıp sönüyordu. Taşın üzerini dokuma beyaz bir kumaş örtüyordu. Çiçekler ve taze pişmiş ekmek. Şarap ya da bal likörü şişeleri. Tanrıçaya adaklar.

Birden beyaz giydiğime memnun oldum. Sade pamuklu elbise modern bir kadının giyeceği bir şeyden çok eski bir geceliğe benziyordu ama doğru hissettiriyordu. Kir ya da kan gösterse bile.

Zaten amaç da buydu.

Alt dudağımı, kanın çenemden aşağı serbestçe damlamasına ve elbiseme sıçramasına izin verecek kadar derin bir şekilde deldim. "Yüce Anne, Seni onurlandırıyoruz. Perdenin ötesindeki Öteki Dünya'da tutulduğuna inandığım Kanımı, Merlin'i arıyorum. Sevgilime bir kez daha kavuşabilmem için lütfen bize Dalgaların Altındaki Ülke'ye geçiş izni ver."

Okyanusun kokusunu alamayacak kadar kıyıdan uzakta olmamıza rağmen aniden tuzlu denizin kokusunu aldım. Tuzlu havanın beni yönlendirmesine izin vererek sağıma döndüm. Lance önümden giderek yolu açtı. Bors tereddüt etti ve aramızdaki bağda bir dehşet dalgası hissettim. Daha önce boğulmuştu. Tekrar boğulmak umurunda değildi.

"Burada kal ve bizi bekle."

Başını salladı, ağzı sertleşerek acımasız bir eğime dönüştü. "Asla, kraliçem. Seninle birlikte olmak için milyonlarca kez boğulacağımı söyledim ve bunda ciddiydim."

Elimi ona uzattım ve o da parmaklarımı ölümcül bir şekilde kavradı. Lance diğer elimi tuttu ve ben bir an duraksadım, Mordred'in Bors'un elini tutmasını ya da en azından ona dokunmasını bekliyordum, böylece hepimiz birbirimize bağlanmış olacaktık. Kolyemin ışıltısı önümüzde havada dalgalanıyordu. Küçük parıltılar ve elmaslar ışığı karmaşık bir tasarımla bize geri yansıtıyordu. Sanki bir örümcek tünel boyunca ağını örmüştü ama bu daha çok şeffaf bir perde gibi görünüyordu. İpler dairesel bir spiral şeklinde merkeze doğru ilerliyor, biz yaklaştıkça parlayan çiy damlaları ışığımı yakalıyordu.

"Peçe," diye fısıldadı Mordred kısık sesle. "Onu gerçekten görebileceğimizi bilmiyordum."

Lance elini yüzeyin üzerinde gezdirdi ve yüzey, ipek ağından başka bir şeyden yapılmamış havadar bir duvar halısı gibi dalgalandı. "En azından ıslanmayacağız. Hazır mısınız kraliçem?"

Gözlerimi kapadım ve irademe odaklandım. Guinevere'in anılarından Merlin'i zihnimde canlandırdım. Omuz hizasında, gümüş renginde parlayan ve her zaman doğal olduğuna yemin ettiği narin bir lavanta tonuna sahip saçlar. Büyük gece mavisî gözleri, hafîçe eğik ve derin, ona elf görünümü veriyor, yüksek, yontulmuş elmacık kemikleriyle vurgulanıyordu. Bir zamanlar kimsenin önünde eğilmemeye yemin etmişti. Kral, kraliçe, ejderha, iblis, fark etmezdi. Kendi gücüne sahipti. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye ihtiyacı yoktu.

Hiçbir şeyden korkmuyordu.

Ta ki Kraliçe Guinevere'e aşık olup onu kaybedene kadar.

Küçük bir kızken Kadeh Kuyusu'nun kenarında durur ve diğer tarafta onun varlığını hissedirdim. O kadar hükmediciydi. O kadar güçlü ve zorlayıcıydı. İnsanlar onun bir iblis tarafından bir insan kadına gebe bırakıldığını fısıldardı ve Aima evleri bile ondan korkardı. Bir kral değildi ama onu bu çağda bile bir büyücü olarak ünlendiren etkileyici bir yeteneğe sahipti.

Onu ince, parlayan perdenin ötesinde hissettim. Büyük bir mîknatîs odağını çekiyordu. Karanlıktan ışığıma.

Kanlarımın ellerini sıkarak perdenin içinden geçtim. "Merlin, geliyorum!"

GWEN

M Pırıltılı perdeden geçerken tenim karıncalandı. Etrafımızda gökkuşakları patladı ve beni kör etti. Hala göz kırpyorum Görüşümü netleştirdiğimde işimizin bittiğini anlamam biraz zaman aldı.

Göz kamaştırıcı renkler etrafımızı sarmıştı. Pamuk şekeri pembesi ve gök mavisi, orkide moru ve asit yeşili, alevli turuncu ve neon sarısı. İmkansız renk kombinasyonlarına sahip ağaçlar ve çiçekler, her yerde vahşi, yemyeşil bir şekilde büyüyordu. Çiçeklerin kokusuyla yoğun ve ağırlaşan havada çınlayan kıvılcımlar asılı duruyordu. Sarmaşıklardan ve yuvarlanan çiçeklerden oluşan canlı duvarlar hafif esintiyle dalgalanıyor, bana bir fiskiye görüntüsü veriyordu, ancak su yerine parlayan taşta yağ kayganlığında bir gökkuşağı sıvısı sıçırıyordu.

Sanki binlerce tembel yaban arısı çiçeklerin arasında dans ediyormuş gibi alçak bir uğultu kulaklarımı doldurdu. Ağaçların arasında bir yerlerde kuşlar ötüyordu, ama cıvıltı ve çağrı yerine sözcüklere benziyordu. Dili anlayamıyordum ama kelime olduklarından emindim. Sanki bir şiir söylüyor ya da bir hikâye anlatıyorlardı.

Benim hakkımda bir hikaye. Daha doğrusu Guinevere'in hüznünlü hikayesi.

"Peri kraliçesinin kim olduğunu biliyor musun?" Başımı Mordred'e doğru çevirdim.

Ama orada değildi. Kanımın iki elini de bırakarak tam bir daire çizdim. Bağı hâlâ kafamın içindeydi ama o kadar ince gerilmişti ki sesi kısılmıştı. "Onun için geri dönmeliyiz."

İçinden geçtiğimiz pırıltılı örtü kaybolmuştu. Lavanta ve pembe halılarla kaplı, hafifçe inişli çıkışlı tepeler uzaklara doğru uzanıyordu. Ufukta su parıldıyordu, deniz mi göl mü, emin değildim.

"Geri dönebileceğimizi sanmıyorum." Lance elimi onun koluna doladı. "Merlin'i bul, sonra da Mordred'in neden gelmediğini öğrenmek için geri döneceğiz."

Ama itiraf etmeliyim ki, kasıtlı olmasa bile, bir Kan'ın kanadımızı korumak için geride kalması muhtemelen iyi bir fikirdi."

"Gölün Hanımı'yla hiç ilişkisi olmadı," diye yanıtladı Bors. "Eminim bu yüzden geçememiştir."

Haklıydılar ama yine de hoşuma gitmedi. "Benim de hoşuma gitmedi."

Merlin'i ne kadar çabuk bulursam, o kadar çabuk geri dönebilirdik. Umarım perdenin içinden uygun geçidi nasıl bulacağını biliyordur.

"Biz boğulmadan," diye mırıldandı Bors.

"Sen bir kraliçesin." Sık yaprakların arasından bir erkek sesi yuvarlandı, sabırsız ve sertti, sanki bu konu hakkında yarım düzine kez ders vermiş gibiydi. "Eiru'nun en kutsal yerlerinden birinde kanını gönüllü olarak feda eden Guinevere'in soyundan geliyorsun. Elbette, yollar senin için açıldı."

Ya da belki de sesindeki bu sıkıntı yüzlerce yıldır hapsedilmiş olmasından ve bana bir kez daha ders verme fırsatını beklemesinden kaynaklanıyordu. "Merlin? Sen misin o?"

Narin yapraklardan oluşan bir perde kalktı ve ortaya pırıl pırıl beyaz bir kemer ve dolambaçlı çakıllı bir yol çıktı. Bors hemen önden gitti. Lance yanımda kaldı ama dikkatinin etrafımızda dolaştığını hissedebiliyordum, özellikle de arkadan saldırıya uğramadığımızdan emin olmak için omzunun üzerinden kontrol ediyordu.

Karnım sinirden zangır zangır titriyordu. Lance'i gördüğümde onu hemen tanımıştım. Sadece sesini duymuş olsaydım bile onu tanırdım. Kalbim sevinçle şarkı söylerdi.

Eğer o ses Merlin'in sesiyse... Neden beni karşılamaya gelmedi? Bu büyümlü yerin ötesinde bir şekilde kapana mı kısılmıştı? Bana kızgın mıydı? Ama ben onu serbest bırakmaya gelmişken, hangi nedenle bana kızgın olabilirdi ki?

Yaklaştıkça kelebeklere dönüşen, en yumuşak mavilerden oluşan uzun, çırpınan bir çalının etrafından dolaştık. Lance'e karşı zıpladım ve Bors' bile kılıcını kınından çıkarmaya başladı.

Adam bu kez sesinde bir parça eğlenceyle, "Ne kadar da seğiriyorsun," dedi. "Her zaman bu kadar korkak değildiniz, Sör Bors de Ganis."

Bors kılıcı tekrar kınına soktu. "Kraliçemizin nihayet beni bir kez daha yanına çağırmayı başardığı bu günde tekrar ölmek istemediğim için beni affedin."

Ağlayan bir söğüdün altında beyaz dikdörtgen bir masa duruyordu, sadece yaprakları parlak kırmızıydı. Dikkatim hemen masada oturan adama kilitlendi.

Karşımızda, masaya yaklaşmamızı izleyecek şekilde konumlanmıştı.

Merlin. Guinevere'in anılarından çıkıp gelmiş gibi tamamen aynı görünüyordu. Zamanın kumları onu hiç değiştirmemişti.

Kanım ve benim geçtiğimiz yüzyıllarda çektiğimiz acılar gibi sayısız kez yaşayıp ölmemişti. Arthur ya da Elaine ya da her ikisi tarafından öldürüldüğümüzü görmemişti. Lance'in yenildiğini ve hapsedildiğini görmemişti.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Guinevere'in hatırladığı gece mavisinden daha koyu olan gözleri duygularla parlıyordu. Öfkesini okumak için onunla bir bağ kurmama gerek yoktu. Dudakları gergin, gözleri kısık ve karanlıktı ve kesinlikle beni selamlamak için koşmadı.

Lance'in bağı, savaş için çekilirken çınlayan bir kılıç gibi ses çıkardı: *:Sizin için ayağa bile kalkmıyor kraliçem. Çok uzun geçmişimiz ve soyunuz göz önüne alındığında, bu affedilemez bir kabalık...:*

Bir kadın ayağa kalktı ve bize doğru süzüldü. Gossamer cüppeleri etrafında uçuşuyordu, tıpkı bizi çok korkutan kelebekler gibi. Teni yanık altın-bakır renginde parlıyordu. Daha koyu bakır rengi saçları kalın bir örgü halinde arkasından yere dökülüyordu.

"Avalon'a hoş geldin kardeşim." Her iki yanağımı da öptü ve elimi avuçlarının içine aldı. "Sonunda seni gördüğüme çok sevindim."

"Humph." Merlin bana ters ters baktı. "Bir beş yüz yıl daha gezip tozabilirdin. Belli ki yaşayanlar diyarına dönmek için acelem yok."

"Özür dilerim, siz kimsiniz?" Mümkün olduğunca kibarca sordum.

Kadın güldü, çan sesi gibi yüksek ve tatlı bir sestti. "Özür dilerim, Guinevere. Senin için ne kadar zaman geçtiğini unutmuşum. Benim adım Morgan. Bir zamanlar beni çok iyi tanırdın."

"Ben Gwenhwyfar Findabair, ancak çoğu insan bana Gwen der."

Daha yakına eğildi, gözlerimin içine baktı. Dudaklarından küçük bir ses kaçtı ve mücevherli gözleri parıladı. Ağlamak üzere olduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Gerçekten hatırlamıyorsun."

Şaşkınlıkla, saçlarını ametist gibi parlatan koyu mor cüppeler giymiş Merlin'e baktım. "Neyi hatırladın? Merlin'i tanıdım ama neden bu kadar kızgın olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Ağzı açıldı ve sonra kapandı. Gözleri parladı. Yanakları karardı ve sanki bir kukla ya da robotmuş gibi kaskatı hareket ederek sarsakça ayağa kalktı.

"Beni bin yıldan fazla bir süredir buraya kilitlediğinizi nasıl unutursunuz?"

MERLIN

M Öfke, hırlayan ve etimden parçalar koparan, beni yüzyıllar boyunca yavaş yavaş yiyen canlı bir canavardı. Burada bile Dalgaların Altındaki Ülke Zamanın dayanılmaz geçişini tane tane hissettim.

Çok uzun yıllar. Boşa geçti.

Ömürler. Yok edildi.

Bütün medeniyetler yükseldi ve çöktü.

Burada, güzel bir cennette otururken, en mükemmel ve canlı hayal gücümle piç kralın sevgili kraliçeme yapacağı tüm korkunç şeylerin işkencesini çekiyordum. Pendragon Hanesi'ne bulaştığım güne lanet ettim.

Bu ilişki beni doğrudan Guinevere'e götürmüş olsa bile.

Belki de yıllar geçtikçe hafızam körelmişti ama bu kadın efsanevi kraliçeye hiç benzemiyordu. Şüphesiz Beyaz Büyücü'nün kanı artık çok ince akıyor olmalıydı. Bana baktı, gözleri şokla irileşmişti ve ben onu tanıyamadım.

Hayal kırıklığı içimde kabardı, beni boğdu ama en azından öfkemi bastırdı.

"Ben... Yani seni hapsedti mi?" Gwen sordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Morgan bir kolunu onun beline doladı ve onu sol tarafıma oturtarak yaklaştırdı. Şövalyeleri bana ölümcül bir öfkeyle baktılar ama onları görmezden geldim. Onların saçma şövalyelik yeminleri her zaman bir engel olmuştu, Lancelot'un Elaine'in pençelerine düşüp durmasının nedeni de tam olarak buydu.

Ve evet, bu Arthur'un onları öldürmeye devam etmesinin birçok nedeninden sadece biriydi. Hepimizi öldürmeyi bu kadar çok isteyen zehirli bir yılanla savaşırken onurlu olamazdınız. Kim olduklarını unutamazlardı, tıpkı benim ne olduğumu unutamadığım gibi. Tüm başarısızlıklarımın üzerinde ne kadar durmak zorunda kalırsam kalayım, geçmişi değiştiremezdim.

Sadece Guinevere kusurlu parçalarımızı bir araya getirerek, efsanemizin yüzyıllar sonra bile yaşamasını sağlayacak kadar parlak bir goblen dokuyabilmişti. Gerçeğin sadece bir kısmı kalmış olsa da.

"Nereden başlasam?" Morgan sağında oturuyordu. Her zamanki gibi mükemmel bir ev sahibi olarak nilüferlere benzeyen narin porselenlere çay doldurdu. "Guinevere sıradan halk tarafından öncelikle bir şifacı olarak bilinirdi ama çok az kişi onun en büyük yeteneğinin öngörü olduğunu bilirdi."

Elimde olmadan yine hoşnutsuz bir ses çıkardım. "Arthur'la evlenmenin nasıl bir hata olacağını öngörememiş olması çok kötü."

"Belki de öyledir." Morgan bana sakinleştirici bir bakış attı ve hikâyesine devam etti. "Mümkün olduğunca çok önlem aldı, yoksa burada olmazdın Merlinus. Tarih gerçeğin büyük bir kısmını kaybetti. Soyunun doğrudan Dea Matrona'ya dayandığını iddia etse de, babası Tylwyth Teg'in kralı Gwyn'di."

Durdu, Gwen'in ismi tanıyıp tanımadığını görmek için bekledi.

Tabii ki bilmiyordu. Bu aşağılık sahtekâr hiçbir şey bilmiyordu. "Galli periler," diye homurdandım. "Guinevere'in babası bir peri kralıydı."

"Bir tanrıçanın ve bir peri kralının kızı." Gwen dudaklarını büken şaşkın bir gülümsemeyle çayını yudumladı. "Bu yüzden mi perdenin arkasından geçebildim?"

Morgan zarif bir omuz silkme hareketiyle bir omzunu kaldırdı. "Hem evet hem hayır. Bir Aima kraliçesi olarak senin kan sunun da perdeyi aralayabilirdi. Tanrıçaların tüm kızları burada hoş karşılanır. Ama özellikle siz, kurban sunsanız da sunmasanız da her zaman hoş karşılanırsınız. Sen duymasan da, içindeki Fae kanı hâlâ şarkı söylüyor."

Sanki rüzgârı ve hışırdayan dalları dinliyormuş gibi başını hafifçe eğdi. Nefesimi tuttum, kanındaki şarkıyı hissedebileceğini umuyordum. Kaybettiğimiz her şeyi hatırlamasını umuyordum. Ama omuz silkti ve çayından bir yudum daha aldı.

Omuzlarım çöktü. Çok şey kaybetmiştik. Çok fazla şey. Bu kadar zaman sonra Arthur'a nasıl saldırabilirdik? Biz güç kaybederken, o kesinlikle güç kazanmış, bizim mutsuzluğumuzdan ve sebep olduğu tüm acılardan beslenmişti.

"Gwyn kendini bir psikopomp sanıyordu," diye devam etti Morgan. "Büyük savaşçıların ruhlarını topladı ve onları yeraltı dünyasına götürdü. Sonunda Tylwyth Teg perilerden çok iblislerle ilişkilendirilmeye başlandı ve daha karanlık bir hal aldı. Gwyn gücünün tadını çıkardı ve hatta kız kardeşini ve daha sonra yeğenini kaçırdı. İstedığı zaman işkence edip öldürüyor, karanlığı ülkesine yayıyordu. Guinevere ancak yıllar sonra, Kral Arthur çalınan çocuğu geri almak için Annwyn'i ziyaret ettikten sonra öğrendi

gerçeği. Babası, ruhların toplayıcısı olan yüzüğü tarafından bozulmuştu. Ne kadar çok ruh tutarsa, gücü o kadar karanlık ve kötücül oluyordu. Kral Arthur dünyanıza döndüğünde, Gwyn'in yüzüğünü çaldı."

Gwen'in nefesi kesildi. "Shara bana o yüzüğün Arthur'un gücünün kaynağı olduğunu söylemişti. Ama Findabair kronikleri yüzüğü Guinevere'in ona düğün hediyesi olarak kaydetmiş."

"Ortaya attığı hikâye buydu." Dudaklarım ekşi bir şekilde büküldü. "Karısının hem kraliçe hem de peri olduğunu iddia edebilmeyi seviyordu ve kayınpederinin hazineyi ona düğün hediyesi olarak verdiğini iddia ederse yüzük daha da önem kazanıyordu."

"Yalancı, kara kalpli piç kurusu," diye mırıldandı Bors. "Lanet olsun."

Ona sıırttım. Şimdi onun neden en sevdiğim şövalyelerden biri olduğunu hatırlıyordum.

"Karanlıktan kurtulan Gwyn yüzüğü geri almayı reddetti ve kızını onu yok etmenin bir yolunu bulmakla görevlendirdi." Morgan başını sallayarak iç çekti. "Karanlığın Camelot'a yayıldığını, Arthur'u her geçen gün daha fazla büküğünü gördü. Onu bir zamanlar sevmişti ve eğer onu yüzükten kurtarabilirse bir kez daha sevdiği adam olacağına inanıyordu. O andan itibaren yaptığı her şey o lanetli yüzüğün karanlığını yok etmeye çalışmaktı, çünkü onu ancak bir fae yok edebilirdi."

"Excalibur hiçbir zaman Arthur'un kılıcı olmadı," dedi Lance yavaşça, anısı aklına gelince ağzı bir an şokla açık kaldı.

Morgan başını salladı. "Excalibur burada sadece yüzüğü yok etmek amacıyla dövüldü. Nimue onu Guinevere'in geri alması için taşın içine yerleştirdi, ancak yüzüğün gücüyle Arthur planlarını keşfedebildi ve kılıcı kendi kılıcı olarak sahiplendi. Hikaye yüzyıllar boyunca süslendi ve Arthur'un ününe ün kattı."

Gwen bana odaklandı. Kraliçemden herhangi bir iz bulmaya çalışarak yüzünü aradım. Belki gözleri? Gerçi Guinevere'in gözleri parlak zümrüt yeşiliydi. Bu kadının gözleri daha sessizdi. Onunla ilgili her şey grileşmişti. Daha az. Yüzyıllar geçtikçe yıpranmıştı. Ağrıyı hafifletmeye çalışarak dalgınca göğsümü ovdum.

"Guinevere seni buraya nasıl ve neden gönderdi?"

"Başka bir fae dövmesi silaha ihtiyacımız vardı. Arthur'un şüphelenmeyeceğı küçük ve önemsiz bir şey. Kılıcı ele geçirdikten sonra, bizden birinin bizzat gelip kılıcı almasını istedi. En azından bana öyle söyledi. O zamana kadar Arthur onu dikkatle inceledi. Arthur onu dikkatli bir şekilde

birini göndermek için perdeyi açması şüphe uyandırabilirdi. Bors'tan tekrar boğulmasını istemeyi reddetti ve Lancelot da malum sebeplerden ötürü gidemedi. Fae kanı taşıyan ve onun yardımı olmadan perdenin içinden geçebilecek tek kişi bendim. Hepsi çok makul, değil mi?"

Homurdandım ve yumruğumu masaya vurarak çay fincanlarını tıkırdattım. Hikâyeye devam edemiyordum. Bana nasıl yalan söylediğini itiraf edemiyordum. Beni kandırdığını. Benim sevgili kraliçem.

Morgan kristal bir çan çaldı. Hemen mücevherli cüppeler giymiş genç ve güzel delikanlılar dökülen çayı ve kırılan tabakları temizlemeye geldiler. "Guinevere, Arthur'un gücü arttıkça ortaya çıkan laneti gördü. Merlin'in gücünün yanı sıra kendi gücünü de elde ederse dünyaya neler olacağını gördü. Lanetin en kötüsünü durdurmak için Merlin'i onu koruması için bize gönderdi. Onun geri dönmesini engellemek için, kendi kanından biri perdeyi bir kez daha açana kadar geçidi kilitlemek için son fae gücünü feda etti."

Sandalyeden kalktım ve masanın yanında bir ileri bir geri volta attım. "Korunmaya ihtiyacım yoktu! Onu gökyüzünden havaya uçurabilir, kanatlarını koparabilir ve kara kalbini şimdiye kadarki en karanlık büyülerimde kullanabilirdim."

"Ruhunun bedeli-" diye başladı Morgan.

Sözünü kestim, öyle sert ve hızlı döndüm ki cüppem kanat gibi çırpındı. "Ruhumun canı cehenneme! Kraliçemin bir an bile acı ve ıstırap çekmesine izin vermektense kendimi sonsuza dek lanetlemeyi tercih ederdim. Bunun yerine, lanet olası piç kral onu yaktı. Yaktı onu! Kraliçem! İşkence gördü ve kapana kısıldı, geriye kalan tek şey bu olana kadar nesilden nesile başarısızlığa mahkum edildi... bu..." Elimi Gwen'e doğru salladım. "Sevdiğimiz büyük kraliçenin *kabuğu*. Guinevere'den geriye bir parça, çıplak bir gölge kaldı, onu yenmek için tek umudumuz."

"Bu ne cüret?" Lance kılıcını kısmen serbest bırakarak karşılık verdi.

Gwen elini onun koluna koyarak saldırısını durdurdu. "O haklı, Lance."

Nefes nefese bana baktı, öfkesini dizginlemek ve itaat etmek için savaşıırken kolundaki kaslar titriyordu. "Asla, kraliçem. Sen kabuk değilsin. Camelot bir kez daha parlıyor ve eğer bunu göremeyecek kadar kibirliyse..."

Kaybettiklerimize ağlamayı tercih etsem de kahkahalarla güldüm. "Siz cahil hödükler Camelot'un bir zamanlar ne kadar parlak olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Kraliçemizin yuvasının ne kadar harika olduğunu hatırlayamazsınız, yoksa böyle bir şeyi aklınıza bile getirmezdiniz. Özür dilerim, Gwen. Seni gerçekten aşağılamak istemem ama

gerçeklerle yüzleş. Gerçek şu ki, Guinevere'in gücünün yakınında bile değilsin ve bu da nasıl ilerleyeceğimizi etkiliyor."

Ayağa kalktı, bakışları sabitti, sözlerime rağmen çenesi gururla dikti. "Guinevere kadar güçlü olmayabilirim ama büyük ve güçlü kraliçenizin Arthur'a bir kez değil, yüzyıllar boyunca sayısız kez yenildiğini hatırlatmama izin verin. Kalbi kırık ve yalnız bir şekilde defalarca öldü. Büyüsü bozuldu. Evi yıkıldı. Camelot'tan geriye kalan tek şey burada, tam karşınızda duruyor."

Saçları yüzünden geriye düşecek şekilde başını hafifçe sallayarak tam boyuna doğru doğruldu. Fae mirası sayesinde söğüt gibi ve narin olan Guinevere'imden daha uzun ve kalındı. Sık sık, eğer onu tutup yere basmasını sağlamazsak karahindiba tüyü gibi uçup gidebileceği şakasını yapardım.

"Guinevere'in soyu nesillerdir Kan'ı çağırmayı başaramadı. Benim *üç tane* var." Küçük bir gülümseme dudaklarını yumuşattı ama gözleri gurur ve biraz da öfkeyle parladı. Beni haklı olarak Kan'dan saymıyordu. Henüz değil.

Kraliçemden geriye bu kadar az şey kalmışken ona yemin edip edemeyeceğimi bilmiyordum. Laneti sonsuza dek kırabilmemizin tek yolu bu olsa bile.

"Bin yıldan uzun süredir kapalı olan kilidi açtım. Daha da önemlisi, Arthur'u sızdığı kan çemberinden çıkmaya zorladım. Onu yaraladık. Ona zarar verdik." Boğazından sarkan hilali sıkıca kavradı ve ben de kanının kabardığını hissettim. "Onun kadar güçlü olmayabilirim ama onun asla sahip olamayacağı kadar güçlü müttefiklerim var. Bize yardım etmek için her şeyi yapmaya hazır ve istekli dostlarım var."

Çekincelerime rağmen ağzım sulandı. Kanı, sadece Tír na nÓg'un ısıltılı kıyılarını süsleyen en nadide ay çiçeği gibi çiçek açmıştı.

Aynı kokuyordu. Guinevere gibi kokuyordu. Eğer kanının tadı aynıysa.

Dişim yoktu. Vampir kanı değildim.

Kılıcım yoktu. Hiç Yuvarlak Masa şövalyesi olmamıştım.

Ben Merlinus Caledonesis'tim, gücümden korkan insanlar tarafından büyücü olarak adlandırıldım. Efsanelere göre şeytani doğmuşum, babam insan anneme tecavüz eden bir succubus.

Haklıydılar.

Babam kara bir fae olmasına rağmen, rahiplerin korktuğu boynuzlu öcü değildi.

"Guinevere de dahil olmak üzere kaybettiklerimiz için ağlamanın bir faydası yok. Çünkü sen hayattasın Merlin. Ben de hayattayım. Lancelot, Bors ve Mordred her şeye rağmen bana ulaşmak için hayatta kaldılar. Bunu sonsuza dek sona erdirmek için bir şansımız var ama sana ihtiyacım var." Gözleri parladı, sözleri inançla çınliyordu.

Gücünün başlangıcını, etrafına yayılan inci gibi nimbusta gördüm. Yıldız ışığının soğuk opali. Dolunayın çılgın gücü. Donmuş karın ısırtığı. Ama Beyaz Büyücü'nün en büyük gücü her zaman aşkının kudreti olmuştu. Glastonbury Tor'un tepesinden bir fener gibi parlayarak kilometrelerce uzanan bataklıkli bozkırları aydınlatırdı.

"Senin için kanımı akıtacağım." Alçak ve niyetli sesi her kelimede titriyordu. "Senin için savaşacağım. Seni varlığımın her zerresiyle seveceğim. Çünkü o bu anı gördü. *Beni* beklemen için seni buraya gönderdi. Hoşuna gitse de gitmese de, Guinevere'in uğruna öldüğü gelecek benim. Benim burada durup hepimizi hayatta tutmak için savaşmamı sağlamak için öldü."

Beyaz kelebeklerden oluşan bir bulut yanımdan geçerek başının etrafında kanat çırpı ve canlı bir taç oluşturdu.

İsteksizce yaklaştım. Onun kanının siren çağrısına karşı koyamadım. Onun sevgisini bir an bile olsa tekrar hissetmek için çaresiz.

Yaralı elini bana doğru uzattı, yere damlayan kan anında ışıltılı yakutlara dönüştü. Bana dik dik baktığını ve önünde diz çökmem için sessizce ısrar ettiğini anlamak için alfasına bakmama gerek yoktu.

Ama sadece Guinevere kalbimde böyle bir saygıya sahipti.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Gwen, bana mı yoksa Kan'ına mı, emin değildim.

Karanlık içimde yükseldi ve yüzüne bir gölge düşürdü. Kelebekler bir araya toplanmış, yarı kan bir karanlık fae'nin varlığından bile dehşete düşmüşlerdi. Birçok yönden iğrenç biriydim, özellikle de burada. Cennette geçirdiğim bin küsur yıllık esaret, içimdeki karanlığı evcilleştirmek için çok az şey yapmıştı.

Sadece daha fazlası için açlık duymama neden oldu. Acı. Dehşet. Kan.

Özümde bir kâbus yaratığıydım. Güzel çiçekler ve kelebekler değil. Yüzyıllar boyunca geliştirdiğim mükemmel nezaket maskesi kayıyor ve sonsuz acılar vaat ediyordu.

Ürkmesini ve geri çekilmesini bekledim. Lancelot'un arkasına saklanmasını. Onun korumasını ve güvencesini aramasını.

Bunun yerine Gwen gülümsedi, gözleri hınzır bir neşeyle sertleşerek adamın Merlin'den geriye kalan azıcık parçasını da şok etti.

"Ah evet," diye fısıldadı gülümseyerek. "Arthur'u sonsuza dek yok etmek için ihtiyacım olan şey tam olarak bu."

Karanlık yaratık içimden sürünerek çıkarken tüm tereddütlerim eriyip gitti. Mirasım. Benim utancım. Sadece Guinevere'in görüp kabul ettiği şeytani yanım.

Ta ki Gwen'e kadar. Avucunu sivri obsidyen parçalarıyla kaplı ağzıma bastırdı ve ziyafet çekmeme izin verdi.

MORDRED

M Kraliçe ve Lance parıldayan perdeden birlikte geçtiler, Bors da hemen bir adım arkalarındaydı. Bir an hissettim ki Bors'un şiddetli kararlılığı onu ileriye doğru iterken, ciğerleri oksijensiz kalmış gibi yanıyordu. Onlar geçerken tekrar boğulmayı bekliyordu ama yine de devam etti.

Kraliçemizin gösterdiği her yere giderdi. Her korkuyla yüzleşirdi. Ben de öyle.

Bir sonraki an, gitmişlerdi. Perde yok oldu. Bağlarım o kadar aniden zayıfladı ki çaresizlik içinde zihinsel olarak çırpınmaktan başka bir şey yapamadım. Elimden geldiğince Bors'un omzuna yapıştım ama o da bir anda yok oldu.

Gitmişti. Kraliçem gitmişti. Onu kafamın içinde hissedemiyordum.

Göl adımı bilmiyordu ve geçmeme izin vermeyi reddetti. En büyük korkum. Kabusum.

Kral Arthur'un hikâyesindeki rolüm hakkında efsaneler farklıydı ama bir şey hep aynı kaldı. Camlann'da onunla savaşma zamanı geldiğinde, yalnızdım.

Lancelot ve Bors yanan kuleye doğru dörtlüyle koşmuşlardı. Çok geç olduğunu bile bile onu kurtarmaya gitmişlerdi. Öldükten çok sonra bile çığlıklarını kafamızda duyduk. Acısının etimizi yaktığını hissettik. Acısı kemiklerimize kazındı. Teselli edilemez keder ve öfke Lance'i deliliğe sürüklemişti ve Arthur'dan intikamını almak için geri dönememişti.

Bu onuru bana bırakmıştı. Ve ben başarısız oldum.

Elbette, efsaneler ona ölümcül darbeyi benim vurduğumu söylüyordu ve pençelerimle onun kara kalbini göğsünden sökmeye çalışmıştım ama ejderha postunu delememişim.

Kraliçem öldüğünde, ben bir hiçtim. Hiçbir gücüm yoktu. Altın kartalım kafese kapatılmıştı. Tüm umudumu kaybettim. Aşkım öldü. Kardeşlerim kayboldu ve Yuvarlak Masa'nın umudu ve Camelot'un parıltısı yok oldu.

Guinevere'in son feryadıyla dizlerimin üzerine çökmüştüm. Onunla birlikte hıçkıra hıçkıra ağlamıştım. Leydimize onu bağışlaması için yalvardım. Onun yerine beni alması için.

Geride kalmak istemedim. Onsuz yaşamak istemedim. Tek başıma. Kayıp.

Arthur başımda dikilip gülmüştü. Kraliçemiz yanarken güldü. Kafamızın içinde çılgılık atarken. Onu kurtarmamız için yalvarıyordu, kurtaramazsak intikamını almamız için.

Neyle? Çıplak ellerimizle mi?

"Ah, Mordred," tanıdık bir ses geçitten bana doğru yankılandı. İçimi yakıp kavuran bir nefretle patlayan bir ses. "Sonunda yine karşılaştık, sonunda. Dışarı çıkıp gerçek kralınla yüzleşecek misin, şövalye efendi? Yoksa yine dizlerinizin üzerine çöküp kayıp kraliçeniz için ağlayacak mısınız?"

Bağım kopmuştu. Gwen'den ya da Kan'ından en ufak bir iz bile hissedemiyordum.

Ama onları uyarmak zorundaydım. Bir şekilde.

Güçlü kartalım öfkeyle çılgılık attı ama ben yer değiştirmedim. En azından henüz. Pençelerimi ve gagamı ortaya çıkaracağım anı dikkatle seçmeliydim çünkü o zaten bir ejderhaysa ben sadece lezzetli bir lokma olurdum.

Gwen yerde tek bir kuyruk tüyü kalıntısı bulursa şanslı sayılırdı.

Bu gün ve bu yaşta, ben bir şövalye değildim. Zırhım yoktu. Kılıcım yoktu. Ama hiçbir tehlikeli duruma hazırlıklı olmadan girmezdim. Uydu telefonumu çıkardım ve Gwen'in asistanı Kevin Bloom'a mesaj attım.

Bir durum var. Gwen, L ve B Avalon'a geçti. Ben Newgrange'deyim ve Arthur da burada. Isador kraliçesine haber ver ve Gwen'e ulaşip onu uyarmaya çalış.

Kevin mesaj attı. *Shara ona bir uyarı göndermeye çalışacak. Bir saniye bekle.*

"Sana ulaşmak için bu kadim anıtı parçalatma bana, Mordred," diye hırladı Arthur. Dış duvara çarptı ve bazı taşlar yerlerinden düştü. Tüm yapı sarsıldı, binlerce kiloluk taş ve toprak başımın üzerindeydi.

"Geliyorum. Silahsızım. Yalnızım."

"Biliyorum." Sesindeki alaycılığı duydum. "Sonunda sadece sen ve ben kaldık. Ama seni temin ederim ki bu Camlann senin sefil varlığına sonsuza dek son verecek."

Yavaşça girişe doğru yürüdüm ve Kevin'ın mesajını bekledim. "Türkiye'de meşgul olduğunu duyduk. Tüm Ejderhaların Anası'nı gitmene izin vermesi için nasıl ikna ettin?"

Girişe yaklaştığımda adımlarımı daha da yavaşlattım ve Arthur'un bir ileri bir geri gidişini izledim. Tedirgin bir şekilde tepindi ve diğer yöne doğru döndü. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Üzerinde kıyafet yoktu, eğer buraya ejderha olarak uçtuysa bu mantıklı geliyordu. Ama nereye gittiğimizi nasıl hissetmişti? Gwen'le bir bağı yoktu ve Elaine'i etkisiz hale getirmiştik.

Tüm o ukala sözlerine rağmen, tavırlarında bir tuhaflık vardı. Yavaşça hareket etti.

Sanki içten içe acı çekiyormuş gibi.

Filizlenen şefkatli umudu bastırdım. Onun her zamanki gibi acımasız ve güçlü olduğunu varsaymak zorundaydım. Bir zamanlar ve gelecekte kral olmasının bir sebebi vardı.

Bin yılı aşkın bir süredir hiç kimse onu tam olarak yenememiş ve kraliçemin üzerindeki lanetine son verememişti.

Yine de Tiamat'ın onu o kadar sert ve iyi kullanmış olmasını ve ejderhasının biraz yaralanmış ve zayıflamış olmasını neşeyle umabilirdim.

Kevin'ın mesajı ortaya çıktı. *Shara aralarındaki bağı çok zayıf olduğunu ama Gwen'i uyurabildiğine inandığını söylüyor. Morrigan selamlarını yolladı.*

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama Hayalet Kraliçe'den gelecek herhangi bir yardım memnuniyetle karşılanırdı. İrlanda'daydık ve bazı rivayetlere göre Kraliçe Dagda ile evliydi, bu yüzden Gwen onun soyundan gelme bile Kraliçe'nin müdahale etmek istemesi mantıklı geliyordu.

Yanımdan bir rüzgar geçti. Höyüğün *içinden*, arkamdan. Rüzgâr o kadar şiddetli esiyordu ki ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım. Kanatlar etrafımda çırpınıyor, öfkeyle çırpınıyor, bir telaş içinde yanımdan geçip gidiyordu. Akıntı devam edip gidiyordu. Binlerce kuş, dönen siyah bir karga sürüsü dışarıdaki adamın üzerine üşüştü.

Başını ve yüzünü gagaladılar, gözlerini korumak için kollarını kaldırmasına neden oldular. Pençeler karnını ve göğsünü tırmaladı. Öfkeyle uludu ve ejderha içinden patlayarak çıktı.

Kızıl canavar devasa boyutlardaydı. Büyüdü ve büyüdü, hikayesi tümseğin etrafını sardı. Bildiğim kadarıyla, tepenin etrafını saracak kadar büyüktü.

tüm alanı kapladı. Kargalar geri çekildi ama tepenin etrafında kaybolan mükemmel bir siyah çizgi halinde sıralandılar.

Tanrıçanın kendisi tarafından karakalemle mükemmel bir şekilde çizilmiş bir karga çemberi.

Ejderha zehirli bir duman çıkararak kıkırdadı. "Bunun gerçekten de seni parçalayıp kalbini yememi engelleyeceğini mi sanıyorsun? Tiamat'tan yeni bir güç kazandım. Bir yere gitmek için bu iğrenç yaratıkları geçmeme gerek yok."

Kevin'a mesaj attım. *Gwen'in güvenli bir şekilde çıkabilmesi için beni buradan götürmesini sağlamaya çalışacağım.*

Sonra kraliçem için yeni bir mesaj açtım. *Seni seviyorum. Her zaman. Özgür ol.* Bir hevesle Kevin'ı aradım ve telefonu yere bırakıp dışarı çıkarken hattı açık bıraktım. Belki Gwen'in hayatta kalmasına yardımcı olacak bir şey duyabilirdi. "Ben buradayım. Bana ne istersen yap ama kraliçemi rahat bırak.

Bırakın Elaine ile bu işi bir an önce bitirsin.

herkes için."

"Bu iş asla bitmeyecek." Ejderhanın sözleri tıslamalarla karıştı ama onu anlayabiliyordum. "O benim olana kadar olmaz."

"O asla-"

Öne doğru hamle yaptı, dev bir kanatla beni yere düşürdü, böylece beni boğazımdan ayak uzunluğundaki pençelerinin altına sıkıştırabildi. "O. O. Benim!"

"Bu sefer olmaz!" Acıdan nefes nefese kalmış, kendimi daha fazla parçalamamaya çalışıyordum. Her nefes alışımında ağzımdan kan akıyordu. Canavarı nasıl kızdıracağımı çok iyi biliyordum. Arthur'un tahammül edemediği tek şey. "Lancelot du Lac onu güvende tutacak!"

Gecenin içine ejderha ateşi püskürterek pençelerini sıktı, neredeyse kafamı kesiyordu. Ama yemi yuttu. "Eğer seni canlı istiyorsa Glastonbury Tor'a gelebilir. Bir kanın hayatına karşılık başka bir kan. Bence bu adil, sence de öyle değil mi?"

Cevap vermeyi reddettim, kandan boğulacak gibi olsam bile. Lance'i asla Elaine'e vermezdi. Benim için değil. Bors için değil. Hiç kimse için.

Eğer hayatta ve özgür kalırsa, o zaman başka hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

Ejderha başını eğdi ve yüzüme şüpheyle baktı. "Ölüyorsun, Mordred. Yine de gülümsüyorsun. Kazandığının farkında değil misin? Bu sefer benden kaçması imkânsız. Ana Ejderha'nın yumurtalarını onun için döylediğimden beri, göz açıp kapayıncaya kadar uzayda ve zamanda yolculuk yapabiliyorum. Guinevere bu dünyanın neresinde olursa olsun onu görebiliyorum. En kısa zamanda

geri dönerse, bileceğim. Döneceğim. Merlin'in önceden söylediği gibi, ben Bir Zamanların ve Geleceğin Kraliyim. O bile beni Guinevere'i bir kez daha kraliçem yapmaktan alıkoyamaz!"

"Kendini beğenmiş. Rüzgar torbası." Nefesim kesildi, onu daha yakına çekmeye çalıştım. "Sir Thomas Malory uydurdu bu saçmalığı."

"Yalan," diye hırladı ejderha.

Gözlerimi kapatarak, mümkün olduğunca çabuk altın kartalıma geçtim. Tüm gücümü odakladım. Tüm sevgimi. Bunun nasıl biteceğini bilmeme rağmen. İmkansız olduğunu biliyordum. Yine de denemek zorundaydım.

Pençelerimi ejderhanın göğsüne doğru savurdum ve sapladım. Sertçe. Parçalayarak. Yırtarak. Buruşmuş kalbini bulup sökecektim. Eğer bir tane varsa.

Bayılmış olmalıyım. Dünya bulanıklaştı. Karanlık görüşümü doldurdu ama dalgalar halinde geri döndü. Ağır bir yük göğsüme baskı yapıyor, nefes almamı imkânsız hale getiriyordu.

Bir kadın yanıma çömeldi. Başını sallayarak cık cık etti. "Bana çok fazla iş çıkardın Mordred. Neredeyse iyileştirme yeteneğimi aştın. Kralımıza ne yaptın?"

Elaine Shalott her zaman erkeklere kendisine şiirler ithaf etmeleri için ilham veren bir güzelliğe sahip olmuştu ama dışarı çıkamayacak kadar hastalıklı bir görüntüsü vardı. Cildi hayalet gibi solgundu, kuzguni siyah saçları sert bir topuzla toplanmıştı. Siyah giysiler tenini daha da solduruyor, ona korkunç bir görünüm veriyordu. Yirmi birinci yüzyılda bile kederini Viktorya döneminden kalma bir dul gibi taşıyordu.

Onu asla sevmeyecek bir adamın yasını tutuyor.

Kendi kanımın üzerine sıçrayarak güldüm. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ gölgelerden bıkmışsın."

Sağ elini kaldırdı, her parmağı ay ışığında bıçak gibi parlıyordu. Sonra o bıçakları yırtılmış boğazıma sapladı ve artık hiçbir şey bilmiyordum.

GWEN

M Büyük büyücü bir iblis, daha doğrusu karanlık bir fae'ydi. Bunca zamandır onu hapseden kişi Guinevere'di. O da yarı fae'ydi. Yani bu, onca nesilden sonra kesinlikle seyreltilmiş olsa da bir parça Fae olduğum anlamına geliyordu. Henüz bunun ne anlama geldiğinden ya da neyi değiştirdiğinden bile emin değildim.

Merlin'in ne kadar beslendiğinden emin değildim ama dizlerim titriyordu. Lance kolunu belime dolayarak beni destekledi. Bors bir adım daha yaklaşarak boğazını uzattı. Ve evet, onu ve Lance'i tekrar tatmak istiyordum ama şu anda beslenmem gerekenler onlar değildi.

Merlin başını kaldırdı. Köşeli vücudundan katran benzeri kalın bir madde sızıyor ve damlıyordu. En küçük hareketleri bile keskin ve sarsıntılıydı, sanki eklemleri yanlıştır yerdeymiş gibi. Ya da bükülmeyen bir camdan yapılmıştı. Gözleri obsidyen tabaklar gibi parlıyordu ve ağzı cam gibi dişlerle doluydu. Beni ısırmadı ama o dişlerin ne kadar keskin olduğunu hayal edebiliyordum. Ne kadar acıtacağını.

"Bağışlayın beni kraliçem." Artık insani ifadelerle sahip değildi ve sesi kafamı kesen bir keskinlik taşıyordu, beni irkiltti. "Henüz geri dönemem. Peçeden geçtiğimden beri bu form kendini göstermedi ve açlık çekiyor."

Kanım midesinde yanarken, duygularını hissedebiliyordum. Utanç, dilinde iğrenç ve çürümüş bir tat bırakıyordu. Merlin olarak zarif görünümünden büyük gurur duyuyordu, bu yüzden bu şeytani tarafını ortaya çıkarmak onu utandırıyor. Daha da kötüsü, yeni bağımızı sağlamlaştırmak için beslenmem gerekiyordu ama beni karanlık formuna maruz bırakmaktan nefret ediyordu. Guinevere bile onu bu şekilde kucaklamakta zorlanmıştı.

Tek başına bu bile kararlılığımı pekiştirdi. Merlin'in bağına ihtiyacım vardı. Onun Kanımda bütün ve güçlü olmasına ihtiyacım vardı. Ve evet, belki de kendimi çok az benzediğim sevgili kraliçesi kadar, hatta ondan daha yetenekli olduğumu kanıtlamak istiyordum.

Parmaklarımı ensesinde birleştirdim ve tenini kaplayan siyah yağın içinde biraz kaydım. Daha fazla düşünmeden eğildim ve dişlerimi boğazına geçirdim. Bir an için dişlerimin vücudundan fırlayacağından korktum. Keskin ve sert görünebilirdi ama eti tıpkı Lance'in ya da Bors'un ki gibi yol veriyordu.

Ancak, kanının tadı hiç de kan gibi değildi. Yakıcı derecede sıcak olan kanı bal gibi yoğun ve hafif acıydı. Şekersiz bitter çikolata gibi. Çok uzun süre demlenmiş ve neredeyse kurumaya yüz tutmuş çay ya da kahve. Biraz kömürleşmiş, kül gibi.

Ama aynı zamanda beni sarhoş eden bir vahşilik de vardı. Boğucu sıcaklık ve en karanlık cazibe. Siyah kadife ve saten, ter, acı ve kan.

Yasak zevk. Acı ve mutluluk arasındaki o çizgide dans eden, çok iyi, neredeyse çok fazla olan bir tür acı.

Gwen, Shara'nın sesi içime öyle hafif fısıldadı ki neredeyse onu hiç duyamıyordum, Mordred'in başı dertte:

Damarlarımda gezinen kadife hissinden sıyrılarak başımı kaldırdım. Mordred'in bağını bulmaya çalıştım ama çok zayıftı. Çok inceydi. Bunun peçe yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama ya yaralıysa? Kötü bir şekilde? "Geri dönmemiz gerek. Hemen. Mordred tehlikede."

Bu da Arthur'un, Elaine'i geçip Merlin'i kurtarmama yetecek kadar uzun süre Tiamat'la kalacağına inanmamıza rağmen geri döndüğü anlamına geliyordu.

Merlin elimi tuttu ve sağ elimin yüzük parmağına ince bir yüzük taktı. "Arthur'u yenecek silah, kraliçem. Fae büyüyle dövüldü, Excalibur'la aynı."

Yüzük inanılmaz derecede eski görünüyordu, tasarımı sanki biri onu yüzlerce yıl takmış gibi solmuştu. Birbirine kenetlenmiş iki eli zar zor seçebiliyordum.

"Bu bir fede yüzüğü, ebedi dostluğun ya da aşkın sembolü. Eğer Arthur'a yaklaşabilirsen, bu yüzüğü onunkine dokundur."

"Hepsi bu mu?" Bors şüpheyle konuştu. "Elinin tamamını kesmemizi falan istemiyor musun?"

Merlin, tüylerimi diken diken eden korkunç bir sesle dişlerini gıcırdattı. "Denemekte özgürsünüz Sör Bors, ama sanırım kesmek zor olacak."

boğazında yarım düzine parça varken hiçbir şey yemez. İlk bakışta yemeyeceğinden emin olduğumuz tek kişi kraliçemizdir."

"Bu hiç de güven verici değil," diye homurdandı Lance. "Yüzüklere dokunmadan önce ona ne yapacağını ancak Tanrıça bilir."

Panik zihnimin temellerini titretti. Eğer Mordred öldüyse... Eğer Kanım şimdiden teker teker toplanmaya başladıysa...

Hayır. Omurgamı sertleştirdim ve korku ile kuşkularımı bir kenara ittim. SARA beni uyarmayı başarmıştı, böylece onu kurtarmak için zamanında dönebilmişim. Arthur onun hemen ölmesini istemezdi. Onu bir şekilde kullanacaktı.

Yem.

Ve gitmemi isteyeceği tek yer.

Lance'e döndüm ve yanağını okşadım. "Bu iş bitene kadar burada kalman için seni ikna edebilir miyim?"

Böyle bir şey sormayı aklımdan geçirdiğim için gözleri şaşkınlıkla parladı. "Yapamayacağımı biliyorsun. Yapmayacağım. Beni kullanın kraliçem. Fırsat çıkarsa, Arthur'a yaklaşabilmeniz için bir yem olmama izin verin. Arthur'un icabına baktıktan sonra, *onun* yaptığı her şeyi geri alabileceğinizi biliyorum."

Ama yapabilir miydim? Zihinsel ve duygusal travmayı geri alamazsın. Bedenini iyileştirebilirdim ama zihni önceki yaşamlarında ona yaptığı kötü muameleden dolayı zaten hasar görmüştü.

"Gölgelerin Hanımı'yla başa çıkabilirim," dedi Merlin özellikle kötü bir sırtıyla.

Bors kasıtlı olarak titreyerek, "Doğru," dedi. "Kadeh Kuyusu'ndan çıkıyoruz. Arthur onunla birlikte bekliyor olacak. Mordred muhtemelen oldukça kötü yaralanmıştır ama Isador kraliçesine haber ulaştırmayı başarmıştır. Merlin *onu* eğlendirecek. Seni Arthur'a yeterince yaklaştırmak için Lance ve benim ne yapmamı istersin?"

"Onu çok kızdırıyoruz," dedi Lance. "Beni görmeye bile tahammül edemiyor."

Zihnim bir an telaşlandı. Bir şey zihnimin arkasını gıdıkladı. Bir anı. Ya da belki Lance'in bir keresinde bana söylediği bir şey. Beyaz kelebeklerden birinin önümde süzülüşünü izledim, düşünebilmem için zihnimi sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kanatları avuç içim kadar büyük ve kâğıt inceliğindeydi. Çoğunlukla beyaz olduğunu düşünmüştüm ama daha yakından baktığımda narin kanatları ve vücudunun tüyleri arasında dağılmış kırmızı lekeler fark ettim. Üzerine sıçramış kan damlaları gibi

Kar. Kelebek titredi, neredeyse tamamen şeffaflaştı, kanatları sarktı ve zayıfça çırpındı.

Sanki beslenmeye ihtiyacı varmış gibi.

Elimi kaldırdım ve avucumun üzerinde durmasına izin verdim. Başparmağımı ona doğru eğerek, Merlin'e sunduğum yaranın aynısını sessizce ona da sundum. Artık fazla kanamıyordu ama başparmağımın üzerinde hâlâ bir damla kan vardı.

Küçük bacakları başparmağımı kavradı, şaşırtıcı derecede sert ve tırmalayıcıydı. Sarsılarak yaklaştı ve ben de irkilerek sıçradım.

Küçük pislik beni ısırdı. Sertçe. Sanki tarantula dişleri varmış gibi. Morgan özür dileyerek gülümsedi. "Seni özlediler, kardeşim."

Yaratık benden beslenirken kelebeğin kanatları daha sert çırpınıyordu. Emdiğini, küçük delikten kanımı çektiğini hissedebiliyordum. Bu kadar küçük bir şeyin canımı bu kadar yaktığına hâlâ inanamıyordum ama katlandım.

Kırmızı çizgiler narin beyaz kanatların üzerinden akmaya başladı ve kana benzeyen rastgele damlacıkları birbirine bağladı.

Desen bir araya geldiğinde nefesim kesildi. "Bir ejderha."

Morgan kaşlarını kaldırdı, dudaklarında tuhaf bir gülümseme vardı. "Bilmiyor muydun? Onlar bir zamanlar senin, yani Guinevere'in adadaki en sevdiği yaratıklardı."

Dişli kelebek aniden uzaklaştı. Başparmağımı kaldırdım, kırmızı olduğunu ve zonkladığını görünce şaşırmadım. Belki de bana bir tür pıhtılaşma önleyici enjekte etmişti.

Lance ağrıyan başparmağımı ağzına götürdü ve önce onu, sonra da parmak eklemlerimin arkasını hafifçe öptü. "Ve siz, kraliçem. Arthur'a yaklaşmak için ona nasıl yaklaşacaksınız?"

İçimi çektim. "Ona tam olarak istediği şeyi vereceğim."

GWEN

I Bors'un bedenini göremiyordu ama parmakları fiskiyenin etrafına sıçrayan suyun içinden yukarı doğru uzanıyordu. Neyse ki bağı sakindi.

Sudan hızlıca atlamış ve boğulmamış ya da perdeden geçerken herhangi bir rahatsızlık yaşamamıştı.

Elini tuttum ve beni yüzeyin altına çekmesine izin verdim. Su ılık ve kalındı, tenimde enerji ile parıldıyordu. Birkaç saniye içinde başım yüzeyden ayrıldı ve duyularım baş aşağı dönerken dünya bir an çılgınca döndü.

Beni kollarımın altından tutup sudan çıkardı ve Kadeh Kuyusu'nun iç içe geçmiş dairesel havuzlarının yanına hafifçe bıraktı.

Ayaklarım yere değer değmez parlak bir ışık gözbebeklerimi yaktı ve içimi burkan bir çılgılık kulak zarlarımı sızlattı. Elaine'in alarmı.

"Üzgünüm." Yüzünü buruşturdu ve Lance'i getirmek için kuyuya doğru uzandı. "Bunu neyin tetikleyeceğini düşünemedim."

"Sorun yok. Geleceğimizi biliyorlardı. Bu yüzden Mordred'i buraya getirdi."

Lance yanıma çöktü ve beni hemen kendine doğru çekti. Bors diğer tarafımda durdu. Sevgili şövalyelerim, zırhları yokken beni bedenleriyle koruyorlardı. Mordred'in bağı çoktan zayıf bir mum gibi titremeye başlamış, neredeyse sönmüştü.

Eğer ölürlerse.

O ezici, ruhumu emen korkuyu bir kenara ittim. Başarısızlığı düşünemezdim. Bu sefer olmazdı.

Guinevere'in laneti sona erdi. Şimdi.

Merlin'in gölgesi parlak siyah bir yağ tabakası gibi kuyudan sıyrıldı. Başını geriye düştü, kollarını iki yana açtı, derin bir nefes aldı, burun delikleri açıldı, ağzı havanın tadına bakmak için aralandı. "Ahhhh." Başını eğerken dudaklarını yaladı. "Koyunların arasına dönmek güzel. Daha az korkutucu halime dönmeden önce beslenmem gerekecek."

"Bizi severek beslendiğinizi düşünmemiştim," dedim yavaşça.

Dişleri delmek ve kan içmek için değildi. Tüm o sivri testere benzeri bıçaklar daha çok yırtmak için uygundu.

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Ben karanlık fae'yim."

Hayatta kalmak için ne yapması gerektiği pek umurumda değildi ama korkunç ayrıntılar vermediği için minnettardım. "Umarım güneş doğmadan önce sana bir ziyafet veririm."

Büyük, yuvarlak gözleri ay ışığında parlıyordu. "Guinevere bana kralıyla yemek yeme zevkini yasakladı, yoksa bu kadar güç kazanmadan çok önce onu ortadan kaldırırdım."

"Onunla işim bittiğinde, ilginizi çeken herhangi bir parçasını yemek için tam iznime sahipsiniz."

Başını saygıyla eğdi. "Kraliçem, hizmet etmek için yaşıyorum."

Ben de başımı eğmeye başladım ama başımın üstünde bir ağırlık kayarak beni şaşırttı. Belki de kelebeklerden biri saçıma dolanmıştı. Dişlerine karşı temkinli davranarak nazikçe yukarı uzandım ama parmaklarım soğuk ve sert bir şeye takıldı.

Kuyunun üzerine eğildim ve yansıma görmeye çalıştım. Başımda üç uçlu bir taç duruyordu ve büyük kanat benzeri parçalar kulaklarımın üzerinden geriye doğru uzanıyordu. Kesin olarak söylemek zordu ama metalden ziyade koyu renkli, parlak kristalden yapılmış gibi görünüyordu.

Belki de Merlin'in karanlık fae formuyla aynı malzemeden.

"Sen perdenin arkasından geçtiğinde kelebekler bir taca dönüştü." Lance elimi kolunun altına sıkıştırarak beni nazikçe düşmanlarımıza doğru çevirdi. Sesini tüm topraklarda yankılanan bir gümbürtüye yükseltti. "Camelot'un Bir Zamanlar ve Gelecekteki Kraliçesi geri döndü!"

Lance'in Arthur'u kızdırmak için elinden gelen her şeyi yapacağı konusunda anlaşmıştık. Sadece bu kadar doğrudan başlamasını beklemiyordum.

Ejderha gökyüzüne alevler püskürterek kuyuya giden taş döşeli yolun iki yanında nöbetçi gibi duran iki eski porsuk ağacını yaktı. İki ön ayağıyla toprağı tırmıklayarak büyük oluklar ve çukurlar açtı.

güzel bahçeye girdi. Kuyruğu, içinde bir salıncak bulunan sarmaşık kaplı bir çardaktan içeri girdi.

Bir kadın sağımızda, kanatlarından ve savurduğu kuyruğundan oldukça uzakta duruyordu. Elaine'in solgun yüzü karanlığın içinde bir hayalet gibi titreşiyordu. Gözlerini Lancelot'a dikmiş, tamamen ona odaklanmış olması hiçbirimiz için sürpriz değildi.

Parmakları benimkileri sıkıca kavradı ama onun yakınlığı karşısında başka bir tepki vermedi.

Karanlık bir şekil ayaklarının dibinde yerde yatıyordu. *:"Mordred? Ben buradayım. Bekle.:"*

Cevap vermedi ama hâlâ bağıni hissedebiliyordum, yani çok geç kalmamıştım. Onu iyileştirebilmek için henüz kanımı çekmeye cesaret edemedim ama umarım biraz daha dayanabilirdi.

Beni duyabilmesi için Arthur'un ejderhasının böğürmeyi kesmesini bekledim. "Yetişkin bir adamın böyle öfke nöbeti geçirdiğini görmek beni her zaman şaşırtmıştır."

"Her zaman güzel bir ağzın vardı," diye homurdandı, hâlâ kurak bir duman tütüyordu. "Çeneni kapatmayı öğrenememiş olman çok kötü."

Guinevere'in nesiller boyunca bu lanete katlandığı çirkin bir anı canlandı. Kızın boğazını sıkarak ona dik dik baktı ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. *"Kralına, şövalyelerimizin önünde bana saygısızlık ettiğin için ne kadar üzgün olduğunu göster. O güzel ağzını aç ve daha iyi kullan."*

Ürpererek o görüntüyü uzaklaştırdım. Bana geçmişimizi hatırlatmak istiyordu. Beni yerime koymak için. Karanlık yüzüğün verdiği güçle sarhoş olmuş, Guinevere'i kontrol etmeye ve utandırmaya o kadar alışmıştı ki korkacak hiçbir şeyi yoktu.

Kan bağlarımdan dördü gücümü artırırken bile benden misilleme almaktan korkmadı. Shara ve kardeşlik bağları elimdeyken bile. Onu Isador kan çemberinden çıkmaya zorladığımız zamanki gösterimizden hiçbir şey öğrenmemişti.

İşte bu kadar kibirliydi. Ne kadar aptal. Parmağındaki yüzüğün ona fırlatabileceğim her şeyi bastırmaya yeteceğine nasıl da körü körüne güveniyordu.

Ben de ona uydum. Yakınlaşmam gerekiyordu ve ona şüphelenmesi için bir sebep vermeyecektim. Ta ki çok geç olana kadar.

"Bana Guinevere'in eskiden olduğu kraliçenin sadece bir gölgesi olduğum söylendi. Onun gücünün yakınından bile geçemem."

Merlin'i artık göremiyordum, ağaçların altındaki gölgelerde kaybolmuştu. Ama sözlerimin onun bağında yarattığı kesiği hissettim.

Başışlayın beni kraliçem:

Haklısın, affedecek bir şey yok...:

Ejderha kıkırdayarak bir tıslama çıkardı. "Bu Merlin'in söyleyeceği bir şeye benziyor. Sonunda Avalon'dan çıkmaya izin verdiğini görüyorum. İblis cennet diyarının tadını nasıl çıkardı?"

"Çok iyi gerçekten." Merlin'in sesi ağır botların altında kırılmış cam gibi çatırdadı. Sesi çoktan önümüze geçmişti, Elaine'e o kadar yakındı ki, bakışlarını Lance'ten ayıramasa da ulu ağaçlardan birine yaslanarak geri çekildi.

İlginç. Merlin'den neden korktuğunu bilmiyordum.

Çok uzun bir geçmişimiz var kraliçem. O da benim kadar karanlık, her ne kadar cazibesi azalsa da. Sonunda onun gerçek formunu ortaya çıkarmak bir zevk olacak:

"Isador Kulesi'nde bana bir teklifte bulundunuz," dedim sakince.

"Uzlaşmanızı daha ayrıntılı görüşmek istiyorum. Bu yüzden buraya kendi isteğimle geldim. Hiçbirimiz size saldırmadık ya da kendimizi savunmaya çalışmadık. Müzakere etmek istiyorum."

Lance kaskatı kesildi ve başını çevirip bana dik dik baktı ama tek kelime etmedi.

Kesinlikle ejderhanın da ilgisini çekmiştim. Bana öyle sinsi bir bakış attı ki tüylerim diken diken oldu. "Dinliyorum."

"Tekrar Arthur ve Guinevere olmamızı istedin. Kanımı çağırarak onun eski ihtişamının bir kısmını geri kazanacağımı ummuştum ama eskiden olduğu kraliçenin ancak bir kabuğuyum. Kanımı tekrar kaybetmek istemiyorum. Onları öldürmeni izlemek istemiyorum. Sefalet içinde ölmek ve daha da güçsüz olarak yeniden doğmak istemiyorum."

Ejderha kalçalarının üzerine oturdu ve bana sanki aniden çok uykusu gelmiş gibi sıkılmış, ağır gözlerle baktı. Kocaman pençesini kaldırdı ve ayak uzunluğundaki pençelerini teker teker yaladı. "Ne öneriyorsun?"

Sertçe yutkundum, isteksizliğimin yüzüme yansımaya izin verdim. Dehşetim onu sadece heyecanlandırırdı. Korkum onu tahrik ederdi.

Ağlayarak ve yalvararak gelmemi ve Kanlarımın yaşaması için yalvarmamı istedi.

Bu yüzden iyi bir gösteri yapsam iyi olur.

"İsteddiğini vereceğim. Camelot'u geri getirmene yardım edeceğim."

Esnedi, ağzını öyle bir açtı ki korkuyla irkildim. "İsteddiğim şey ne Guinevere? Söylediğini duymak istiyorum."

"Seninle evleneceğim Arthur. Tekrar kraliçen ve karın olacağım. Sadece kanımı başışlamamı istiyorum."

"HmMMM," diye gürleyen bir iç çekti. "Korkarım zavallı Mordred için artık çok geç. Sanırım Guinevere'in bile iyileştiremeyeceği bir durumda canım ve eğer sen de onun bir kabuğuysan, o zaman kesinlikle ölmüştür."

Gözlerimi kapattım ve duygularımın üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Gözyaşları. Titreyen dudaklar. Titreyen nefes. Onu kaybetme düşüncesinin beni ne kadar incittiğini saklamadım, yine de onun bağıni zihnimde daha sıkı tuttum. :*Onu dinleme, Mordred. Seni iyileştirebilirim ve iyileştireceğim. Söz veriyorum:*

"Lance," diye mırıldandım. "Bors. Merlin. En azından onları bağışla."

Arthur kesik ejderha gözlerini Lance'e çevirdi. "Alfalar ve krallar nadiren anlaşır."

Özellikle de söz konusu kral psikopat bir pislikse: Bors bağlarımızda homurdandı.

"Ayrıca, Shalott Leydisi'ne verdiğim sözü yerine getirmem gerekiyor."

Verdiği sözleri tutmak umurunda bile değildi. Bunu hepimiz biliyorduk. Parlayan duvarlar yıkılmadan önce bile yalan söylemiş, hile yapmış ve Camelot'ta dolandırıcılık yapmıştı.

Lance tek kelime etmedi ama gizlemeyi başaramadan önce bir titreme tüm bedenini sarstı. "Eğer bu kraliçemin yaşaması ve Kanının geri kalanının onu korumasına izin verilmesi anlamına geliyorsa, o zaman bana ne isterseniz yapabilirsiniz."

Ejderhanın göğsünden gürleyen bir mırıltı yükseldi. "Kanıtla."

Lance elimi tuttu ve parmak eklemlerimi ağzına götürdü. "Kraliçem."

Sonra parlayan şövalyem beni bıraktı ve en büyük kâbusuna doğru ilerledi. Hiç tereddüt etmedi. Omzunun üzerinden bana dönüp bakmadı.

Elaine'in önünde tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Leydim, nasıl hizmet edebilirim?"

Dışarıdan tamamen sakin ve çekingen görünüyordu. Ama onun bağı kafamın içinde buz tuttu. Kar fırtınası rüzgârları zihninde kör edici karlar estiriyordu. Çok soğuktu. Donmuş. Ölmüştü.

Lancelot du Lac beni her zaman savunurdu. Onun onuru, mükemmel şövalyelik ve aşktan daha azını gerektirmezdi.

Yaşadığımdan emin olmak için düşmanımıza teslim olmak anlamına gelse bile. "Lancelot," diye fısıldadı saygıyla. "Gerçekten sen misin?"

"Benim, leydim." Çoğu insana göre tavrı normal görünebilirdi. Ama ben her kelimesinde hafif bir tutukluk duydum. Sığ, çok hızlı nefesler. Kadın elini adama uzattı ve adam elini tuttu.

parmaklarındaki hafif titremeyi gizledi. Başını eğmesine rağmen elinin arkasını bile öptü.

Gözlerindeki donmuş korku ve dehşeti saklıyordu. Gerçi onu tanısaydım, muhtemelen Arthur'un benimkini istediği kadar o da onun gözlerindeki korku dolu bakıştan zevk alırdı.

"Sıra sende canım," dedi ejderha sümüksü bir memnuniyetle.

Başım dik, yavaşça ona doğru yürüdüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ama Lance'in ona gittiği gibi sakın ve gururlu bir şekilde gittim. Sertçe de olsa reverans yaptım ve "Lordum" demeyi başardım.

Devasa başını eğdi ve kasten yüzüme duman üfledi. Boğulurcasına başımı çevirdim ama ne bir adım geri attım ne de irkildim. Büyük pençelerinden biri omzuma yerleşti, pençeleri etime saplandı.

Kanamam umurunda değildi.

Tanrıça soyundan gelen bir Aima kraliçesi, Kanımın gücüyle olgunlaşmış.

O. Umursamadı.

Umursamadı.

Aptal.

Rol yapmadım. Henüz harekete geçmedim. Tek bildiğim, bunun kendime ihanet etmemi sağlamak için kasıtlı bir oyun olduğuydu, böylece bana izletirken Kanımı tek tek öldürmek için bir nedeni olacaktı.

Pençelerinden biri elbisemin korsajına takıldı ve onu alaycı bir şekilde çekti. Yanaklarım yanarken dev pençesini ittim. "En azından bana dokunmadan önce geri kay."

Arka ayakları üzerinde sarsılarak kalbimin umutsuzca çarpmasına neden oldu. İçimden güç akıyordu, kullanılmak için yalvaran parlayan bir nehir. Neredeyse ona ulaşacaktım. Neredeyse kendimi savunacaktım.

Özellikle de Lance usulca bağırduğında.

Benim alfam. *İnledi amına koyayım.*

Dudağımı ısırdım, çenemden aşağı kan damlamasını umursamadım. Ona doğru koşma dürtüsüyle savaştım. Dönüp Elaine'in, gururlu alfamın dudaklarından böylesine savunmasız ve dehşete düşmüş bir ses çıkmasına neden olacak ne yaptığını görmek için.

Ejderha küçüldü, önümde sadece Arthur kalana kadar kendi üzerine katlandı. Hâlâ kızışan vahşi bir ejderha gibi kokuyordu. Bu koku burnumu kırıştırdı ve beni öpmek için eğildiğinde yüzümü kaçırđım. Elimde değildi. "Kesinlikle ejderha seksi kokuyorsun."

Geri çekilme nezaketini gösterdi. Aslında hafifçe kızardı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Tiamat ejderhayı sert kullandı, korkarım. Birlikteliğimizi tamamladıktan sonra Kadeh Kuyusu'nda yıkanacağım."

Ne büyük bir saygısızlık. Kadeh Kuyusu her zaman Anne ile ilişkilendirilmişti. Kutsal sularının böyle bir adam tarafından kirletilmesinden memnun olacağını düşünmemiştim.

"Gelinim olmaya istekli olduğunu hâlâ kanıtlamadın, Guinevere."

Çenemi sıktım. Dudaklarım gergin, yüzüne baktım.

Bana baktı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. Tahrik olduğunu anlamak için bakışlarımı kasıklarına indirmeme gerek yoktu. Beni Kanımın önünde küçük düşürme ihtimalinden heyecan duyması hiçbirimiz için sürpriz değildi. Beni kullanması. Beni incitmek.

Hiçbir şey onu Guinevere'i taciz etmek kadar azdıramazdı, özellikle de bunu onun iyiliğini gerçekten önemseyen insanların önünde yapabiliyorsa.

Sertçe yutkunarak önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Hayır," diye hırladı Bors. "Yapma."

Arthur ona hırladı. "Bir adım daha yaklaşın Sör Bors. Sadece bir adım. Size kafanızın vücudunuzdan ne kadar çabuk ayrılabilceğini göstereyim."

Gözlerimi kapattım. Omuzlarımın titremesine izin verdim. Nefes alış verişim sessizlikte yüksek sesle duyuluyordu, hıçkırıklardan hemen sonra çaresizce yutkunuyordum. Gözlerimi açmadan kalçalarını kavradım ve hafifçe eğildim. Elimi uyluğundan yukarı doğru kaydardım. Daha yükseğe. Parmaklarının ucuna.

Evet.

Sağ elimi onunkinin üzerine kapattım ve parmaklarımızı, birlikteliğimizi taklit edercesine birbirine geçirdim.

Bu da benim fede yüzüğümü Tylwyth Teg'den çaldığı yüzüğe karşı koydu.

Kulaklarım çınladı ve zonkladı ama fiziksel olarak hiçbir şey duymadım. Saçlarım ensemden kalktı ve elektrik kolumda dalgalandı, elim elektrik prizine değmiş gibi iğneler battı.

"Ne oluyor lan?" Kolu sarsıldı ama halkaları birbirine bastırarak daha sıkı sıktım.

Çılgına dönmüş bir halde diğer eliyle beni defalarca yumrukladı, ta ki kıcımin üstüne yığılana kadar. Öldürücü bir öfkeyle bana bakarak, "Ne yaptın sen?" diye kükredi.

LANCE

I Kafamın içinde, bulabildiğim en karanlık köşeye sürünerek kaçtım. Bu beni utandırdı ama karşımda duran canavarla yüzleşemedim. üzerimde. Yanağımı avuçladı ve göğsümü yarabilir, kaburgalarımı kırabilir ve kalbimi parmaklayabilirdi. Ürperdim. Nefesim kesildi. Soğuk ter saçlarımdan alnıma doğru kayıyordu.

Basit, görünüşte masum bir dokunuşa bu kadar kötü bir tepki vermenin saçma olduğunu biliyordum. Ama vücudum bu kadının o kadar da masum olmayan dokunuşlarını hatırlıyordu. Uyuşturulduğumu hatırladım. Sihirle bir yatağa bağlandığımı ve aylarca çıkmama izin verilmediğini hatırlıyordum. Bir yıl. Belki daha uzun.

Zihnim, o anıların gizlendiği karanlık delikleri inceleyemediğden ürkerek uzaklaştı.

"Elaine." Merlin'in sesi her yönden yankılandı. "Shalott'un Leydisi. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?"

"Hayır," diye fısıldadı kısık sesle, parmakları yanağıma batıyordu. Bana daha da yaklaştı, diğer kolu çılgınca omuzlarımı kavırıyordu. "Koru beni Lancelot. Bana zarar vermesine izin verme."

"Sihirli ağın nerede, Elaine? Lanetinin ne olduğunu henüz çözemedin mi?"

Gül suyu ve limon mine çiçeği kokuyordu. Bu kokular beni karanlık bir kule odasına geri götürdü. Ellerim ve ayaklarım karyolaya bağlıydı. Saçları yüzümden akıyor, gözyaşlarımı kurutuyordu.

Öğürdüm, yüzümü çevirdim. Ama onu kendimden uzaklaştırmadım.

Yüzünü omzuma yaslayarak, "Ayna yok," diye çılgınca mırıldandı. "Onları yasakladım. Kuyudaki görüntüme bile bakmayacağım. Beni zorlayamazsın."

Soğuk bir el sırtıma yerleşti ama arkamdaki Merlin'i göremiyordu. Dev porsuk ağacının altı karanlıktı ve Merlin'in formu gölgelerle mükemmel bir uyum içindeydi. "*Tirra Lirra*" de:

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hemen kelimeleri yüksek sesle söyledim. "Tirra Lirra."

Başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı şokla açıldı.

Merlin omzumun üzerinden eğilerek onun gözlerinin içine baktı. "Aynalarım bak, Elaine Shalott. Gölgelelerini bir kez daha gör."

Benim bile ona acımama neden olan zavallı bir sesle feryat etti. Bana karşı titrerken, solmuş gibiydi. Saçları serbest kaldı, siyahtan taş grisine ve sonra sararmış beyaza dönüştü. Solgun yüzü gerildi, gözleri çukur çukur oldu. Dudakları karardı, dişleri Merlin'inkiler gibi sivri ve keskin oldu. Yine de obsidyen parçalarına benzeyen parlak siyah formu yoktu.

"Dünyevi düzlemi terk et," diye emretti Merlin. "Kulene geri dön, iğrenç yaratık."

Geriye doğru düştü, kolları ve bacakları kırıldı ve garip açılarla büküldü. Bir yengeç gibi sıçrayarak sendeleyerek uzaklaştı. Hayır, yengeç değil. Bir örümcek.

Havuzun kenarından yuvarlanarak, bir sıçramayla Kadeh Kuyusu'nda kayboldu.

Merlin ayağa kalkmama yardım etti. Neyse ki uzaktan yakından sempatik bir şey söylemedi, yoksa bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlayabilirdim. "Sakın bir daha aptallık edip o sözleri söyleme. Onu bir kez daha doğruca sana çağıracaklar."

Kelimelerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen ürperdim. "Anladım." Bacaklarım hâlâ jöle gibi hissediyordu ama yine de kendimi

Gwen. Tanrıça yukarıda, dizlerinin üzerindeydi. Çıplak bir Arthur onun üzerinde duruyordu.

İçimde çirkin, öldürücü bir öfke titreşti. Bors'un bana kralın ondan ne istediğini söylemesine gerek yoktu.

Başını geriye atan Arthur sanki bir şimşek çakmış gibi titredi. Tanrı'ya şükür, kendinden geçm e m i ş t i . Gwen'in dokunduğu tek yer onun eliydi.

Yapmıştı.

"İşe yaradı mı?" Kısık sesle sordum.

Merlin kıkırdadı. "*Benden*, Camelot'un büyük ve güçlü büyücüsünden şüphe mi ediyorsun? Tabii ki işe yaradı. İster inanın ister inanmayın, ben çırak değilim."

Elini kurtaran Arthur geriye doğru sendeledi. Merlin'in yaptığı büyü'nün etkisiyle çaresizce sarsıldı ve seğirdi. Yüzükten yumuşak ışık topları fırladı. Her biriyle birlikte ürperdi ve nefesi kesildi, sanki her biri ona acı veriyormuş gibi titriyordu.

"Ruhlar," dedi Merlin acımasızca. "Yüzyıllar boyunca topladığı ölümler, artık Arthur yüzüğü çalmadan önce Gwyn'in topladıkları. Artık özgürler."

Toplar başımızın üzerinde dans edip havada asılı kaldı. Bazıları Kadeh Kuyusu'na doğru fırladı, ama diğerleri Glastonbury Tor'a doğru süzüldü. Antik kulenin tepesi, ölümlerin ruhlarıyla ışıldayan bir deniz feneri gibi parladı ve ışıldadı.

Arthur'un omuzları çöktü ama yüzüğün onunla işi henüz bitmemişti. Parmağından kayd ve taş döşemeye çarptı. Yüzükten beyaz bir ışık yayılıyordu, gözlerimi kısmamı ve siper almamı gerektirecek kadar parlaktı. Parlayan ışık yavaş yavaş tanımlanabilir bir şekil aldı.

Kırmızı ejderhanınki kadar büyük, beyaz akan kanatlar. Sıvı ay ışığının parlak ve narin şeffaf kelebek kanatları. Uzun kıvrımlı boyun. Kanatların üzerinde yakut gibi parlayan kırmızı lekeler.

"Guinevere," dedi Gwen saygıyla. "Beyaz Büyücü."

Kanatlar tüm genişlikleriyle gerildi, dev porsuk ağaçlarının arasından ve bahçelerden geçerek herhangi bir hasara yol açmadan çırpındı. Arthur'un toprakta açtığı derin yarıklar düzeldi. Kömürleşmiş yapraklar yeni büyümelerle filizlendi. Ve Mordred boynunu ovuşturarak ayağa kalktı.

"Kırmızı ve beyaz ejderhalar bu gece savaştı." Guinevere'in tatlı ve yüksek sesi gözlerimi yaşarttı. Bu sesi tanıyordum. Daha önce hiç duymamış olsam bile. Ruhum onu tanıyordu, sanki şu anda bile kadim kraliçemizin kanından birkaç damla taşıyor gibiydim. "Bu sefer beyaz galip geldi. Teşekkürler, Gwenthwyfar Findabair. Lanet tamamlandı."

Kraliçeme ulaşmak için son birkaç adımı attım ve dördümüz birlikte onun etrafında diz çöktük.

Gwen. Yaşayan kraliçemiz. Sonunda özgürüm.

Gossamer kanatları bir meleğin öpücükleri gibi üzerimizde çırpındı. "Merlinus, yüzüğün Tylweth Teg'e geri verildiğinden emin ol."

Yüzünü yere bastırdı. "Derhal, Majesteleri."

Kelebek kanatlarını çırparak parlayan beyaz ejderha kraliçemize yaklaştı ve başını eğerek yanağını Gwen'in yanağına dayadı. "Sen

Kabuk yok, Gwenhwyfar. Sana kızlarımın kızı demekten onur duyuyorum. Senden önce gelen sayısız kraliçenin başaramadığını başardın."

Kanatlarını açmış olan ejderha havaya yükseldi ve gittikçe daha parlak bir şekilde parladı. O kadar şiddetli ve yoğundu ki başımı çevirmek zorunda kaldım. Çok fazla güç. Arthur'un bu kadar güçlü olmasına şaşmamalı. Bunca yüzyıl boyunca Guinevere'i yüzüğe hapsedmiş, onun gücünü kendini ayakta tutmak için kullanmıştı.

Ejderhanın kuleye doğru süzülerek gitmesini bekliyordum ama gökyüzünden beyaz bir gülle fırladı ve doğrudan Gwen'in üzerine düştü. Kanatlarını sımsıkı kapatan ejderha kraliçeme çarparak onu ayaklarından yere düşürdü.

Onu yakaladık, dördümüz birden. Biz yaşadığımız sürece asla düşmeyecekti. Bir an için kelebek kanatları onun etrafında parıltı verdi ve sonra ejderha vücudunun derinliklerine battı.

"Vay canına," diye nefes aldı, gözleri Guinevere'in ejderhasının ışıltısıyla parlıyordu.

Ona yaklaştık. Ona sarıldık. Kokusunu içimize çektik. Dokunuşunu. Onun aşkını.

Arthur elleri ve dizleri üzerine çöktü, yüzüğü bulana kadar kaldırım taşları üzerinde çılgınca süründü. Yüzüğü eline geçirdi ve hırıltılı bir çığlık attı. "Hayır. Gitmiş. Güç gitmiş!"

O istemeden Gwen'in ayağa kalkmasına yardım ettim ama hiçbirimiz dizlerimizden kalkmadık. "Güç yok olmadı Arthur. Sadece artık senin değil."

Gözlerimizin önünde, bir zamanların ve geleceğin kralı küçüldü. Artık uzun boylu, güçlü ve genç değildi. Koyu renk saçları incelmış ve kırılmıştı. Kibirli, yakışıklı yüzü, onlarca yıldır şımartılmış bir adamın ağır çenesine doğru sarktı. Şarap, uyuşturucu, kadınlar, şiddet. Tüm kötü alışkanlıklar kızarmış tenine ve şişmiş cildine yazılmıştı.

"Benden çaldıklarını geri vermeni talep ediyorum," diye karşılık verdi. "Bir anlaşma yapmıştık. Kanını bağışlamıştım! Bunu bana yapamazsın!"

Kaşları hafifçe kalktı. "Öyle mi? Yapamaz mıyım? Herhangi bir anlaşma hatırlamıyorum. Ya sen, Lance?"

"Aslında kraliçem, bir şey hatırlıyorum..."

Arthur yağlı, seyrek saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti ve çenesini kavgacı bir tavırla indirdi. "Gördün mü? Sana söylemiştim. O bile hatırlıyor. Bana *borçlusun*, Guinevere."

"Haklısın. Sana borçluyum. Sana intikam borçluyum." Bana dönerek yanağını okşadı. "Bana bu büyük onuru bahşeder misin?"

şampiyonu, Sör Lancelot?"

Parmaklarımı onunkilerin etrafında birleştirdim ve elini ağzıma götürerek avucuna bir öpücük kondurdum. "Bu benim için büyük bir onur olur kraliçem."

Arthur kekeledi. "Ciddi olamazsın. Bir meydan okuma mı? Benim bir şampiyonum yok! Bu çok saçma! Bir kılıcım bile yok!"

Başını Kadeh Kuyusu'na doğru eğdi. Birkaç dakika içinde parlayan bir kılıç yanımızdan süzülerek Arthur'un önünde durdu.

Silahlı daha önce kendi gözlerimle görmemiştim ama onun şimdiye kadar dövülmüş en büyük kılıç olduğuna şüphe yoktu. Excalibur. Meşhur adını haykırıyor, havada yavaşça dönüyordu. Gümüşü mavi rünler mükemmel kılıcın üzerinde ve altında parlıyordu. Kabzasında büyük beyaz bir kristal gökkuşağı gibi dönüyordu.

Bugün ve bu çağda bile insanlar Arthur'un kılıcı taştan çekip çıkardığı efsanevi hikayeyi hatırlıyorlar.

Bu kılıç.

Kılıcın soğuk çeliğini öpmek ve onu taşıyana meydan okumayı düşündüğüm için bile affedilmesi için yalvarmak için delice bir istek duydum.

Yüzünü buruşturan Arthur elini büyük kılıcın kabzasına, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun çatalı ilk kez eline alması kadar ustaca doladı. "Pekâlâ. Düğün günümüzde seni ağlatmaktan nefret ediyorum, Guinevere."

Aptal hala kazanabileceğini düşünüyordu. Bir meydan okuma. Lancelot du Lac'a karşı mı?

Bors homurdandı. Merlin dudaklarını yaladı, gözleri açlıkla parlıyordu.

Mordred hepimize bakarak tiksintili bir homurtu çıkardı. "Lanet olsun. Kimse patlamış mısır getirmedi mi?"

"Benim adım Gwen," dedi kararlılıkla, başını sallayarak. "Ah, başkalarının hediyeleri sayesinde istediği her şeyi elde etmeye alışmış vasat bir pisliğin özgüveni."

Ayağa kalktım ve kılıcımı kınından çıkardım. "Bunu yapmak için bin yıldan fazla bekledim."

Arthur bana dudak büktü. "Bana meydan okumak için mi?"

Gülümsedim ve kılıcı iki elimle hafifçe kavrayarak omzumun üzerine kaldırdım. "Hayır. Seni öldürmek için."

GWEN

Adil bir dövüştten çok uzaktı.
I Kimse Lancelot du Lac ile düelloda karşılaşp kazanamazdı. Elinde bir kılıç varken değil. Rakibi efsanevi kılıcı kullansa bile Excalibur.

Orijinal Kral Arthur'un elinde kılıçla şu an karşımda duran bu adamdan daha başarılı olduğu kesin, yoksa şövalyelerinin saygısını asla kazanamazdı. Zarif kılıcını bir sopa gibi savurarak pervasızca saldırdı. Lance her darbeden kolayca sıyrıldı ya da sadece eğilerek yoldan çekildi. Arthur'un yüzü kızarıncaya ve hırıltılı nefesler alıncaya kadar kılıç sallamasına ve kesmesine izin verdi.

Sonra Lance gülümsedi ve ilk darbeyi indirdi.

Bors'un ağzını burnunu kırdığını ve tek damla kan akmadığını görmüştüm. Sör Bors, Lancelot'tan sonra Yuvarlak Masa'nın en iyi şövalyelerinden biriydi.

Ama Lance kılıcını Arthur'a doğru savurduğunda, ön koluna derin bir kesik attı. İnleyerek yarayı kavradı ve geri çekildi. Ancak Lance diğer omzunda bir kesik daha açtığında tekrar inledi. Kalçasında. Yan tarafına.

Lance metodik bir şekilde darbe üstüne darbe indirerek Arthur'un vücudunda uzun, kanayan kesikler bıraktı. Hiçbiri derin değildi. Hiçbiri ölümcül değildi. Oysa rakibinin başını kolayca kesebilir ya da bir uzvunu koparabilirdi.

En iyi arkadaşını tek bir damla kan akıtmayarak onurlandıran adam, şimdi tanrıçanın ona verdiği tüm beceriyle eski kralının son damla kanını da akıtmaya koyulmuştu.

Arthur için neredeyse üzüliyordum. Neredeyse. Lance'in ona tam olarak ne yaptığını anlaması için yarım düzine yara alması gerekti. O zaman bile, çıkış yolunu bulabileceğini düşündü.

"Ben senin kralınım, Lancelot. Sana kılıcını bırakmanı emrediyorum!"

Lance kılıcını dikkatsizce savurarak Arthur'un testislerinden birine sapladı.

"OW! Seni lanet moron! Efendini ve efendini yaralamaya nasıl cüret edersin?"

Böylece Lance, Arthur'un diğer testisinde daha derin bir kesik bırakarak onu neredeyse vücudundan ayırdı.

Acı içinde sendeleyen Arthur sonunda korkmuş görünmeye başladı. Doğal olarak yardım için bana döndü.

"Lütfen, buna bir son ver Guinevere. Her şeyi affedeceğim. Hala işleri yoluna koyabiliriz."

Lance'in Arthur'un göğsüne G harfini kazıyan bir dizi hızlı ve keskin kesik atmasını sessizce izledim. "Benim adım Gwen."

Bana doğru tökezledi, ellerini beni yakalamak için uzattı. Belki affedilmek için yalvarmak ya da Lance'in merhametini kazanmak için beni bir şekilde kullanmak amacıyla son bir gayretle. Bana tek bir parmak bile atmadan, Lance saldırıyı durdurmak için sert ve hızlı bir darbe indirdi.

Arthur'un kopan iki eli de yere düştü. Excalibur yere düşmeden önce Lance onu sol eliyle yakaladı.

Şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış olan Arthur önümde dizlerinin üzerine çöktü. Ağzı birkaç kez açılıp kapandı, ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. "Lütfen. Gwen."

Nefes bile almakta zorlanan Lance onun arkasında durdu ve bakışlarımla buluştu. İki kılıcı da elinde hazırды. Bileklerinin bir hareketiyle Arthur'un başını kolayca kesebilirdi. Tek beklediği benim emrimdi.

"Onun ölümünün onurunu mu istiyorsun? Ona sessizce sordum.

Güvende olduğunuz sürece benim için önemli değil kraliçem. Nasıl istersen öyle yap:

Bana ve atalarıma bu kadar acı çektiren adama baktım. Çok fazla keder. Bize neden bu kadar uzun süre işkence ettiğini anlamaya başlayamadım bile. Neden bir kadının acısını borçlu olduğunu düşünmüştü. Neden bir kraliçenin gücünü kendine almayı düşündü. Acılarımızdan zevk alıyordu. Şimdi bile, sanki her an hatamı anlayıp ondan af dileyebilecekmişim gibi, beklentiyle bana bakıyordu. Yüzyıllar boyunca acıdan ve karanlıktan beslenmişti.

Acı ve karanlığın ondan beslenmesinin zamanı gelmişti. "Merlin," diye fısıldadım usulca.

Kara fae'm öne çıktı. "Evet, kraliçem?" "Size söz verdiğim şeyi şimdi alabilirsiniz."

"Memnuniyetle, kraliçem."

Kalın gölgeler Arthur'u sarmış, keskin obsidyen ve gece yarısı camı parıltılarıyla hevesle kıvranıyordu. Neredeyse kulaklarımı kapatmama neden olacak kadar tiz bir çığlık attı. Ama Guinevere'in lanetin nesilleri boyunca kendi gücü azalıp Arthur'ununki arttıkça benzer sesler çıkardığını hatırlıyordum.

Yıllar geçtikçe günahları daha da artmıştı. Hiçbir müstehcenlik ona yasak değildi. Hiçbir zalimlik ona göre değildi.

Nesiller boyunca evime işkence eden adam gölgeler tarafından yutulurken kendimi orada durup dinlemeye zorladım.

Gökyüzü aydınlandı, güneş ufukta süzülürken Merlin yeniden bir adam olarak karşımda durdu. Parıldayan siyah formun yerini mükemmel elf cübbeleri içindeki lavanta saçlı adam almıştı. Gerçi ağzının kenarında bir kan lekesi vardı.

Başparmağımla lekeyi ovuşturdum. "Teşekkür ederim, Kanım."

Bakışlarını benimkilere kilitlemesine rağmen alçak sesle eğildi. "Teşekkür ederim kraliçem. Neredeyse iki bin yıldır bunun hayalini kuruyordum."

Bors omzuna bir tokat attı. "En azından lezzetli miydi?"

Merlin homurdandı. "Siktir, hayır. Binlerce yıl çölde çürümeye bırakılmış bok kaplı bir çöp gibi tadı vardı. Dante'nin cehenneminin çukurlarında sonsuza kadar çürüsün."

Lance gülerek beni kollarının arasına aldı. "Amin. Hadi eve gidelim."

Bors inledi. "Yine kuyudan geçmek zorunda mıyız?"

"Etrafım beceriksiz aptallarla çevrili," diye homurdandı Merlin. "Tabii ki hayır. Tor'a tırmanamayacak kadar yorgun değilseniz, kulenin içinden geçebiliriz."

"Yüzük!" Lance bahçeden çıkarken omzunun üzerinden soluk soluğa baktım.

Merlin siyah mühür yüzüğünü havaya kaldırarak ileri geri salladı. "O iğrenç şey bende. Daha kullanışlı bir şeye dönüştüğünü görmek için sabırsızlanıyorum. Belki kralımızın şerefine obsidyen bir pisuar. Şimdi nasıl bir kaleye komuta ediyorsunuz kraliçem?"

"Amerika'nın en büyük ve en görkemli şehrinde sadece yüz katlı bir kule." Lance elini başının üzerine kaldırdı ve Excalibur sonunda efendisini bulmuş bir tazı gibi hevesle ona doğru süzüldü. Kabzasını öptü ve ardından meşhur kılıcı üzerime bıraktı. "Söylendiği gibi, Bir Zamanların ve Geleceğin Kraliçesi gerçekten de en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanda geri döndü."

Bors ve Mordred hep bir ağızdan alkışladılar. "Çok yaşa Camelot Kraliçesi!"

S Hara Isador'un masaya oturacak daha fazla kraliçeye ihtiyacı var. [Queen Takes Sunfires 1. Kitap](#)'ta Karmen ile tanışın. Onların Kraliçeleri'nde yeniyseniz Vampir [Kraliçe, Kraliçe Şövalyeleri Alır](#) ile başla!

YAZAR HAKKINDA

Kitap ürünleri için [alışveriş yapın](#), Joely'nin haber [bültenine](#) kaydolun ve Joely'nin en son kitap haberleri, eğlenceli çekilişler ve gelecek projeleri için [Triune](#)'a katılın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.